

HARLEQUIN®

ORCHIDEA

**Nora
Robertsová**
Tenisová láska

11 F 09/03

Tak chutná
život...

Název originálu: Opposites Attract

První vydání: Silhouette Books, 1984

Překlad:

Libuše Měšťanova

Odpovědný redaktor: Jiří Chodil

© 1984 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2003 Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa Tento titul vychází v edici Orchidea ISSN 1644-6488.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 79 Kč / 95 Sk

ISBN 83-238-1227-6

PRVNÍ KAPITOLA

„Výhoda, Starbuck.“

Není to tak vždycky? přemítala v duchu Asher. Velká sportovní hala na okamžik úplně ztichla. Všude byla cítit vůně pražených oříšků a lidského potu. Nějaké malé dítě začalo hlasitě naříkat, ale jeho otec ho okamžitě napomenul, aby zmlklo.

Z desáté řady, přímo nad středem dvorce, sledovala Asher Wolfeová Tye Starbucka – tenisového šampióna a svého bývalého milence. Znovu ji napadlo – jako už několikrát během téměř dvouhodinové hry – že se změnil. Jen si nebyla tak úplně jistá v čem.

Neviděla se s ním už víc než tři roky. Ale připadalo jí, že za tu dobu vůbec nezestárl ani ne-přibral. A rozhodně ho neopustil jeho charakteristický zápal pro hru.

Jen málokdy se v televizi dívala na nějaký tenisový turnaj – bylo to pro ni moc bolestné. Příliš mnoho tváří důvěrně znala. A té jeho se s až neuvěřitelnou důsledností vyhýbala. Když Asher náhodou narazila v novinách nebo časopise na nějakou jeho reportáž nebo fotku, okamžitě je odložila. Ty Starbuck už do jejího života nepatřil. Sama se tak rozhodla. A Asher byla v některých věcech velmi zásadová žena.

K rozhodnutí přijet na halové mistrovství v tenisu dospěla taky na základě čistě chladnokrevné úvahy. Než tenhle výlet podnikla, pečlivě zvážila všechna pro i proti. A nakonec zvítězila logika. Chce se přece sama vrátit k hraní. A na kurtu se setkání s Tyem nevyhne. Když se s ním uvidí teď, tisk, její kolegové i fanoušci si uvědomí, že ze vztahu, který mezi sebou měli před třemi lety, nezůstalo už vůbec nic. Asher jen horečně doufala, že to pochopí i Ty. A ona sama.

Stál teď za základní čarou, připravený na podání. Okamžitě ji napadlo, že zaujímá před hrou pořád tentýž postoj a je stejně soustředěný.

Nahodil míč, rozmáchl se raketou a Asher při pohledu na něj na okamžik skoro zatajila dech. Každý hráč, který by neměl tolik zkušeností jako Francouz Grimalier, by se do míčku vůbec netrefil.

Ale jeho reakce byla neuvěřitelně rychlá – a pak už začala dramatická výměna.

Mezi diváky to čím dál víc hučelo vzrušením. Hlasitými výkřiky oba hráče povzbuzovali a tleskáním jim vyjadřovali svůj obdiv.

Tyova sláva ani trochu nepohasla za tu dobu, kdy Asher byla mimo hru. Fanoušci ho doslova zbožňovali a ti, kteří přáli jeho soupeři, ho zatracovali, ale nikdo ho nikdy nedokázal ignorovat. Ani ona, i když už si teď nebyla zdaleka jistá, do které kategorie patří.

Důvěrně znala každý sval jeho těla, každý pohyb i výraz. Její současné pocity vůči němu byly směsicí úcty, obdivu, touhy a bolesti. Přesto ji znovu dovedl uchvátit.

Ty Starbuck člověka prostě vždycky dostal. A bylo mu úplně jedno, jestli to, co k němu ten dotyčný cítí, je láska, nebo nenávist.

Oba muži se pohybovali neuvěřitelně rychle, s očima upřenýma na malý bílý míček. Bekhend, forhend, smeč. Celý obličej se jim leskl potem. Ale hra i fanoušci si to žádali. Tenisový nadšenec chtěl vidět maximální výkon, zažít napětí, slyšet sténání a klení a cítit pot.

Přestože se Asher rozhodla zůstat nestranná, zjistila, že sleduje Tye se stejným obdivem, který k němu chovala už víc než deset let.

Z každého jeho pohybu i gesta vyzařovala nesmírná síla a obratnost. Měl dokonalou postavu a byl pořád ve skvělé kondici. Měl dlouhé, štíhlé tělo, zdánlivě pružné, dokud se mu při hře nena-pjaly všechny svaly. Díky své výšce byl často vzhledem k soupeři ve výhodě a pohyboval se po kurtu s mrštností štiky. Při hře Asher připomínal tak trochu šermíře. Byla radost dívat se na jeho elegantní smeče a výpady a sledovat téměř démonický záblesk v jeho očích, který se v nich objevil pokaždé, když se mu něco podařilo. Měl obličej dobrodruha – úzký, se silnými lícními kostmi, které tvořily ostrý kontrast k jeho nezvykle jemným ústům. Vlasy měl trochu moc dlouhé a rozevláté – stejně jako dřív.

Výsledek zápasu byl všem předem jasný, ale Ty hrál, jako kdyby mu šlo o život. V tomhle se vůbec nezměnil, pomyslela si Asher a srdce se jí divoce roztlouklo.

Prožívala všechno stejně intenzivně, jako kdyby sama měla raketu v ruce a byla to ona, komu teď stékal pot po čele. Dlaně měla vlhké z nervozity a svaly napjaté jako struny. Tenis patří k těm

sportům, které dokáží diváky maximálně vtáhnout do hry. A Starbuck byl v tomhle ohledu jedničkou. Ani na tom se nic nezměnilo.

Ty odpálil míč z postranní čáry napříč kurtem. Francouz se po něm okamžitě vrhl. Asher na okamžik úplně zatajila nad tou rychlostí dech.

„Mimo,“ oznámil čárový rozhodčí s naprostým klidem.

V davu to nesouhlasně zahučelo. Asher se zadívala na Tye a čekala, kdy vybuchne.

Ale nic takového se nestalo. Zůstal chvíli nehybně stát, ještě celý udýchaný ze hry, a upřeně sledoval rozhodčího. Když ohlásili shodu, několik diváků dokonce zapískalo na protest.

Ty si jen hřbetem ruky setřel pot z čela, ale v jeho obličejí zůstal dál naprosto nečitelný výraz. Všechno, co chtěl, vyjádřil pouhým pohledem očí. Asher se nervózně kousla do rtu.

Najednou se Ty otočil a bez jediného slova se vrátil zpátky k základní čáře.

To je ale změna, uvědomila si Asher překvapeně. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se zbavila vlastního napětí.

Dřív Ty Starbuck v podobné situaci vždycky chrлил jednu nadávku za druhou a někdy dokonce vztekle zahodil raketu. Teď se mlčky odešel připravit na nové podání, s očima doutnajícíma hněvem. Ale dokázal ho v sobě ovládnout. A to bylo něco naprosto nového.

Za základní čarou Ty pomalu zaujal postoj, nadhodil míček, rozmáchl se raketou – a střelil eso. Bylo to stejné, jako když někdo vystřelí z pistole.

Dav zaburácel nadšením. Ty v klidu počkal, až oznámí skóre. Asher ho dobře znala a věděla, že v duchu už přemýšlí nad svým dalším krokem, který by ho dovedl k vítězství.

Následující podání Francouz vrátil forhen-dem. A pak začala ostrá výměna. Oba hráči připomínali piráty, střílející po sobě z nepřátelských lodí. Hlasité údery míčku do rakety doprovázel klouzavý zvuk gumových podrážek a čím dál nadšenější jásoť diváků.

Všichni na tribuně už byli na nohou. A Asher s nimi – aniž si to vůbec stačila uvědomit.

Francouzovi se podařilo vrátit téměř nemožný lob, který ho dostal až za základní čáru. Míček přistál uprostřed pravého pole. Ty ho bekhemem poslal pryč od svého soupeře a po dvou a půl hodině hra skončila tři jedna na sety.

Starbuck byl v halovém tenisu americkým šampionem číslo jedna a stal se teď samozřejmě hrdinou dne.

Asher nadšeně sledovala s ostatními, jak jde Ty k síti, aby si tu potřásl rukou se svým soupeřem. Zápas na ni zapůsobil mnohem víc, než čekala, ale snažila si to vysvětlit jen jako profesionální zaujetí pro sport, kterému se dlouho sama věnovala.

Ale v duchu ji napadlo, jak asi Ty zareaguje, až ji znovu uvidí.

Ranila ho? Jeho srdce? Nebo jeho hrdost? Tu spíš, přemítala zamyšleně.

Došla k závěru, že bude mít určitě zlost, až se zase setkají. Ale Asher zůstane klidná. Za ta léta se už naučila v každé situaci zachovat chladný zevnějšek. Uměla to vlastně už jako dítě.

Až se s Tyem setkají, jednoduše mu vezme vítr z plachet dřív, než si to stačí vůbec uvědomit. Připravovala se na jejich první setkání se skoro stejně úzkostlivou pečlivostí, jako na znovuzahájení vlastní sportovní kariéry. A byla rozhodnutá v obojím zvítězit.

Až ho přestanou pronásledovat novináři a fanoušci, vyhledá ho – aby mu osobně pogratulovala k dalšímu úspěchu.

Bude mnohem moudřejší, když udělá první krok sama a nenechá se od něj ničím překvapit.

S novou sebejistotou sledovala Tye, jak si vyměňuje pár slov s Grimalierem u sítě.

Pak Ty pomalu otočil hlavu, a aniž by se rozhlížel, okamžitě upřel pohled přímo na ni.

Na okamžik úplně přestala dýchat a nedokázala se ani pohnout.

A pak se na ni Ty najednou usmál. Byla to otevřená, přímá výzva. Davy lidí na tribuně skandovaly jeho jméno. Ze všech stran se ozývalo Starbuck. Uběhlo deset vteřin, patnáct... Pořád se na ni upřeně díval a ani se nepohnul. Jako by se do ní doslova vpíjel svým pohledem a vzdálenost, která je od sebe dělila, úplně přestala existovat. Pořád se usmíval. Asher cítila, jak se jí začínají potit dlaně.

Najednou udělal čelem vzad a otočil se k divákům na protější tribuně. Když zvedl raketu vysoko nad hlavu jako kopí, dav zaburácel nadšením. Bylo vidět, že ho všichni doslova zbožňují.

On to věděl, pomyslela si Asher zlostně. Věděl celou dobu, že tam je. Hněv, který ji zaplavil, nebyl jen logickým důsledkem toho, že nad ní Ty už zase vyzrál. Dal jí totiž beze slov během několika vteřin jasně najevo, že hra ještě neskončila. A on byl prozatím vždycky vítězem.

Tentokrát ne, řekla si rozhodně. Ona se taky změnila. Ale stála dál nehybně na místě a otupěle zírala na kurt, teď už úplně prázdný.

Hlavou se jí honila jedna vzpomínka za druhou. Lidé, procházející kolem ní, živě diskutovali o hře a Starbuckově vítězství, ale vůbec je nevnímala.

Asher byla vysoká, štíhlá jako proutek a dozlatova opálená díky hodinám, stráveným na sluníčku. Vlasy měla blondaté, na krátko ostříhané. Ten účes jí slušel a zároveň byl v její profesi praktický. Asher ho nezměnila ani za ty tři roky, kdy se nevěnovala sportu. Její obličej jako by se zdánlivě mnohem víc hodil na stránky nějakého módního časopisu než na sluncem rozpálený tenisový kurt. Každý, kdo se na ni podíval, ji zpočátku považoval jen za rekreační hráčku, a ne profesionálku. Měla drobný, oválný obličej a jemně tvarovaná ústa, která si skoro nikdy nelíčila. Mejkap byl na kurtu ztrátou času, protože pot by ho okamžitě smyl. Oči měla Asher velké a výrazné, modré s nádechem do fialová. Jediným jejím ústupkem marnivosti bylo občasné nalíčení hustých řas. Zatímco ostatní hráčky nosily aspoň drobné šperky, nebo si zdobily vlasy mašlemi, Asher něco takového nikdy neměla ve zvyku. Nejen v tenise, ale i v soukromí dávala přednost jednoduchému oblečení a tlumeným barvám.

Když jí bylo osmnáct, jeden vnímavý novinář jí dal přezdívku „Maska“. Opustila profesionální dráhu až skoro ve třidvaceti, ale to jméno jí už zůstalo. Byla to maska krásné ženy, která se uměla za všech okolností dokonale ovládat. Na kurtu nedala nikdy ani náznakem najevo svému soupeři nebo divákům, co si myslí nebo cítí. Dovedla si vždycky zachovat chladnou hlavu a klid, i když byla pod sebevětším stresem. A tenhle postoj začala časem uplatňovat i v osobním životě.

Asher žila a dýchala tenisem tak dlouho, že se hranice mezi ženou a sportovkyní za ta léta už úplně setřela. Ale její otec jí kdysi vstúpil do paměti jedno důležité pravidlo – že si musí za každou cenu přede všemi chránit své soukromí.

Jen jednomu jedinému člověku dovolila do něj vstoupit. A byla rozhodnutá to už nikdy znovu neopakovat.

Když teď stála na tribuně a dívala se dolů na prázdný kurt, z jejího obličej nebylo patrné, co právě prožívá. Hněv, vnitřní zmátek – a bolest, na kterou nebyla ani trochu připravená. Tvářila se klidně, odměřeně a rezervovaně. A byla tak zaujatá vlastními myšlenkami, že když na ni promluvil jeden z diváků, kteří se kolem ní shlukli, musel ji oslovit dvakrát, než upoutal její pozornost.

Teprve pak jí došlo, že ji poznali. Ačkoli Asher tušila, že je to nevyhnutelné, přesto ji potěšilo, když jí začal jeden za druhým podávat svůj program, aby se na něj podepsala. Bylo příjemné vědět, že na ni nezapomněli.

Jeich zvědavé otázky nebylo těžké zahrát do autu, i když některé z nich byly zaměřené na její vztah s Tyem. Úsměv a prázdné fráze u fanoušků vždycky zabraly. Asher ale nebyla tak naivní, aby se domnívala, že to bude fungovat i u reportérů. Jen doufala, že jí novináři dopřejí ještě pár dní času.

Když udělala několik autogramů a začala si prorážet cestu zpátky, zahlédla Asher pár kolegů – starého nepřítele, bývalého partnera ve čtyřhře a pár známých tváří z minulosti.

Zadívala se na Chucka Princea a ten její pohled okamžitě opětoval. Byl to Tyův nejbližší přítel, skvělý hráč se zápěstím z oceli a úžasnou prací nohou. Ačkoli se na ni kamarádsky usmál, Asher stačila z jeho očí vyčíst otázku, než začala věnovat pozornost dalšímu fanouškovi.

Dostalo se to mezi lidi, pomyslela si zachmuřeně a usmála se na osmnáctiletého tenisového nadšence.

Asher Wolfeová se rozhodla znovu vzít do ruky raketu. A všichni v duchu uvažují, nebo se dokonce nahlas ptají, jestli bude pokračovat i ve svém vztahu s Tyem Starbuckem.

„Asher!“ Chuck k ní zamířil rázným, pružným krokem sportovce. Uchopil ji pevně za obě ramena a přátelsky ji políbil. „Páni, ty vypadáš ale úžasně!“

Asher se usmála. „Ty taky,“ odpověděla upřímně a byla to pravda.

Chuck byl téměř ve všem průměrný – pokud šlo o výšku i postavu. Ale měl v sobě zvláštní vnitřní jiskru, která mu dodala na přitažlivosti. Věděl to a neváhal toho náležitě využít – v dobrém slova smyslu.

„Nikdo neměl tušení, že přijdeš,“ postěžoval si Chuck a odvedl ji pryč rychle řídnoucím davem lidí. „Nevěděl jsem, že tu jsi, dokud...“ Úmyslně se odmlčel, aby Asher poznala, že má na mysli těch deset vteřin jejich vzájemného kontaktu s Tyem. „Dokud neskončil zápas,“ dodal. Stiskl jí pevně rameno. „Proč jsi někomu nezavolala?“

„Nebyla jsem si úplně jistá, jestli to stihnu,“ odpověděla Asher vyhýbavě. „A myslela jsem si, že jednoduše splynu s davem. Nepřipadalo mi správné, abych narušila zbytečně zápas.“

„To bylo ale utkáání, víd?“ zeptal se nadšeně.

„Nevzpomínám si, že bych někdy Tye viděl hrát lépe než v tom posledním setu. Dal tři esa, všimla sis?“

„Na tenhle druh podání, který soupeř nemá šanci zasáhnout, býval vždycky expert,“ zamumlala Asher.

„Viděla ses s ním?“

Kdokoli jiný by si za takovou přímou otázku od ní vysloužil jen ledový pohled. Ale na Chuc-ka se usmála.

„Ne, nechtěla jsem ho rozptylovat před zápasem.“ Na okamžik se odmlčela a pak dodala: „Neuvědomila jsem si, že ví, že tu jsem.“

Rozptylovat Starbucka, pomyslela si v duchu a musela se pro sebe usmát. Ne, jakmile vzal Ty do ruky svou raketu, nikdo a nic nemohlo odvést jeho pozornost.

„Choval se jako smyslů zbavený, když jsi odjela.“

Chuckova slova ji vytrhla ze zamyšlení. „Jsem si jistá, že se rychle vzpamatoval.“ Protože ta odpověď zněla příkřeji, než měla původně v úmyslu, Asher zavrtěla hlavou, jako kdyby svá slova chtěla vzít zpátky. „A co ty? Viděla jsem tě dělat reklamu na nové sportovní boty.“

„Jak jsem tam vypadal?“

„Že to, co říkáš, myslíš smrtelně vážně,“ odpověděla s úsměvem.
„Málem jsem si je šla taky koupit.“

Povzdychl si. „A já jsem chtěl budit furiantský, chlapský dojem.“

„S tvým výrazem?“ zeptala se pobaveně a cítila, jak se z ní rychle vytrácí napětí. „Tohle je obličej, kterému každá máma uvěří – pošetile,“ dodala s úsměvem.

„Pšt!“ Rozhlédl se kolem sebe s předstíraným zděšením. „Ne tak nahlas, nebo to odnese moje pověst.“

„Tvoje pověst utrpěla v Sydney,“ začala nahlas vzpomínat. „Bylo to před třemi lety, vid’? Myslím, s tou striptérkou.“

„S exotickou tanečnicí,“ opravil ji Chuck rozhořčeně. „A nazval bych to spíš výměnou kultur.“

„Vypadal jsi v tom peří vážně moc roztomile.“ Se smíchem ho políbila na tvář. „Fuchsie ti ohromně sluší.“

„Všem jsi nám chyběla, Asher.“ Poplálal ji po útlém, ale pevném rameni.

Z očí se jí rázem vytratil pobavený výraz. „Bože, Chucku, taky jsi mi moc chyběl. Vlastně vy všichni. Myslím, že jsem si to pořádně uvědomila až dneska, když jsem se posadila sem na tribunu.“ Na chvíli se odmlčela, uchvácená vlastními vzpomínkami, a pak dodala tiše: „Nebyla jsem tu tři roky.“

„Ale teď jsi zase zpátky.“

Zadívala se na něj. „Ano, jsem zpátky,“ zopakovala jeho slova. „Přesněji řečeno budu – za dva týdny.“

„Foro Italico.“

Asher se na něj usmála, ale ten úsměv nebyl plný radosti, ale spíš odhodlání. „Na tom zatraceném italském kurtu jsem nikdy nevyhrála. Tentokrát se mi to musí podařit.“

„Tak tady jsi.“

Když uslyšela ten důvěrně známý hlas za svými zády, bezděčně celá ztuhla. A Chuck v jejích očích na okamžik zahlédl nepatrný záblesk skrytého citu, než nasadila na obličej svoji pověstnou masku.

Když se otočila k Tyovi, okamžitě si uvědomil, že je snad ještě krásnější, než si ji pamatoval. A že ještě pořád dokonale ovládá umění sebekontroly.

„Hrál jsi úžasně, Tyi... po tom prvním setu,“ podotkla klidně, ale žaludek měla ještě celý sevřený nervozitou.

Nebyli teď víc než krok od sebe. A oběma se zdálo, že se ten druhý vůbec nezměnil. Jako by ty tři roky, kdy se neviděli, vůbec neexistovaly. As-her najednou napadlo, že ani dvacet let odloučení by na tom nic nezměnilo. Srdce by se jí stejně rozbušilo jako o závod. Kvůli němu. Bylo tomu tak vždycky. A už navždy to tak zůstane.

Rychle ty nebezpečné myšlenky vypudila z hlavy. Jestli si má v jeho přítomnosti zachovat klidnou hlavu, nesmí si dovolit vzpomínat.

Lidi od novin na něj pořád chrlili jednu otázku za druhou, a teď obrátili svou pozornost i na ni.

Začali se kolem nich shlukovat a postrkovat Asher čím dál blíž k Tyovi. Ten ji beze slova vzal za ruku a zatahl ji do nejbližších dveří. Vůbec ho nezaskočilo, že to shodou okolností byla dámská toaleta, a otočil rychle klíčem v zámku. Pak se k ní obrátil a ledabyly se opřel o dveře. Asher zůstala nehybně stát, napjatá jako struna.

Stejně jako před půl hodinou se na ni znovu upřeně zadíval. Z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst, ale Asher přesto vycítila, že se v jeho nitru schyluje k bouři.

Její klid a vyrovnanost ho vždycky popuzovaly. Míval pokaždé sto chutí ji v té chvíli uškrtit.

„Nezměnila ses, Asher.“

„Mýlíš se.“ Proč se jí najednou hůř dýchá a tak zběsile se jí roztlouklo srdce?

„Vážně?“ Jeho obočí se ztratilo na okamžik v rozcuchaných vlasech. „Uvidíme.“

Ty patřil k lidem, kteří musí být s tím druhým při rozhovoru v neustálém kontaktu. Při mluvení živě gestikuloval a pořád se jí dotýkal. Asher si pamatovala na jeho ruku – na své paži, na vlasech i rameni. Byla to právě jeho nenucenost a bezprostřednost, které ji na něm tolik přitahovaly. A zároveň ji od něj odehnaly.

Když teď stáli tak blízko sebe, překvapilo ji, že se jí Ty zatím vůbec nedotkl. Prostě stál a díval se na ni.

„Všimla jsem si na tobě změny,“ odpověděla. „Nepřel ses s rozhodčími, ani jsi na žádného nekřičel. Ani jednou.“

Trochu ironicky se usmál. „V tomhle ohledu jsem už dávno obrátil list.“

„Opravdu?“ Cítila se najednou hrozně nesvá, ale navenek se snažila zachovat klid a jen ledabyle pokrčila rameny. „Bohužel v poslední době o těchhle věcech moc nevím. Byla jsem pár let tak trochu mimo hru.“

„Totální amputace, Asher?“ zeptal se tiše.

„Ano.“ Odvrátila by se od něj pryč, ale nebylo kam jít. V řadě zrcadel nad umyvadly uviděla svůj vlastní odraz... a jeho. Úmyslně se k nim otočila zády. „Ano,“ zopakovala, „byl to nejčist-ší způsob.“

„A teď?“

„Budu zase hrát,“ odpověděla Asher prostě. Zavanula k ní jeho vůně, ta důvěrně známá směs potu, vítězství a sexu. Pod maskou chladu a re-zervovanosti se jí začaly honit hlavou jedna myšlenka za druhou.

Noci, odpoledne, deštivá rána. Ukázal jí všechno, čím muž a žena můžou spolu být. Otevřel před ní dveře, o kterých nikdy předtím neměla nejmenší tušení, že vůbec existují.

Můj bože, pomyslela si zoufale. Nedopust', aby se mě teď dotkl.

Asher sevřela instinktivně obě ruce v pěst – jako to mívala ve zvyku vždycky, když byla kvůli něčemu nervózní.

Ty se jí sice dál díval upřeně do očí, ale to gesto mu neuniklo. Usmál se.

„V Římě?“

„Přesně tak,“ přikývla. „Tam chci znovu začít – po třech letech.“

„Co tvůj bekhend?“

„Je dobrý.“ Automaticky zvedla bradu. „Lepší než kdy předtím.“

Ty ji uchopil zlehka za paži. Asher okamžitě zvlhly dlaně. „Vždycky mě udivovalo,“ podotkl, „kde se vezme tolik síly v tak útlé ruce. Ještě pořád zvedáš činky?“

„Ano.“

Přešel jí prsty dolů k vnitřní straně lokte a potěšilo ho, když se bezděčně zachvěla. Ze by vzrušením?

„Tak,“ řekl tiše, „lady Wickertonová bude znovu ozdobou tenisových kurtů.“

„Slečna Wolfeová,“ opravila ho Asher ztuhle. „Používám zase své jméno za svobodna.“

Sklouzl pohledem k její levé ruce. Byla bez prstýnku. „Jsi rozvedená?“

„Definitivně. Už tři měsíce.“

„Škoda.“ Oči měl potměšile hněvem, když se na ni znovu zadíval. „Ten titul se k tobě moc hodil. Docela snadno jsem si tě dovedl představit v nějakém anglickém panském sídle, plném wedgwoodského porcelánu. S přijímacími salony a lokaji,“ dodal a upřeně jí pohlédl do obličeje, jako kdyby se ho znovu snažil vrýt do paměti.

„Cekají na tebe novináři,“ upozornila ho Asher, čím dál víc nervózní. Ustoupila o krok doleva ve snaze proklouznout kolem něj pryč. Ale Ty sevřel její paži o něco pevněji.

„Proč, Asher?“

Slíbil si, že jestli ji ještě někdy znovu uvidí, nikdy jí tuhle otázku nepoloží. Byla to pro něj otázka hrdosti. Ale teď nad vlastní pýchou zvítězil hněv. Nedokázal se ovládnout.

„Proč jsi odjela? Proč jsi utekla a vdala se za toho zatraceného anglického ničemu, aniž bys mi řekla jediné slovo?“

Zůstala strnule stát. Nepokusila se vytrhnout z jeho sevření, ani se od něj odtáhnout. „To je moje věc.“

„Tvoje?“ Popadl ji za obě ruce. „Myslíš to vážně? Strávili jsme spolu skoro celý rok. Jednu noc jsi byla v mojí posteli, a druhý den sis klidně zmizela pryč s nějakým anglickým lordem.“ Rozzlobeně s ní zatřásl. „Dozvěděl jsem se to od své sestry. Ty jsi neměla ani tolik slušnosti, abys mi řekla do očí, že mě hodláš pustit k vodě.“

„S tebou se o žádné slušnosti bavit nebudu, Tyi,“ odsekla. Jen stěží se přinutila spolknout všechna slova výčitek, která jí svrběla na jazyku. Ale slíbila si, že minulost nechá minulostí. Jednou provždy. „Bylo to moje rozhodnutí,“ řekla klidně. „A nemusím se ti z něj ospravedlňovat.“

„Byli jsme milenci,“ připomněl jí upjatě. „Žili jsme spolu skoro šest měsíců.“

„Nebyla jsem první ženou v tvé posteli.“

„To jsi věděla hned od začátku.“

„Ano, věděla.“ Každou vteřinou v ní čím dál víc a víc narůstal hněv. Měla sto chutí ho uhodit. „Tenkrát jsem se rozhodla sama, a totéž jsem udělala i později. A teď mě laskavě pust’.“

Její ledová sebekontrola ho vždycky fascinovala a zároveň hrozně rozčílovala. Ty ji znal lépe než kdo jiný. Dokonce víc, než její vlastní otec. A rozhodně mnohem lépe než její bývalý manžel.

Uvnitř se klepala jako sulc, ale navenek se tvářila vyrovnaně a lehce přezíravě. Ty by s ní nejradši znovu zatřásl. A nejen to. Chtěl ji znovu ochutnat – vymazat ty tři roky jediným dlouhým, dychtivým polibkem. V jeho nitru sváděla boj touha se zuřivostí. Věděl, že kdyby některému z těch dvou pocitů podlehl, už nikdy by se nedokázal zastavit. Ta rána byla ještě příliš čerstvá.

„Ještě jsme spolu neskončili, Asher,“ řekl, ale povolil své sevření. „Hodně mi toho dlužíš.“

„Ne.“ V sebeobraně se mu rozhořčeně vytrhla. „Ne, nedlužím ti vůbec nic.“

„Tři roky,“ odpověděl a usmál se. Ten úsměv pro ni byl stejnou výzvou, jako když se na ni díval předtím na kurtu těsně po hře. „Dlužíš mi tři roky a přísahám bohu, že mi za ně zaplatíš.“

Odemkl dveře, otevřel je a ustoupil stranou. Asher nezbyvalo nic jiného než se postavit tváří v tvář shluku novinářů, kteří na ně venku už nedočkavě čekali.

„Asher, jaký je to pocit, být zpátky ve Státech?“

„Je příjemné být zase doma.“

„Co je pravdy na tom, že budete zase profesionálně hrát?“

„Mám v úmyslu začít s profesionální dráhou při příležitosti otevření evropského okruhu v Římě.“

Další otázky, další odpovědi. Ostrá záře blesku, která ji na okamžik téměř oslepila.

Novináři ji vždycky doslova děsili. Dobře si pamatovala otcovu radu: *Neříkej nic víc, než co je nezbytně nutné. Nedovol jim, aby poznali, co cítíš. Jinak tě zaživa snědí.*

I když to v jejím nitru teď vřelo hněvem, navenek se snažila zachovat kamennou tvář. Mluvila klidným, sebejistým hlasem a obě ruce měla sevřené v pěst.

S úsměvem se zadívala dolů chodbou a snažila se objevit nějakou únikovou cestu. Ty stál ledabyle opřený o zeď a zjevně neměl nejmenší snahu jakkoli jí pomoci.

„Přijede se na vás do Říma podívat váš otec?“

„Možná.“ Bolest a smutek, obojí pečlivě skryté.

„Rozvedla jste se s lordem Wickertonem, abyste mohla začít znovu hrát?“

„Ten rozvod nemá s mojí profesí nic společného.“ Polopravda a doznívající hněv, šikovně zamaskovaný.

„Neznervózňuje vás představa, že budete mít za soupeře nové, mladé hvězdy, jakou je třeba Kingstoneová, nebo staré nepřátele, jakým je Martinelli?“

„Už se na to těším.“ Strach a pochybnosti, snadno zamaskované.

„Dáte se znovu dohromady se Starbuckem?“

Hněv, jen stěží potlačený.

„Starbuck nehraje čtyřhru,“ podotkla odměřeně.

„Budete muset mít oči pořádně otevřené,

abyste viděli, jestli v tomhle ohledu dojde k nějaké změně.“ Ty s nenuceností sobě vlastní objal Ashervkolem ztuhlých ramen. „Nikdy se nedá dopředu říct, co se může stát, vid', Asher?“

Její odpověď doprovázel ledový úsměv. „Vždycky jsi býval mnohem víc nepředvídatelný než já, Tyi.“

S klidem opětoval její úsměv. „Vážně?“

Sklonil se a dotkl se zlehka jejích rtů. Asher znovu oslepily blesky fotoaparátů.

Když se aspoň trochu vzpamatovala, zadívala se upřeně Tyovi do obličeje. Doslova to v ní vřelo zlostí.

Ale v jeho očích se objevil trpký úsměv. Pomalu se narovnal. „My dva máme hodně co dohánět.“

„V Římě?“ zavtipkoval jeden pohotový reportér.

Ty si přitáhl Asher o něco blíž k sobě. „Právě tam to kdysi začalo.“

DRUHÁ KAPITOLA

Řím. Koloseum. Tréviho fontána. Vatikán. Starověké dějiny, tragédie a vítězství. Soupeření gladiátorů. Ve Foro Italico palčivé italské slunce pražilo na novodobé závodníky stejně jako kdysi v době římského impéria.

Hra v téhle aréně se podobala divadelnímu představení. Žhnoucí slunce a obrovský prostor. Bujná zeleň a masivní sochy, oddělující jednu hrací plochu od druhé. Za stadionem se od břehů Tiberu zvedaly do výšky zalesněné kopce. A uvnitř mohlo najednou skandovat, křičet a pískat deset tisíc sportovních nadšenců. Italští tenisoví fanoušci byli silně emocionální, neuvěřitelně zapálení a otevřeně dávali najevo své vlastenectví. Na to Asher nezapomněla.

Ani na to, že Foro Italico bylo místem jejích dvou největších životních objevů: horoucí lásky k tenisu a stejně silného a hlubokého citu k Tyi Starbuckovi.

Bylo jí sedm, když byla poprvé svědkem otcova vítězství na italském šampionátu v proslulém *campo central*. Viděla ho samozřejmě hrát už předtím.

Její vzpomínky na dětství byly spojené právě s představou vysokého, opáleného otce, pobíhajícího sem tam po kurtu v zářivě bílém sportovním úboru. Jim Wolfe se stal šampionem ještě dřív, než se Asher narodila, a ve světě sportu bylo jeho jméno pojmem.

Sama začala s tréninkem vlastně už ve třech letech. Se zkrácenou raketou nadšeně odpalovala míčky několika z nejslavnějších hráčů otcovy generace.

Díky svému vzhledu a sebevědomému, bezprostřednímu chování se brzy stala miláčkem mezi tenisovými profesionály. Nepřipadalo jí proto nijak neobvyklé, když vídala své fotografie v novinách nebo seděla na koleni vítěze nějakého poháru.

Tenis a cestování doslova ovládly její dětský svět. Spala na zadních sedadlech limuzín a procházela se po hebkém trávníku

stadionu ve Wimbledonu. Klaněla se hlavám nejrůznějších států a do tváře jí přátelsky štípl sám americký prezident. Než začala chodit do školy, nejmíň šestkrát se už podívala za oceán.

Ale bylo to právě v Římě – rok po matčině smrti – kde Asher Wolfeová našla svou životní lásku a cíl.

Její otec byl ještě celý zpocený po urputné, vítězné hře a z bílých šortek si nestačil ani oprášit červený jíl, když mu řekla, že jednou bude taky hrát v *campo centrál*. A zvítězí.

Možná, že to měla na svědomí otcova slabost pro své jediné dítě, jeho vlastní ctižádost nebo ta neuvěřitelná rozhodnost a odhodlanost, kterou spatřil v očích sedmileté holčičky. Ale ten den začala Asheřina dlouhá cesta, na níž se její otec pro ni stal rádcem a učitelem.

O čtrnáct let později, po své vlastní porážce v semifinále, Asher sledovala vítěznou hru Star-bucka. Styl toho nového šampióna se ani trochu nepodobal tomu, na co byla zvyklá u otce. Jim Wolfe hrál precizní, pečlivou hru – s důrazem na chladnou sebekontrolu a formu. Starbuck jí připomínal ohnivou kouli – plnou emocí a síly.

Asher často uvažovala, jaký by byl výsledek, kdyby se ti dva muži setkali každý na opačné straně sítě.

Tam, kde v ní její otec vyvolával pocit hrdosti, jí Ty přinášel vzrušení. Při pohledu na něj najednou pochopila, jaké pocity asi prožívají diváci při býčích zápasech. Ano, z jeho stylu jako by doslova vyzařovala žízeň po krvi, a to ji děsilo i fascinovalo zároveň.

Ty ji dlouhé měsíce tvrdošíjně pronásledoval, ale celou dobu se před ním snažila udržovat odstup. Jeho pověst sukničkáře, výbušná povaha a extravagantní, nekonvenční chování ji sice přitahovaly a její srdce mu už patřilo, ale přesto se rozumně rozhodla řídit hlasem rozumu. Až do toho květnového dne...

Připadal jí jako bůh, mocný, mytický válečník, jehož síle ani předpojatý italský dav nedokázal odolat. Někteří mu provolávali slávu, jiní ho nahlas proklínali. Ale všichni, kteří sem kvůli němu přišli, se měli na co dívat. Bylo to opravdu neuvěřitelné představení.

Ty zvítězil v pěti setech.

Ten večer mu Asher darovala svou nevinnost i lásku. Poprvé v životě dopřála vlastnímu srdci absolutní svobodu a volnost. Podobala

se květu, který léta hýčkali ve skleníku, a proto se teď nemůže nabažít slunce.

Ve dne se jeden druhého něžně dotýkali a vrhali na sebe zamilované pohledy, zatímco v noci se jejich těla zmítala vášní. A pak přišel konec sezóny.

Když teď Asher časně ráno trénovala na kurtu číslo pět, vzpomínky se jí honily hlavou jedna za druhou. Sladké a trpké jako staré víno.

Rychlé jízdy autem, pláže rozpálené sluncem, zšeřelč hotelové pokoje, šťastný smích, vášnivé milování.

Zrada.

„Jestli budeš takhle zasněná i dneska odpoledne, Kingstoneová tě vyřadí ve dvou setech.“

„Promiň, mrzí mě to,“ vyhrkla Asher provinile.

„To by mělo, když se kvůli tobě taková stará ženská, jako jsem já, vydrápe v šest ráno z postele, aby si to s tebou rozdala.“

Asher se rozesmála. Madge Haverbackové bylo třiatřicet, ale měla ještě takovou sílu, že se s ní u sítě vždycky muselo počítat. Se svou malou, podsaditou postavou, rozevlátými hnědými vlasy a příjemným vzhledem by se skvěle hodila do reklamy na nějaké domácí sušenky. Ale ve skutečnosti byla světově známou tenistkou, která měla za sebou dvě vítězství ve Wimbledonu a desítky dalších, včetně Wightmanova poháru. Měla fantastický forhend. Asher byla dva roky její partnerkou ve čtyřhře – k oboustranné spokojenosti. Její manžel byl profesorem sociologie na univerzitě v Yale a Madge mu dala přezdívku „děkan“.

„Co kdyby sis na chvíli sedla a dala si šálek čaje?“ navrhla Asher pobaveně. „Tahle hra musí být na ženskou ve středních letech neuvěřitelně vyčerpávající.“

Madge jí jen něco odsekla a poslala míček přes síť. Mrštná Asher za ním hned vystřelila. Maximálně se soustředila na hru a práci vlastních svalů.

Ospalým ránem se rozlehly tupé úderý míčku do antuky. Madge nepatřila rozhodně ke sportovkyním, které by cokoli ponechávaly náhodě. Bylo na ní vidět, že poctivě trénuje. Teď se rozběhla přes

kurt, zahнала Asher zpátky k základní čáře, vylákala ji k síti a pak ji doslova ubila sérií prvotřídních smečí.

Asher měla co dělat, aby si aspoň trochu zvykla na pohyb po pomalé, nepříjemné antuce.

Pro rychlého, agresivního hráče by takový povrch mohl znamenat jeho konec. Tady bylo totiž zapotřebí spoléhat se na vlastní sílu a vytrvalost, ne na rychlost.

Asher se pořád znovu a znovu rozmachovala raketou a v duchu byla ráda, že věnovala předtím tolik hodin zvedání činek. Svaly ve štíhlé paži měla našťestí dost pevné.

Madge se dívala, jak Asher obratně vrací další podání, a pak si přesunula raketu do levé ruky. „Jsi neuvěřitelně bystrá a rychlá na to, že jsi tři roky nehrála,“ podotkla obdivně.

Asher využila krátké pauzy, aby nasála do plic aspoň trochu kyslíku. „Snažím se udržet ruku v kondici.“

Madge by sice moc zajímaly všechny podrobnosti o Asheřině manželství a letech jejího dobrovolného odchodu z profesionálního tenisu, ale znala svou bývalou partnerku příliš dobře na to, aby se jí na cokoli vyptávala. „Kingstoneová nesnáší hru u sítě. Je to její největší slabost.“

„Já vím.“ Asher si strčila náhradní míček do kapsy. „Dneska bude hrát, jak budu chtít já.“

„Je lepší na antuce než na trávníku.“ Nepřímo tak Asher upozornila na její vlastní slabé místo. Ta se na Madge usmála. „Na tom ne-v bude záležet. Příští týden hraju na centrálním dvorci.“ Dalo se očekávat, že na nejexponovanějším kurtu v té době bude až antuka řádně udusaná.

Madge si oblékla bundu a nahlas se rozesmála. „Moc ses nezměnila, vid’?“

„Jak se to vezme.“ Asher si setřela hřbetem ruky pot z čela. „A co ty? Jak budeš hrát s For-tiniovou?“

Madge si načechrala prsty vlasy, zplihlé potem. „Má drahá, jednoduše ji převálcuju.“

Vyšly společně ven z kurtu. „Vidím, že ty ses taky vůbec nezměnila,“ podotkla cestou Asher.

„Kdybys mi řekla, že se vrátíš,“ vyčetla jí Madge, „mohly jsme spolu hrát čtyřhru. Fisherová je dobrá a mám ji ráda, ale...“

„Nemohla jsem se rozhodnout, dokud jsem si nebyla jistá, že se před ostatními nezesměšním.“ Asher pomalu ohnula ruku, ve které předtím na hřišti držela raketu. „Nehrála jsem tři roky, Madge,“ povzdychla si. A pak se přiznala: „Takhle vyřízená jsem nikdy předtím nebyvala.“

„Nohy si můžeme kdykoli vyměnit,“ nabídla se Madge. „Stačí říct a já to budu obíhat.“

Asher si teprve teď na všechno vzpomněla a vrhla na svou kamarádku ustaraný pohled. „Co dělá koleno?“

„Po té loňské operaci je to lepší,“ odpověděla Madge s pokrčením ramen. „Ale pořád ještě můžu spolehlivě předpovídat počasí. Teď máme před sebou slunečné období.“

„Mrzí mě, že jsem tu nebyla, když se ti to stalo.“

Madge vzala Asher kamarádsky za ruku. „Snad si nemyslíš, že jsem čekala, že sem pocestuješ přes šest tisíc mil, abys mě držela za ruku?“

„Udělal bych to, kdybych...“ Asher se odmlčela. V duchu si vzpomněla, v jakém stavu v tu dobu bylo její vlastní manželství.

Když si Madge všimla, že se Asher zřejmě trápí výčitkami svědomí, přátelsky ji dloubla loktem. „Nebyla to taková událost, jakou z toho udělali lidi od novin. Ale proč bych se bránila, když mě všichni obskakovali? Představ si, že mi „děkan“ celé dva měsíce nosil snídani do postele.“

„A pak ses vrátila zpátky a v New Yorku jsi odrovnala Rayskou.“

„Přesně tak.“ Madge se spokojeně usmála. „Udělalo mi to obrovskou radost.“

Asher se zamyšleně rozhlédla kolem sebe po ztichlé aréně. „Musím tady vyhrát, Madge. Po-Iřebuju to. Mám hodně co dokazovat.“

„Komu?“

„Především sama sobě.“ Asher nervózně pokrčila rameny a přendala si tašku do levé ruky. „A pár dalším lidem.“

„Starbuckovi? Ne, neodpovídej,“ pokračovala hned Magie, když si všimla Asheřina podmračeného výrazu. „Jen mi to bezděčně vyklouzlo z pusy.“

„To, co bylo mezi mnou a Tyem, skončilo před třemi roky,“ prohlásila Asher a snažila se povolit napjaté svaly.

„To je škoda.“ Madge úmyslně úplně ignorovala Asheřin nevraživý pohled. „Mám ho ráda.“

„Proč?“

Madge se zastavila a zadívala se své kamarádce zpříma do očí. „Je to jeden z nejenergičtějších lidí, které znám. Od té doby, co se naučil ovládat v svou výbušnou povahu, vnáší na kurty tolik emocí. A to je pro hru skvělé. Když se diváci přijdou podívat na Starbucka, nikdy je nečeká klidná hra. A tytéž emoce dává i do každého svého přátelství.“

„Ano,“ přikývla Asher. „Ale právě to může někdy člověka zdrtit.“

„Netvrdím, že je snadné s ním vyjít,“ namítla Madge. „Řekla jsem, že ho mám ráda. Je takový, jaký je. Nikdy nic nepředstírá, ani nehraje falešnou hru.“

Madge přimhouřila oči a zadívala se do slunce. „Možná, že to nějak souvisí i s tím, že jsme oba dodělali školu ve stejném roce a společně stáli poprvé na dvorci jako profesionálové. Viděla jsem, jak se arogantní, drzý kluk mění v suverénního muže, který dokáže svoje emoce udržet pod kontrolou.“

„Máš ho ráda kvůli jeho povaze?“

„Částečně,“ odpověděla Madge s úsměvem. „Starbuck je neuvěřitelně přímočarý a otevřený člověk. Nikdo vůči němu nemůže zaujímat lhostejný ani dvojaký postoj. Buď jsi s ním, nebo proti němu.“

Znělo to skoro spíš jako dotaz než pouhé konstatování. Ale Asher mlčky znovu vykročila dál. V duchu si byla naprosto jistá, že to, co k Tyovi cítila, se rozhodně nedalo nikdy nazvat lhostejností.

Cestou domů z vlastního tréninku je Ty skrytě pozoroval. Nebo přesněji řečeno sledoval Asher. Protože o tom neměla nejmenší tušení, mohl si ji nerušeně prohlédnout.

Ranní sluneční paprsky se jí odrážely ve vlasech. Ramena měla útla, ale pevná, krok dlouhý a sebejistý. Byl rád, že se na ni teď může dívat, aniž o tom Asher ví.

Když před dvěma týdny při hře zvedl hlavu a spatřil ji mezi diváky na tribuně, měl stejný pocit, jako kdyby mu dal někdo pěstí do žaludku. Jeho nitro okamžitě zaplavila nesmírná bolest, a taky hněv.

První set prohrál vlastně kvůli ní. Pak se ale dal rychle dohromady. A nejen to. Využil rozbouřených vnitřních pocitů proti svému protivníkovi na kurtu.

Proti Tyově mistrovské hře ve spojení se třemi léty potlačovaného hněvu neměl Francouz nejmenší šanci. Ty hrál jako nikdy předtím. S Asher mezi diváky jako by se pro něj ten zápas najednou stal otázkou života a smrti. Když ho opustila, o něco ho oloupila. A měl pocit, že tohle vítězství mu alespoň část pomůže získat zpátky.

K čertu s ní! pomyslel si v duchu zlostně. Vadilo mu, že na něj ještě pořád má tak silný vliv. Stačilo mu se na ni jen podívat a okamžitě po ní zatoužil.

Chtěl ji, když jí bylo sedmnáct. Ta silná, vášnivá touha tenkrát třiaadvacetiletého Tye doslova ohromila. Celou sezónu se od ní snažil udržet odstup. Ale nepřestával ji chtít. Ze všech sil se pokoušel v sobě tu touhu potlačit. Úmyslně začal chodit se ženami, o kterých se domníval, že jsou mnohem víc v jeho stylu – s extravagantními, lehkomyšlnými krasavicemi, znalými věci.

Když Asher oslavila jedenadvacáté narozeniny, Tye definitivně opustil zdravý rozum a zahá

jil usilovné pronásledování. Začal být Asher doslova posedlý. Čím víc se mu vyhýbala a čím rozhodněji ho odmítala, tím silnější byla jeho touha po ní. A nezmírnil ji ani pocit vítězství, který poprvé zažil v Římě.

Až do té doby měl v životě jen jeden jediný cíl. Ale teď ho ovládly dvě věci, obě úplně stejně důležité. Tenis a Asher. Nezabýval se úvahami nad tím, jestli tenis miluje – jednoduše věděl, že bez něj nemůže žít. A s Asher to bylo stejné.

Ale nakonec se bez ní musel naučit obejít –když ho opustila, aby se provdala za jiného. Aby získala titul a mohla spát v saténu, pomyslel si Ty zamračeně. Byl pevně rozhodnutý Asher Wolfe-ovou přimět, aby zaplatila za všechnu tu bolest, kterou mu způsobila.

Ty zahnul doleva, zpomalil a jako by náhodou jí překřížil cestu. „Ahoj, Madge.“ Usmál se nejdřív na brunetku, přejel jí zlehka prstem dolů po paži a teprve pak obrátil pozornost k Asher.

„Ahoj, Starbucku.“ Madge se zadívala z jednoho na druhého a usoudila, že ji nebudou rozhodně potřebovat. „Musím běžet,“ omluvila se a rychle odběhla. Asher ani Ty se ji nijak nepokusili zastavit.

Odněkud z okolních stromů k Asher dolehlo hlasité ptačí cvrlikání. Kousek od ní zabzučela včela. Z vedlejšího kurtu se ozývaly tlumené údery míčků. Na kurtě číslo tři někdo hlasitě zaklel. Ale Asher nic z toho nevnímala. Myslela jen na to, že Ty stojí vedle ní.

„Přesně jako za starých časů,“ podotkl s úsměvem. „Ty a Madge,“ dodal.

Asher se ze všech sil snažila nenechat se jím ovlivnit. Jenže tohle prostředí v ní vyvolávalo příliš mnoho vzpomínek. „Pěkně si to se mnou dneska ráno rozdala. Doufám, že se s ní nesejdu na kurtu při turnaji.“

„Dneska budeš hrát proti Kingstoneové.“

„Ano, já vím.“

Přistoupil k ní o krok blíž. Asher si uvědomila, že za zády má živý plot a není kam se ztratit. Úniková cesta neexistovala.

Proboha, přece nebudu takový zbabělec, abych utíkala z boje, napomenula se v duchu. Instinktivně sevřela obě ruce v pěst, ale hned je zase rozevřela. Věděla, že tohle její gesto Ty moc dobře zná a ví, že ho doprovází pocit nejistoty nebo nervozity.

„A ty hraješ s Devorouxem.“

Přikývl. „Přijde tvůj otec?“

„Ne,“ odpověděla stručně.

Ale Ty nikdy nepatřil k lidem, kteří by se nechali jen tak od něčeho odradit. „Proč?“

„Má moc práce.“

Chtěla projít kolem něj, ale místo toho jen /menšila vzdálenost, která je dva od sebe oddělovala. Šikovné manévrování bylo jednou z nej-větších Tyových předností při hře.

„Nevzpomínám si, že by se někdy nechal připravit o některý z tvých důležitých turnajů,“ podotkl. Neodolal a ze zvyku se dotkl jejích vlasů, jako to dělával dřív. Nebránila se. „Byla jsi vždycky středem jeho zájmu.“

„Věci se mění,“ odpověděla příkře. „A lidi taky.“

„Zdá se.“ Na jeho obličeji se objevil arogantní úsměv. „Bude tady tvůj manžel?“

„Bývalý manžel.“ Asher pohodila hlavou, aby se zbavila jeho ruky. „A nebude.“

„To je zvláštní. Pokud si dobře vzpomínám, měl tenis moc rád.“ Položil na zem svou tašku. „To se taky změnilo?“

„Potřebuju se osprchovat.“ Asher se znovu pokusila kolem něj proklouznout pryč, ale Ty ji zastavil. Než se stačila vzpamatovat, chytil ji v pevně kolem pasu.

„Co kdybychom si spolu zahráli – jako za starých časů?“

Upřeně se na ni zadíval a Asher si okamžitě uvědomila, jak neodolatelnou barvu mají jeho oči. A jak mu vždycky potemněly, když se v něm probudila touha.

Jeho ruka, kterou ji držel kolem pasu, byla velká, s dlouhými prsty – jako ruka klavíristy. Ale byla drsná a pevná. A vyzařovala z ní obrovská síla.

„Nemám čas.“ Asher se vytrhla z jeho sevření a bezděčně přitom zavadila o tvrdé svaly na jeho paži. Ucukla prsty, jako kdyby se spálila.

„Bojíš se?“ zeptal se pobaveně, a taky tak trochu jízlivě.

„Nikdy jsem se tě nebála,“ odsekla dotčeně. A byla to pravda. To, co k němu cítila, nebyl strach, ale obdiv a přitažlivost.

„Ne?“ Znovu si ji k sobě přitáhl. „Strach je jedním z nejčastějších důvodů, proč lidé utíkají.“

„Já jsem neutekla,“ opravila ho. „Odešla jsem.“ Dřív, než jsi to stačil udělat ty, dodala si v duchu pro sebe. Pro jednu nad ním vyžrála.

„Dlužíš mi vysvětlení, Asher. Mám dojem, že jsem na něj čekal už dost dlouho.“

„Budeš to muset ještě nějakou dobu vydržet,“ odsekla.

„Možná,“ zamumlal. „Ale jednu odpověď dostanu hned.“

Poznala, že to přijde, a neudělala proti tomu vůbec nic. Věděla, že se později bude proklínat za to, že se mu ani trochu nebránila. Ale když sklonil ústa k jejím rtům, nebránila se tomu polibku.

Čas jako by se najednou úplně zastavil.

Takhle ji líbal kdysi dávno, když to dělal poprvé – beze spěchu a s neuvěřitelnou něhou. Vždycky jí připadalo zvláštní, kde se v tak energickém a výbušném člověku bere tolik citu. Jeho ústa byla stejná, jak si je Asher pamatovala. Horká a hebká, s plnými rty. Přitáhl si ji k sobě blíž.

Ty byl úžasným milencem, protože měl pod drsným zevnějškem v sobě hluboce zakořeněnou úctu k ženám a instinktivně se snažil je dokonale uspokojit. Milenka pro něj vždycky byla rovnocennou partnerkou, ne jen prostředkem k uskutečnění vlastního cíle. Asher to okamžitě vycítila už z jeho prvního doteku. A to bylo tak hrozně dávno...

To byla její poslední souvislá myšlenka, než se nechala úplně pohltit Tyovým polibkem.

Místo aby ho od sebe odstrčila, zvedla bezděčně ruce a objala ho kolem ramen. Zaryla mu prsty do kůže a pevně se k němu přitiskla.

Byl to jediný muž, který v ní kdy dokázal probudit vášeň, jinak pečlivě uzamčenou v jejím srdci. Jemu jedinému se podařilo proniknout až do Asheřina nejhlubšího nitra, k samé podstatě jejího bytí. S nikým jiným necítila to, co s ním –lo úžasné, absolutní splnutí duší i těla.

Zatoužila aspoň na okamžik zažít znovu ten nádherný pocit štěstí jako kdysi. Instinktivně se k němu ještě víc přitiskla a dychtivě začala opě

tovat jeho polibek. Touha, která v ní každou vteřinou víc a víc sílila, ji zbavila vši zdrženlivosti.

Bože, jak zoufale si přála, aby ji zase někdo milovař, skutečně miloval a zbavila se té hrozně prázdnoty, která ji tak dlouho děsila!

Tolik toužila někomu se odevzdat, stejnou měrou dávat i brát a znovu zažít ten nádherný pocit, že někomu patří! S povzdechem se k němu znovu přitiskla, dychtivá po tom, co bývalo kdysi.

Ty mel původně v úmyslu ji tím polibkem jen potrestat, ale už po pár vteřinách na to úplně zapomněl. Žhavá vášeň, která vytryskla jako gejzír z nitra té navenek chladné a zdrženlivé ženy, jako by ho doslova připravila o rozum. Pochopil, že ji ještě pořád potřebuje, a to vědomí ho přivádělo k šílenství.

Kdyby byli sami, jednoduše by si ji vzal, a teprve pak by se zabýval všemi možnými důsledky. Jen stěží se dokázal ovládnout, aby to neudělal. Ale přestože měl celé tělo jako v jednom ohni, zbyla mu ještě aspoň špetka zdravého rozumu. Bohužel tu totiž sami nebyli.

Asher se celá chvěla a dychtivě opětovala jeho polibky. Byla pořád vším, po čem kdy toužil. A bez čeho se musel obejít. Ty si uvědomil, že dostal víc odpovědí, než kolik jich původně chtěl.

Zvedl hlavu, poodstoupil od ní o krok dozadu a zkoumavě se jí zadíval do obličeje. Kdo by mohl odolat té nebezpečné síle hurikánu, který se probudil k životu v jejím nitru?

Mlčky mu hleděla do očí a v duchu sváděla boj mezi zdravým rozumem a neutuchající touhou.

Dech měla zrychlený, rty pootevřené. Přesně tak si ji pamatoval.

Dlouhé noci, strávené v její posteli, uspěchaná odpoledne a ospalá rána. Právě takhle se na něj dívala vždycky těsně předtím, než se spolu milovali.

Jeho nitro při pohledu na ni zaplavila nesnesitelná touha. Ale pak měl najednou pocit, jako kdyby mu dal někdo pěstí do břicha. Ustoupil ještě o krok stranou.

„Některé věci se změnily,“ podotkl, „a jiné ne.“ Pak se otočil a odešel.

Asher se zhluboka nadechla a zaujala postoj k prvnímu podání. Tisíce diváků, kteří se na ni dívali z tribun, ji neznervózňovaly. Vůbec je nevnímala. Soustředila veškerou pozornost na svoji protihráčku – dvacetiletou Stacii Kingsto-neovou, nejžhavější adeptku na vítězství v šampionátu. Měla v sobě úžasnou energii a sílu, a navíc obrovskou chuť zvítězit.

Protože Asher věděla, jak je důležité ovládnout vlastní nervozitu a přívál pochybností, znovu se několikrát zhluboka nadechla a pevně sevřela v dlani malý bílý míček.

Teprve teď skutečně pochopila, co znamená křest ohněm. Jestli vyhraje – tady, kde se jí to nepodařilo nikdy předtím a tři roky poté, co odložila raketu – začne zase patřit k tenisové špičce.

Připadalo jí, že Řím pro ni vždycky znamenal důležitý mezník a křižovatku.

Ale přinutila se nemyslet teď na minulost ani budoucnost a plně se soustředit na hru.

Vyhodila míček, upřeně sledovala, jak klesá k zemi, rozmáchla se raketou a vystřelila. Zápas začal.

Kingstoneová hrála silnou, útočnou hru. Byla doslova úzkostlivě pečlivá a precizní a antukový povrch dvorce se snažila plně využít ve svůj prospěch. Bylo vidět, že se na něm cítí jako doma. Znovu a znovu svou soupeřku zaháněla na základní čáru.

Asher zjistila, že jí ten červený prach neuvěřitelně vadí. Antuka ji brzdila a zpomalovala.

Míček ji minul a proletěl jí vysoko nad hlavou. Než se stačila dostat k síti, dopadl líně na zem. Asher znervózněla a pak už to šlo jedno za druhým. Nezvládla podání a Kingstoneová první set vyhrála.

Lidi na tribunách hlučeli, slunce nesnesitelně pálilo. Asher měla sto chutí zahodit raketu a odejít z kurtu.

Byla to chyba, obrovská chyba vrátit se zpátky, opakovala si v duchu pořád dokola. Proč se proboha tomuhle všemu znovu vystavuje? Té příšerné dřině, bolesti a ponížení?

V obličejí měla nečitelný výraz, takže nikdo nemohl poznat, jaký vnitřní zmatek právě prožívá. Pevně sevřela raketu v ruce a potlačila v sobě vlastní slabost. Věděla, že hraje špatně, protože dovolila Kingstoneové udávat tempo. Mezi prvním podáním a její porážkou uběhlo jenom pár minut. Nestačila se ještě ani pořádně zpotit.

Nevrátila se přece zpátky, aby se vzdala hned po první hře. Ani proto, aby se nechala takhle ponížit.

Uhladila si rukou krátkou sukni tenisového úboru a vrátila se zpátky na základní čáru. Nepatrně se přikrčila a přenesla váhu na

bříška prstů. Konečně v sobě překonala strach a potlačila hněv. Chladná hlava byla vždycky její největší zbraní, a při první hře ji nepoužila.

Tentokrát to dokážu, rozhodla se. A já budu udávat tempo.

Vrátila podání smečí přes síť. Na něco takového nebyla Kingstoneová připravená. Dav zabu-rácel nadšením a sběrač spěchal přes kurt pro míček.

Nula – patnáct.

Když Asher slyšela to skóre, byla spokojená. Strach ji definitivně opustil a dala se do hry s takovou vervou, jako kdyby bojovala doslova o život.

Diváci jásali, ale Asher je vůbec nevnímala. Soustředila všechnu pozornost na malý, bílý míček letící vzduchem.

Obličej teď měla celý zvlhlý potem a než skončil první set, její sněhobílé šaty byly celé pokryté červeným práškem.

Po třiceti dvou minutách zuřivé bitvy vyhrála druhý set šest: tři.

Instinktivně vycítila, že ji Starbuck celou dobu sleduje. Ale teď už jí to bylo jedno. Měla dokonce pocit, že kdyby se postavil na druhou stranu sítě, hravě by si s ním poradila.

Když Kingstoneová vrátila její podání, Asher využila topspinový bekhend a míček proletěl těsně nad okrajem sítě. S dalším vráceným podáním si poradila přímým lobem.

Sportovní reportéři by asi řekli, že to bylo právě v tom okamžiku, když se ty dvě ženy zadívaly jedna druhé upřeně do očí, kdy Asher vyhrála celý zápas. Zůstaly pár vteřin stát a komunikovaly spolu beze slov.

Od té chvíle se Asher ujala vedení a přinutila Kingstoneovou k obraně. Nemilosrdně udávala tempo. Ztratila bod a získala dva. Do její hry se znovu vrátila chladnokrevnost a agresivita, o které v souvislosti s ní reportéři kdysi pěli takovou chválu.

Starbuck a Asher, to byly dva úžasné protiklady, které se přitahovaly. Oheň a led.

Asher během profesionální hry nikdy neztratila sebekontrolu. Jednou se mezi sebou reportéři dokonce vsadili o to, kdy konečně vybuchne. Ale čekali marně.

Když se jí něco nepovedlo, zůstala stát a dívala se upřeně na raketu ve své ruce, dokud ji nepřešla zlost. A když znovu zaujala pozici, z jejích očí se nedalo vyčíst nic kromě chladné rozhodnosti a odhodlání.

Vyhrála třetí set šest: dva po jedné hodině a devětačtyřiceti minutách na dvorci.

Postoupila do dalšího kola. S úspěchem se vrátila zpátky k profesionálnímu tenisu. Měla z toho upřímnou radost.

Když se Asher zhroutila vyčerpaně na židli, Madge jí přehodila ručník přes ramena. „Můj bože, byla jsi úžasná! Úplně jsi ji zničila.“ Asher si přitiskla ručník na obličej, aby do něj vysála pot, a mlčela. „Přisahám, že jsi byla lepší než když předtím.“

„Ona chtěla vyhrát,“ zamumlala Asher a upustila ručník na zem. „Já jsem vyhrát musela.“

„Bylo to vidět,“ přikývla Madge. „Nikdo by nevěřil, že jsi se celé tři roky profesionálně tenisu vůbec nevěnovala.“

Asher pomalu zvedla hlavu a zadívala se na svou bývalou partnerku ve čtyřhře. „Nejsem ještě ve formě, Madge,“ přiznala se. „Lýtka mám jako svázaná. Nevím ani, jestli dokážu vstát.“

Madge se na Asher upřeně zadívala a pak jí přehodila přes ramena bundu. „Pomůžu ti do sprchy. Hraju až za půl hodiny. Potřebuješ jen pár minut na masážním stole.“

Vyčerpaná a celá rozbolavělá Asher už chtěla přikývnout, ale pak si všimla, že ji sleduje Ty.

„Ne, díky, zvládnu to sama.“ S vypětím všech sil vstala a vzala do ruky raketu. „Uvidíme se později – až porazíš Fortiniovou.“

„Asher –“

„Ne, vážně, už jsem v pořádku.“ S hlavou hrdě vztyčenou zamířila pomalu k chodbě, která vedla k dámským šatnám.

Když pak stála sama ve sprše, konečně z ní spadlo napětí a Asher se nahlas rozbřečela – aniž by věděla proč.

TŘETÍ KAPITOLA

S Tyem se Asher znovu setkala až večer po svém vítězství v semifinále. Držela se důsledně programu, který si pro sebe stanovila. Trénink, cvičení, tisk a hra. Úmyslně si zvolila tak velké pracovní nasazení, aby jí nezbyl téměř žádný čas na odpočinek.

Dopoledne trávila tréninkem na kurtu číslo pět, příjemně zastíněném stromy, aby si zvykla na antukový povrch, vypilovala práci nohou a zdokonalila vlastní reflexy.

Cvičení se pro ni stalo naprostou nezbytností. Zvedala činky a závaží, posilovala a protahovala svaly.

Dobří novináři byli balzámem pro její duši. Styk s nimi měl pro sportovce nesmírný význam. A tihle lidé samozřejmě ze všeho nejvíc milovali vítěze.

Samotná hra byla pro každého atleta doslova vším. Tady měl možnost skutečně si ověřit vlastní schopnosti. Ti nejlepší hráli prostě proto, že tenhle sport milovali.

Asher v sobě během svého druhého debutu tuhle lásku znovu našla.

A při své krátkém ranním setkání s Tyem znovu objevila i vášeň. Jen usilovná soustředěnost na vlastní profesi jí zabránila zabývat se něčím, co v jejím nitru nikdy nezemřelo.

Řím byl městem milenců – a kdysi to platilo i pro ni. Asher si ale uvědomovala, že tentokrát na něj musí myslet jen jako na dějiště tenisového turnaje – pokud má zdolat první překážku k získání vlastní identity.

Lady Wickertonová byla ženou, kterou teď sotva poznávala. Aby odpovídala představě elegantní, uhlazené dámy, přestala být Asher sama sebou.

Ale jak by mohla začít nový život, kdyby se znovu stala Starbuckovou milenkou?

Asher seděla u stolu v malém klubu na Via Sis-tina, kde hrála hlasitá hudba a víno teklo proudem. Bylo tu přeplněno a lidi do sebe naráželi lokty, když sahal po skleničce.

Řím, to byl hluk, pouliční stánky s ovocem, zahradní kavárny a šňůry aut, pomalu popojíždějících po hlavních třídách. Ale taky posvátné ticho katedrál a antických památek.

Pro sportovce to byly ale především dny vysilujících soutěží a noci bujarých oslav nebo zapíjení žalu. Další zápas byl vytrvalým stínem v myšlenkách vítězů i poražených.

I teď všichni u skleniček živě diskutovali o každém podání, smeči a chybě. Svě i těch ostatních.

„Aut! Takový nesmysl!“ vybuchl rozzlobeně nad vínem jeden tmavovlasý, vytáhlý Australan. „Ten míček byl dobrých pět centimetrů před čarou.“

„Vždyť jsi to utkání vyhrál, Michaeli,“ připomněla mu Madge. „A ve druhé hře pátého setu jsi udělal chybu, kterou ti rozhodčí nepočítal.“

Australan s úsměvem pokrčil rameny. „Tak hrozná chyba to zase nebyla,“ ohradil se. „A co tahle?“ Obrátil se směrem k Asher, vzal do ruky sklenku a symbolicky jí připil na zdraví. „Porazí Italku na Foro Italico, a přesto jí všichni provolávají slávu.“

„Dobré vychování,“ podotkla Asher s mírným úsměvem. „Fanoušci na něj vždycky dají.“

Michael si lokl silného červeného vína. „Odkdy zatraceně potřebuje mít parní válec dobré vychování?“ odsekl. „Úplně jsi ji rozdrtila.“ Pro zdůraznění svých slov bouchl dlaní do stolu.

„Hm.“ Při té vzpomínce se bezděčně spokojeně usmála a usrkla si suchého, chladného vína.

To utkání bylo delší a mnohem náročnější než první zápas s Kingstoneovou, ale její tělo pak přesto protestovalo o poznání méně. Asher to považovala za dvojnásobné vítězství.

„Tia Conwayová ti půjde po krku,“ varoval ji Michael a pak zavolal na svou krajanku, která seděla u vedlejšího stolu. „Hej, Tio, porazíš tuhle zatracenou Američanku?“

Tmavovlasá kráska s výraznými černými očima se ohlédla. Obě ženy si nejdřív jedna druhou změřily pohledem a teprve potom Tia pozvedla na pozdrav svou skleničku. Asher jí stejným gestem odpověděla a pak se všichni vrátili zpátky k započatému hovoru. Ale

hudba hrála teď tak hlasitě, že museli skoro křičet, aby se navzájem slyšeli.

„Je to hezká ženská,“ začal Michael. „Ale jakmile se dostane na kurt, stane se z ní hotová ďáblice. Přitom doma pěstuje muškáty a rozmarýnu. Její manžel prodává bazény.“

Madge se pobaveně usmála. „Říkáš to takovým tónem, jako kdyby to bylo něco trestného.“

„Jeden jsem si koupil,“ upřesnil a pak se zadíval znovu na Asher. Poslouchala jejich rozhovor jen na půl ucha. „Ale kdybych hrál smíšenou čtyřhru, chtěl bych za partnerku Asher.“

Když jen zvědavě zvedla obočí, ale nijak to nekomentovala, pokračoval: „Tia hraje jako ďábel, ale ty máš větší cit. A,“ dodal, když si znovu lokl vína, „lepší nohy.“

Madge ho plácla do ramene.

„A co já?“

„Ty máš možná nejlepší cit pro hru ze všech špičkových tenistek,“ usoudil Michael. „Ale,“ pokračoval, když Madge tu lichotku přijala kývnutím hlavy, „nohy máš jako koulařka.“

Hlasitý výbuch smíchu přehlušil Madgeinu rozhořčenou poznámku.

Asher se pohodlně opřela na židli a vychutnávala uvolněnou atmosféru, která tu zavládla. Se zaujetím sledovala Madge, jak vyzvala Michaela, aby všem ukázal svoje nohy k posouzení.

Najednou se Asheřin pohled setkal s Tyovým. Aniž by si ostatní něčeho všimli, okamžitě se přestala usmívat.

Přišel pozdě a sám. Vlasy měl rozčuchané, jako kdyby jel nějakým rychlým autem se staženou střechou. Měl na sobě džínsy a ruce v kapsách. V tlumeném světle zůstával jeho obličej ve stínu. Asher si instinktivně uvědomila, že vůči tomuhle muži nemůže žádná žena zůstat lhostejná. Ani ona, jako jeho bývalá milenka, se nemohla ubránit vzpomínce na to, jaká kouzla dokázala vyčarovat jeho ústa.

Asher zůstala nehnuté sedět u stolu v hlučném, zakouřeném baru.

Nedokázala zapomenout. Ani přestat chtít. To jediné, co mohla udělat, bylo odmítnout ho. Stejně jako před třemi lety.

Aniž by od ní odtrhl pohled, přešel Ty celou místnost a rychle přehlédl očima plné stoly.

Vzal Asher za ruku a zvedl ji ze židle dřív, než se s ním zbytek skupiny vůbec stačil pozdravit.

„Zatančíme si.“ Znělo to skoro jako příkaz.

Asher se musela rozhodnout během vteřiny – stejně jako předtím na kurtu. A bylo jí jasné, že její odmítnutí by dalo podnět ke spekulacím.

„Ráda,“ odpověděla chladně a šla s ním.

Kapela hrála právě nějakou pomalou baladu. Zpěvák zpíval falešně a snažil se to vynahradit hlasitostí. Někdo shodil ze stolu skleničku. Barem zavanula pronikavá vůně rozlitého vína. Nějaký obranář se přel s jedním mexickým tenisovým šampiónem o nejlepší způsob, jak si poradit s topspinovým lobem. Někdo si zapálil dýmku.

Ty Asher objal sebevědomě kolem ramen, jako kdyby se vůbec nic nestalo. „Když jsme tu byli naposledy,“ zašeptal jí do ucha, „seděli jsme tamhle u toho stolu v rohu a měli před sebou láhev Valpolicella.“

„Pamatuju si.“

„Měla jsi stejný parfém jako teď.“ Dotkl se zlehka rty jejího spánku a přitáhl si ji blíž. Asher cítila, jak se jí začínají podlamovat nohy. „Připomínal mi rozkvetlou letní louku.“ Na okamžik se odmlčel, a pak se zeptal: „Vzpomínáš si, co jsme dělali potom?“

„Procházeli jsme se,“ odpověděla ochraptěle.

Znovu ji políbil na spánek. Nedokázal se ovládnout. „Až do rána,“ upřesnil. Ucítla na tváři jeho teplý dech. „Město se už probouzelo a zalila ho sluneční záře, a já jsem tě chtěl tak zoufale, že jsem měl dojem, že snad zešílím. Ale nedovolila jsi mi tenkrát se s tebou milovat.“

„Nechci se vracet k minulosti.“ Asher se od něj chtěla odtáhnout, ale instinktivně si ji přitiskl blíž. Cítila každý jeho sval.

„Proč? Protože si pamatuješ, jak dobře nám spolu bylo?“

„Tyi, přestaň.“

Trhla hlavou dozadu – a to byla chyba. Sklonil se a políbil ji.

„Budeme zase spolu, Asher,“ řekl tiše. „I kdyby to mělo být jen jednou... pro vzpomínku na staré časy.“

„Je to už pryč, Tyi,“ zašeptala, ale její hlas zněl hodně nejistě.

„Vážně?“ Potemněly mu oči a přitiskl si ji k sobě tak pevně, až ji to skoro bolelo. „Pamatuj si, Asher, že já tě znám. Zjistil tvůj manžel vůbec, jaká opravdu jsi? Věděl, jak tě rozesmát? A jak tě přimět sténat?“ dodal šeptem.

Ztuhla. Hudba mezitím o poznání zrychlila a doprovázelo ji vytrvalé dunění bubnů. Ty držel Asher pevně kolem pasu a stáli skoro na místě.

„Nebudu s tebou rozebírat svoje manželství.“

„Zatraceně, já o tvém manželství ani nechci nic vědět.“ Vyslovil to slovo, jako kdyby bylo skoro neslušné nebo sprosté, a zaryl jí prsty do hýždí. Cítil, jak se v něm probouzí hněv – i když si předtím přísahal, že nedopustí, aby mu podlehl. Přesvědčil se, že na ni ještě pořád má vliv. Ale taky moc dobře věděl, že stejně na něj působí i její blízkost. A to ho vyvádělo z míry.

„Proč ses vrátila?“ vybuchl. „Proč jsi sem k čertu jezdila zpátky?“

„Abych hrála tenis. A abych zvítězila,“ upřesnila.

I v ní to začínalo vřít hněvem. Zdálo se, že Ty je jediným mužem, v jehož přítomnosti se dokázala natolik zapomenout, že nad sebou úplně ztrácela kontrolu. „Mám právo tady být a dělat dál to, čemu jsem se dřív věnovala. Nedlužím ti žádná vysvětlení.“

„Dlužíš mi toho zatraceně hodně.“ Potěšilo ho, když si všiml, že se jí hněvivě zablesklo v očích. Rozhodl se na ni tlačit dál. Aby vybuchla zlostí. „Zaplatíš mi za ty tři roky, kdy sis hrála na zámeckou paní.“

„Nic o tom nevíš.“ Zrychlil se jí dech a oči jí potemněly. „Už jsem zaplatila, Starbucku. Víc, než si dokážeš představit. Ale teď jsem s tím skončila, rozumíš?“ K jeho úžasu se jí najednou zlomil hlas. Rychle zavrtěla hlavou a zoufale se snažila ubránit slzám. „Za své chyby jsem už zaplatila dost.“

„Za jaké chyby?“ zeptal se a uchopil ji pevně za ramena. „Odpověz, Asher.“

„Bože můj, za tebe,“ vyhrkla zoufale.

Pak se otočila a začala si prorážet cestu davem nadšených tanečníků. Ale sotva udělala pár kroků, Ty ji znovu chytil za ruku a obrátil si ji k sobě.

„Pusť mě!“ vykřikla a chtěla se mu vytrhnout.

„Už ode mě neodejdeš, je ti to jasné?“ řekl nebezpečně klidným hlasem. „Už nikdy.“

„Ranila jsem tvoji hrdost, Tyi?“ vybuchla. „Ublížilo tvému egu, když jsem tě odmítla a vybrala si místo tebe někoho jiného?“

Srdcem mu projela palčivá bolest. „Takovou hrdost jsem nikdy neměl, Asher.“ Přitáhl si ji znovu k sobě. Potřeboval jí dokázat, že nad ní má moc – i když možná jen fyzickou. „Tu, kterou v sobě člověk nosí, aby nedal najevo, že je taky jen obyčejným člověkem jako všichni ostatní. Utekla jsi, protože jsem tě znal? Protože jsem tě v posteli dovedl přimět zapomenout na tvou roli dokonalé dámy?“

„Odešla jsem, protože jsem tě nechtěla!“ vykřikla a začala do něj zlostně bušit volnou rukou. „Nechtěla jsem –“

Umlčel ji zuřivým polibkem.

Ve vzduchu to mezi nimi jiskřilo napětím, ale tiskli se k sobě, protože byli vůči síle vzájemné přitažlivosti úplně bezbranní. Jakmile byli spolu, neměli nikdy jinou možnost. Bylo tomu tak už od samého začátku, a všechna ta léta odloučení na tom vůbec nic nezměnila.

Asher se k němu instinktivně přitiskla ještě víc. Její nitro zaplavil stejný pocit, jako kdyby se konečně vracela domů z dlouhých, dalekých cest.

Zabořila mu prsty do hustých, hebkých vlasů a nadechla se jeho vůně – té, kterou kdysi tak důvěrně znala.

Jeden polibek ji ale nemohl uspokojit, a tak se dotýkala Tyových úst znovu a znovu, bloudila jazykem za bílou hradbou jeho zubů tak, jak ji to kdysi on sám naučil.

Žesťové nástroje v kapele teď hrály tak hlasitě, že až řinčela skla v oknech. Ale přesto Asher slyšela, jak Ty tiše zasténal zoufalstvím.

Tiskli se jeden k druhému a touha v nich sílila každou vteřinou.

Přešel jí dlaněmi po tvářích a pak ji jemně uchopil za bradu. Bylo to důvěrně známé gesto, kterým ji vždycky dokázal úplně odzbrojit.

Asher zašeptala napůl prosebně jeho jméno a Ty znovu vyhledal její rty. Čím dychtivěji ji líbal, tím něžnější byly jeho dotyky.

Vrátila jsem se zase zpátky na začátek, pomyslela si omámeně.

Ale zatímco ji tenkrát v Římě jeho polibky fascinovaly a nesmírně vzrušovaly, teď z nich měla strach.

„Prosím, Tyi.“ Asher otočila hlavu a položila si čelo na jeho rameno. „Prosím tě, nedělej to.“

„Nedělal jsem to sám,“ zašeptal.

Pomalů zvedla hlavu. „Já vím.“

Byla to zranitelnost v jejích očích, která mu zabránila přitáhnout si ji zpátky k sobě. Tatáž zranitelnost, která mu kdysi dávno nedovolila si ji vzít. Čekal, až za ním přijde sama. A stejně tomu bude i teď, uvědomil si smutně. S tichým za-klením ji pustil.

„Ty jsi vždycky věděla, jak si mě udržet od těla, vid', Asher?“

Poznala, že je nebezpečí zažehnané, a zhluboka si oddychla. „Pud sebezáchovy.“

Ty si s trpkým úsměvem strčil ruce do kapes. „Možná, že by to bylo snazší, kdybys za ty tři roky, co jsme se neviděli, ztloustla a zošklivěla. Kéž by tomu tak bylo.“

V koutcích úst jí pohrával úsměv. „Měla bych se ti omluvit, že se to nestalo?“

„Pochybuj, že by se tím něco změnilo.“ Upřeně jí pohlédl do obličeje. „Stačí mi se na tebe podívat a bere mi to dech.“ Zoufale toužil znovu se jí dotknout. Sevřel ruce v kapsách v pěst. „Neměnila jsi ani účes.“

Usmála se. „Ty taky ne. Ještě pořád bys potřeboval ostříhat.“

Ušklíbl se.

„Bývala jsi vždycky hrozně konzervativní.“

„A ty pro změnu neuvěřitelně nekonvenční.“ Usmál se. „Zvážněla jsi,“ podotkl. „Mívala jsi mnohem výbušnější povahu.“

„Ty taky,“ odsekla.

„Asi máš pravdu,“ odpověděl s pokrčením ramen. „Tenkrát mi bylo dvacet.“ Zadíval se zamyšleně ven do tmy.

„Připadáš si snad starý?“ rozesmála se. „Měli by ti přichystat houpací křeslo ke krbu?“

Asher zapoměla na opatrnost a dotkla se jemně jeho obličeje. I když ucukla hned rukou pryč, okamžitě mu potemněly oči. „Já –“ Snažila se rychle najít způsob, jak zmírnit napětí, které mezi nimi zavládlo. „Nezdálo se mi, že by ti dělalo potíže odrovnat Bigelowa v semifinále. A kolik mu je? Čtyřicet?“

„Protáhlo se to na pět setů.“ Vyndal ruku /. kapsy a přejel jí zlehka konečky prstů dolů po krku.

„Máš to tak nejradši.“

Cítil, jak nervózně polkla, i když se dál tvářila klidně. „Vrat’ se se mnou, Asher,“ zašeptal. „Teď hned.“ Stálo ho hodně úsilí ji o to požádat, ale o tom ona samozřejmě nemohla mít ani potuchy.

„Nemůžu.“

„Spíš nechceš, vid’?“ zeptal se trpce.

„Tyi.“ Asher na okamžik zaváhala a pak ho chytila za ruku, kterou jí předtím hladil po krku. „Příměří, prosím. Kvůli nám oběma,“ dodala, když majetnický propletl své prsty s jejími. „Oba chceme vyhrát a nepotřebujeme teď tohle napětí.“

„Odložíme to na později?“ Přitiskl si na okamžik její ruku ke rtům a vtiskl jí na prsty polibek. „Takže pokračování v Paříži.“

„Neměla jsem na mysli –“

„Teď nebo později, Asher, ale uděláme to.“ Znovu se usmál a v očích měl vítězný pohled. „Můžeš si vybrat.“

„Jsi stejně nesnesitelný jako dřív.“

„Hm.“ Nepřestával se sebevědomě usmívat. „Právě proto jsem pořád jednička.“

Asher se rozesmála a konečně se trochu uvolnila. „Takže příměří, Starbucku?“

„Souhlasím. Ale mám jednu podmínku.“ Když vycítil, že se od něj začíná odtahovat, rychle pokračoval: „Chci ti položit jednu otázku, Asher. Jen jednu.“

Snažila se vykroutit ruku z jeho sevření, ale marně. „Jakou?“ zeptala se netrpělivě.

„Byla jsi šťastná?“

Zůstala mlčky stát a v hlavě se jí promítaly jeden za druhým záblesky vlastní minulosti. „Nemáš právo –“

„Mám,“ přerušil ji. „Musím to vědět, Asher. Potřebuju znát pravdu.“

Zadívala se na něj a přála si, aby dokázala být stejně tvrdohlavá a umíněná jako on. Ale najednou si uvědomila, že k tomu nemá dost síly.

„Ne,“ řekla unaveně. „Ne.“

Měl ho zaplavit pocit vítězství, ale místo toho ho přepadla neuvěřitelná sklíčenost. Pustil její ruku a zadíval se ven na ulici. „Seženu ti taxík.“

„Ne, půjdu pěšky. Chci se projít.“

Ty se zamyšleně díval, jak mizí ve tmě.

Ulice nebyly ani zdaleka prázdné. Všude vládl čilý ruch, který byl zřejmě pýchou evropských měst. Malá, rychlá auta a drzí taxikáři. Lidi, bloumající jen tak po chodnících, nebo spěchající do nějakého nočního klubu. Přesto se Tyovi zdálo, jako kdyby slyšel ozvěnu svých vlastních kroků.

Možná, že to bylo tím, kolik lidských nohou už za všechna ta staletí prošlo po římských ulicích.

Ty ale nezajímala historie ani tradice. Snad jen dějiny tenisu – Gonzales, Gibson, Perry, ta jména pro něj znamenala mnohem víc než Cae-sar, Cicero nebo Caligula. Sotva kdy si vzpomněl na svou vlastní minulost, natož na antiku. Ty patřil k těm lidem, kteří se soustřeďují jen na přítomnost. A dokud se do jeho života nevrátila Asher, nemyslel ani na budoucnost.

V mládí se k ní zoufale upnul, přemítal o tom, co by udělal, kdyby... Teď, když to dokázal, vychutnával si každý den a pustil z hlavy úvahy o tom, co bude dál.

Ale minulost člověk nemůže jen tak vymazat.

Ty vyrůstal v drsném prostředí jižní části Chicaga, a proto už jako dítě poznal i stinné stránky života.

První pivo ochutnal, když se měl ještě učit základům matematiky. Nestal se dítětem ulice jen proto, že měl otevřenou nechuť a nedůvěru k organizovaným partám. Postrádaly pro něj kouzlo. Ty netoužil nikoho vést ani následovat. Přesto by si možná zvolil mnohem míň počestný způsob života, kdyby tak bezmezně nemiloval svoji rodinu.

Jeho matka, tichá, ale neuvěřitelně odhodlaná žena, která po večerech uklízela kanceláře, pro něj byla nejdražším člověkem na světě. Jeho o čtyři roky mladší sestra byla jeho pýchou, ale zároveň za ni cítil nesmírnou zodpovědnost. Otce Ty neměl. Vzpomínka na něj v jeho mysli vybledla dřív, než stačil oslavit desáté narozeniny.

Proto se vždycky považoval za hlavu rodiny – se všemi povinnostmi a právy, která s tím byla spojená. Nikdo mu to nevyvracel.

Kvůli své rodině studoval a držel se na správné straně zákona – přestože se občas ocitl až těsně na jeho hranici. Kvůli svým blízkým si slíbil, že musí mít v životě úspěch – i když byl ještě příliš mladý na to, aby si uvědomil plný rozsah takového slibu. Řekl si, že jim jednou koupí dům, zvedne svou matku z kolen a zbaví ji dřiny. Netušil ještě, jak to udělá, ale měl před sebou jasný cíl. Prostředkem k jeho dosažení se stal bílý míček s raketou.

Ada Starbucková dala svému synovi k desátým narozeninám lacinou raketu s nylonovým výpletem. Byl to impulzivní dárek. Chtěla věnovat chlapci něco jiného než nezbytně nutné ponožky a spodní prádlo.

Ta raketa se stala gestem naděje. Uvědomovala si, kolik dětí ze sousedství vyhledává nejrůz-nější pochybné party. Cítila, že Ty je jiný. Samotář. Doufala, že by se s raketou mohl zabavit. Při baseballu nebo fotbalu byl zapotřebí někdo, kdo by míč chytal nebo podával. Ale Tyovi by spoluhráče mohla nahradit betonová zeď. A přesně to se i stalo.

Nejdřív vzal raketu do ruky jen proto, že zrovna neměl nic lepšího na práci. V uličce mezi obytnými domy smečoval o zeď, pomalovanou sprejovými barvami. **DIDI MILUJE FRANKA** a další mnohem méně romantické výroky zdobily jeho první hřiště.

Líbilo se mu, že si může udávat vlastní tempo, a rád poslouchal pravidelné údery míčku o zem. Když ho hrát o zeď přestalo bavit, začal navštěvovat hřiště v nejbližším okolí. Zaujatě tady sledoval osmnáctileté kluky i víkendové hráče ve středních letech, jak pobíhají po kurtu. Za peníze jim přinášel míčky.

Když Ty usoudil, že by dokázal hrát lépe než ti, na které se prozatím díval, naléhal na jednoho staršího chlapce tak dlouho, dokud nesvolil, že to s ním zkusí.

První utkání na opravdovém kurtu mu doslova otevřelo oči. Když proti němu na druhé straně sítě stál člověk, bylo to úplně něco jiného než nehybná betonová zeď. I když Ty prohrál, probudila se v něm touha po soutěživosti. A žízeň po vítězství.

Docházel dál na kurty a věnoval mnohem víc pozornosti drobným detailům. Začal si vybírat hráče, kteří brali hru vážně, a snažil se je přesvědčit, aby ho vzali mezi sebe. Každou radu zkušenějších bedlivě vyslechl a upravil si ji pro sebe, aby vyhovovala jeho vlastnímu stylu. A ten získal opravdu brzy.

Jeho podání nebylo sice ještě zdaleka dokonalé, ale zlověstně přesné. Choval se prozatím na kurtu ještě trochu nemotorně – ostatně jako všichni chlapci v jeho věku – ale měl prvotřídní rychlost. Ale jedna věc byla mnohem důležitější než cokoli jiného – že v sobě měl touhu po vítězství, která ho neuvěřitelně motivovala.

Když se mu častým používáním laciná raketa rozpadla pod rukama, Ada vyplenila domácí rozpočet a koupila Tyovi novou. Používal během své kariéry stovky raket a některé z nich stály víc než jeho matka dokázala vydělat za týden, ale na tuhle první nikdy nezapomněl. Pečlivě si ji uschoval – původně z dětského sentimentu a později jako symbol.

Udělal si jméno v širokém okolí. Když bylo Tyi Starbuckovi třináct, dokázal ho na kurtu porazit jen málokdo – ať to bylo dítě nebo dospělý. Už se v tenisu vyznal.

Přečetl všechno, co se mu dostalo pod ruku – o tenisu jako sportu, o jeho historii a nejslavnějších hráčích. Zatímco jeho vrstevníci hltali televizní seriály, on sledoval ve svém bytě na malé černobílé obrazovce zápasy ve Wimbledonu. Byl pevně rozhodnutý jednou tam hrát taky. A zvítězit.

Znovu to byla Ada, kdo napomohl osudu.

Jedna z kanceláří, které uklízela, patřila Martinu Derickovi, právníku a tenisovému nadšenci, který pravidelně navštěvoval místní sportovní klub. Byl to přátelský a nesmírně pracovitý člověk. Díky tomu, že zůstával v kanceláři často dlouho do večera, vídal se tu se ženou, která před jeho dveřmi pravidelně drhla na chodbě podlahu. Občas s ní prohodil pár slov.

Ada se zmiňovala o svém synovi a jeho tenisovém nadání tak často, aby Martina zaujala, ale zároveň ho nezačala nudit. A povedlo se jí dosáhnout přesně toho, co chtěla.

Když Martin projevil zájem, že by rád viděl chlapce při hře, Ada mu pohotově řekla, že se v sobotu bude konat neformální turnaj. A pak ho rychle zorganizovala.

Bůhví, jestli Martin přijel jen ze zvědavosti nebo ze skutečného zájmu, ale jeho návštěva svůj účel splnila.

Tyův styl byl ještě pořád tvrdý, ale zároveň neuvěřitelně agresivní, a jeho rychlost doslova fenomenální.

Na konci setu se Martin se zaujetím opíral

o plot a před koncem zápasu Tye nahlas povzbuzoval. Uvědomil si, že dvě hodiny na kurtu v jeho klubu mu nikdy nepřinesly tolik vzrušení.

1 Ined po hře zamířil ke zpocenému, vytáhlému mladíkovi a hlavou se mu honily jedna myšlenka za druhou.

„Chceš hrát tenis, chlapče?“

Ty se zadíval na právníkův drahý oblek. „Nejste na to oblečený.“ Vrhł uštěpačný pohled na jeho nablýskané kožené boty.

Martin nechal tu poznámku bez komentáře a se zaujetím se díval chlapci do očí. Jako by instinktivně vycítil, že to jsou oči šampióna. V hlavě se mu začal rodit jasný plán. „Chceš hrát za peníze?“

Tyovi se rozbušilo srdce, ale navenek se snažil zachovat klid. „Chci,“ řekl jen.

Martin se nad tou úmyslnou hrubostí jen usmál. Bůh ví proč, ale cítil, že bude mít toho kluka rád.

„V tom případě bys potřeboval pár lekcí a pořádný kurt.“ Zadíval se na Tyovu raketu. „A vybavení. Jakou sílu můžeš dostat z tohohle umělého výpletu?“

Ty v sebeobraně nadhodil míček a smečí ho poslal přes síť.

„To není špatné,“ usoudil Martin. „Ale kdybys měl struny z ovčích střev, šlo by to ještě lépe.“

„To pro mě není nic nového.“

Martin vytáhl z kapsy krabičku cigaret a nabídl jednu Tyovi. Ten bez rozmýšlení odmítl. Martin si jednu zapálil.

„Tyhle věci vám zničí plíce,“ podotkl Ty ledabyly.

„To pro mě není nic nového,“ zopakoval právník Tyova vlastní slova. „Myslíš, že bys uměl hrát na trávě?“

Ty místo odpovědi nahlas zaklel a poslal přes síť další míček.

„Jsi zatraceně sebevědomý“

„Budu hrát ve Wimbledonu,“ řekl mu Ty věčně. „A zvítězím.“

Martin se nad jeho slovy neusmál, ale sáhl do kapsy a vyndal z ní malou vizitku. „V pondělí mi zavolej,“ řekl prostě a odešel.

A tak Ty získal sponzora.

Vztah mezi těmi dvěma nebyl rozhodně jednoduchý. Následujících sedm let bylo plných trpkosti, hádek a sporů, výbuchů hněvu i projevů lásky. Ty tvrdě pracoval, protože pochopil, že práce a disciplína jsou jedinými prostředky, které ho můžou dovést k cíli. Zůstal ve škole jen proto, že se jeho matka s Martinem na něj domluvili. Pokud nedokončí střední školu se slušnými známkami, sponzorství se zruší.

Absolvoval lekce tenisu, díky kterým si vytříbil styl. Dostal dobré vybavení a hrál na trávě, antuce i umělém povrchu, aby poznal odlišnosti jednotlivých povrchů a uměl je využít.

Každé ráno před školou trénoval. Odpoledne a víkendy věnoval tenisu. V létě vypomáhal v Martinově klubu a ve volném čase využíval kurt, aby se zdokonalil.

Když mu bylo šestnáct, tenisový profík z klubu ho dokázal porazit jen tehdy, když Ty momentálně nebyl ve formě. Byl pověstný svojí výbušnou povahou. Každá jeho hra jako by se podobala divadelnímu představení.

Ženy jeho nekonformní chování přitahovalo. A Ty brzy a rád pronikl do tajů svádění a milování. A i v téhle oblasti se čím dál víc zdokonaloval.

Jedinou přestávku si udělal, když si při obraně vlastní sestry poranil ruku. Tyovi ale dvoutýdenní nucené prázdniny tolik nevadily, když zjistil, že ten ničema, který se s Jess pral, má přeražený nos.

Na svůj první turnaj cestoval jako úplně neznámý hráč. V dlouhém, tvrdém zápase, který vešel do sportovních dějin, získal své první profesionální vítězství.

Když Ty prohrál, byl hrubý a s každým se hádal. Když vyhrál, choval se úplně stejně. Novináři ho tolerovali, protože byl mladý a bystrý.

Ještě před oslavou svých devatenáctých narozenin Ty ušetřil na dům se třemi ložnicemi na předměstí Chicaga. Odstěhoval tam celou rodinu.

Když mu bylo dvacet, získal první titul ve Wimbledonu. Ale přestože se mu splnil jeho velký sen, ve svém úsilí ani trochu nepolevil.

Když se teď procházel po temnělých ulicích Říma, přemítal v duchu o svých kořenech. K těm úvahám ho přiměla Asher – asi hlavně proto, že jejich světy byly tak diametrálně odlišné.

V jejím životě neexistovaly žádné tmavé uličky a pouliční gangy. Prožila dětství obklopená přepychem a bohatstvím. Vzhledem k tomu, že byl jejím otcem James Wolfe, dostala se na tenisové kurty mnohem dříve a snadněji než Ty. Už ve čtyřech letech držela v ruce na zakázku vyrobenou raketu a hrála na soukromých kurtech. Její matka si najímala služby, aby jí v domě drhly podlahy, místo aby něco takového dělala sama.

Tye někdy napadlo, jestli to nebyla právě tahle naprostá odlišnost, co ho k ní tolik přitahovalo. Ale pak si v duchu vybavil, jak úžasný to byl pocit, když ji držel v náručí. Na svůj původ ani jeden z nich v těch chvílích nepomyslel.

Ale byla to její zdrženlivost a taky vášeň, kterou v sobě úmyslně potlačovala, co ho k ní tolik vábilo.

Výzva. Ano, připustil si Ty zamračeně. Patřil k mužům, kteří žádné výzvě nikdy nedokážou odolat. Při pohledu na chladnou, odtažitou As-her Wolfeovou se mu v žilách okamžitě rozproudila krev – i když byla skoro ještě dítě. Rozhodl se počkat, až dospěje. A roztaje, připomněl si v duchu sklíčeně.

Ty bez rozmyšlení zabočil za roh a uvědomil si, že má kousek před sebou jednu z mnoha městských fontán. Voda se v ní nádherně třpytila a zavanul k němu příjemný chlad. Kéž by i jeho srdce bylo stejně studené...

Bože, jak zoufale po ní toužil. Ale bylo by pro něj snazší představit si ji v náručí bezpočtu milenců než s jedním manželem – tím zatraceným Angličanem se šlechtickým titulem, do jehož náručí se vrhla přímo z Tyova objetí.

Proč? Ta otázka ho celá léta trápila.

Kolikrát si v těch prvních měsících pořád dokola v hlavě promítal jejich poslední společné dny a snažil se najít odpověď? Marně.

V jeho srdci zůstala ošklivá jizva, která se nikdy nemohla zahojit. Přesto se s ní Ty naučil dál žít.

Ale byl to vůbec život, nebo jen pouhé živoření?

Věděl, že si nejednu ženu vzal do postele jen proto, že měly její vlasy stejný odstín, nebo zněl její hlas podobně jako Asheřin.

Ted', když se mu už skoro podařilo přesvědčit sám sebe, že na ni zapomněl, se najednou vrátila zpátky. A byla volná.

Ty se trpce rozesmál.

Její rozvod pro něj nic neznamenal. I kdyby ještě pořád patřila jinému muži, nic by se tím nezměnilo. Stejně by si ji nakonec vzal.

Rozhodl se, že tentokrát bude po jeho. Ztratil už trpělivost. Bude znovu jeho – a bude mu patřit tak dlouho, dokud se on sám nerozhodne odejít.

Vytáhl z kapsy minci a hodil ji do bublající vody ve fontáně. Dopadla pomalu na dno – mezi stovku dalších, zatím nesplněných přání.

Otočil se a rozhlédl se kolem sebe po ulici. Když spatřil o pár bloků dál neonové světlo, zářící nad malým barem, pomalu tím směrem vykročil. Potřeboval se něčeho napít.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Cestou letadlem z Říma do Paříže Asher konečně měla čas vychutnat si svůj titul italské mistryně v tenisu. Po téměř dvouhodinovém, tvrdém zápase byla příliš vyčerpaná na to, aby byla schopná jakkoli reagovat. Vzpomněla si jen, že ji Madge nadšeně objímala a davy na tribuně jí provolávaly slávu. Pamatovala si na osle-pující záři fotografických blesků a přívál otázek, na které byla

nucená odpovědět, než se zhroutila na masážní stůl. Pak následovala bouřlivá oslava se šampaňským a další rozhovory s neodbytnými novináři.

Příliš mnoho tváří, podaných rukou a objetí. Příliš mnoho reportérů.

Ale teprve teď, když seděla v letadle, jí všechno opravdu došlo. Dokázala to.

Během celé její profesionální kariéry pro ni italská antuka vždycky znamenala prohru. Až teď se to změnilo. Osvědčila se a mohla se vrátit zpátky na kurty jako skutečný profesionál. Každá hodina vypětí, každíčký okamžik fyzické bolesti v posledních šesti měsících tréninku stál za to. Asher se konečně mohla zbavit všech pochybností a mít jistotu, že se rozhodla správně.

Pokud šlo o rozchod s Ericem, neváhala ani okamžik, jestli udělala dobře. Už po prvních dvou měsících se totiž jejich manželství stalo jen zdvořilou hrou dvou navzájem si téměř cizích lidí. Jestli někdy udělala skutečně neodpustitelnou chybu, bylo to právě její manželství s lordem Ericem Wickertonem.

Vedly mě k němu samé špatné důvody, přemítala Asher v duchu, když se opřela o sedadlo a zavřela oči. Přestože měla na Erica jen trpké vzpomínky, nemohla se zbavit pocitu zodpovědnosti za to, že sama dobrovolně udělala ten rozhodující krok, který je zákonitě spojil ve svazek manželský.

Věděl, že ho nemiluje. Nezáleželo mu na tom. Ona pro změnu věděla, že ji Eric chce jen proto, že splňuje jeho představy ženy, hodné šlechtického titulu. Bylo jí to jedno. Tenkrát totiž nemyslela na nic jiného než jak uniknout z vlastní tíživé situace. Asher dala Ericovi, co chtěl – hezky upravenou, atraktivní manželku a hostitelku. Domnívala se, že on jí na oplátku věnuje to, co tak zoufale potřebovala. Lásku a porozumění. Ale skutečnost byla úplně jiná, a téměř stejně bolestná jako to, před čím chtěla předtím utéct. Bohužel zjistila příliš pozdě, jak obtížné může být soužití dvou lidí, kteří nemají vůbec nic společného. A když má navíc jeden z nich pocit, že ten druhý zhřešil...

Nebude na to už myslet – na tu část života, která jí přinesla tolik bolesti a rozčarování. Teď je ze všeho nejdůležitější, že zvítězila. Může začít nový život.

Michael ohodnotil Tiu na kurtu správně. Byla to malá, energická d'áblice, která hrála tvrdou hru a nikdy se neunavila. Uměla mistrně hledat a objevovat mezery ve hře svého protivníka a nemilosrdně jich využít. Na kurtu nosila zlato – silný řetěz kolem krku, velké kruhy v uších a sponu v havraních vlasech. Šaty měla pastelové a samý volánek. Hrála jako rozzuřená tygřice. Obě ženy uběhly během zápasu celé míle a protáhly ho na plné tři sety. Při tom posledním se rychle střídaly ve vedení a míček svištěl vzduchem jako střela.

Když hra skončila, obě se odbelhaly z kurtu zpoceně, rozbolavěle a k smrti vyčerpané. Ale Asher si s sebou odnášela titul. A na ničem jiném nezáleželo.

Když se nad tím teď znovu zamyslela, zjistila, že je vlastně ráda, že to bylo těžce vydobyté vítězství. Chtěla něco, o čem by tisk mohl dobře psát a co by si lidi pamatovali déle než jeden nebo dva dny. A pro všechny bylo vždycky mnohem zajímavější a víc vzrušující, když získal světový titul nenasazený hráč.

Další na seznamu byla Paříž. Druhá etapa Grand Slamu. Vyhrála tady už předtím, na antuce, v roce, kdy se stala Starbuckovou milenkou. Snažila se teď Tye vypudit z hlavy, stejně jako to udělala s Ericem. Jenže on nebyl ochotný spolupracovat.

Budeme v tom pokračovat v Paříži.

Ta slova jí pořád dokola zněla v hlavě – jako hrozba i příslib zároveň. Asher znala Tye příliš dobře na to, aby věděla, že tu větu neřekl jen tak do větru. Bude se jím zabývat, až přijde čas. Ale nebyla už žádná naivní ani nevinná holka. Život ji naučil, že na nic neexistuje jednoduchá odpověď a šťastné konce mají jen pohádky pro děti. Ztratila příliš mnoho, aby ještě věřila, že na konci každého milostného vztahu čeká láska až za hrob – tak, jak kdysi doufala, že to bude s ní a Ty-em. Nebyli už princem a princeznou tenisových dvorců, ale starší, a Asher horečně doufala, že i aspoň trochu moudřejší.

Byla si jistá, že bude Ty chtít uchlácholit své raněné ego tím, že se vynasnaží znovu ji získat – aspoň její tělo, když ne srdce.

Když si Asher v duchu vybavila, jak vášnivě se s ní miloval, bylo jí jasné, že nebude jednoduché mu odolat. Kdyby přitom neriskovala vlastní city, dala by Tyovi, co chce. Za ty tři šedivé roky, které prožila bez vášně a porozumění. Za tři prázdné, bezútešné roky, které pro ni byly spíš jen pouhým živořením.

Asher si zhluboka povzdychla. Věděla, že by bylo riskantní Tyovi podlehnout. Ještě pořád k němu něco cítila. Nebyl jí lhostejný. Neuměla si nic nalhávat, a proto si musela v duchu připustit, že Tye pořád miluje, a nikdy se na tom nic nezmění. Pro ni jejich vztah nikdy neskončil a v hloubi duše v sobě pořád nosila vzpomínku na jejich lásku. A taky pocit provinění.

Co kdyby se to dozvěděl? napadlo ji zoufale. Ale jak mu to mohla říct? Asher otevřela oči a zadívala se do slunečních paprsků. Věřil by jí? Co by udělal? Rychle zavrtěla hlavou, aby ty dotěrné, všudypřítomné otázky zapudila.

Ty se nikdy nedozví, že se nevědomky provdala za jiného muže, zatímco čekala Tyovo dítě. Ani že ke svému nesmírnému žalu a zoufalství o tu jedinou, drahocennou památku na svou lásku k němu nakonec přišla.

Asher zavřela znovu oči a za okamžik ji ze skličujících myšlenek vysvobodil spánek.

„Tyi! Tyi!“

Ty si přestal zapínat zip u pouzdra na raketu a otočil se. V očích se mu radostně zablesklo. Rychle upustil raketu a rozevřel náruč ženě, která se k němu rozběhla. Chytil ji kolem pasu, zvedl ji do výšky a třikrát se s ní zatočil dokola.

„Něco mi uděláš!“ vykřikla se smíchem, ale přitiskla se k němu.

Ty umlčel její protest hlučným polibkem a pak od ní o krok poodstoupil. Byla o dost menší než on, na těch správných místech hezky zaoblená, aniž by byla baculatá, měla hezké šedozelené oči a úžasně milý úsměv. Je krásná, pomyslel si v duchu s láskou. Zabořil jí prsty do vlasů, stejně tmavých, jako byly ty jeho, ale volně splývající až k ramenům. „Ježíši, co tady děláš?“

Se smíchem ho sestersky zatahala za ucho. „Nechávám se rozmačkat světovou jedničkou v tenise.“

Ty ji objal kolem ramen a teprve pak si všiml muže, který stál za ní a celou dobu je mlčky sledoval. „Macu.“ Ty mu podal volnou ruku.

„Tyi, jak se máš?“

„Dobře.“

Mac se pobaveně usmál. Věděl moc dobře, co cítí Ty ke své malé sestře – které teď už mimochodem bylo sedmadvacet a byla matkou.

Když si Jess před dvěma lety vzal, pochopil, že mezi bratrem a sestrou existuje silné pouto, které nic a nikdo nedokáže zpřetrhat. Jako jedináček to respektoval a v duchu jim oběma i tak trochu záviděl.

Byli teď příbuznými už dva roky, ale Ty se vůči němu dál choval s jistou dávkou opatrnosti a zdrženlivosti. Mac se pro sebe smutně usmál.

Samozřejmě, že mu nijak neprospělo, že byl o patnáct let starší než Jess a že ji přestěhoval na druhou stranu země až do Kalifornie, kde vedl úspěšnou výzkumnou a vývojovou firmu. Navíc dával před tenisem přednost šachům. Další chyba.

Býval by se nikdy nedostal k Jessice Starbuc-kové blíž než na deset metrů, kdyby čistou náhodou nebyl synovcem Martina Dericka.

Díky bohu za strýčka Martina, pomyslel si Mac a láskyplně se zadíval na svou krásnou manželku.

Ty ten pohled zachytil a pustil konečně svou sestru. „Kde je Pete?“ zeptal se zvědavě.

„S babičkou,“ podotkl Mac s úsměvem. „Nemůžou se jeden druhého nabažit.“

Jess se šťastně rozesmála – tím svým typickým zvonivým smíchem, který oba muži milovali. „Je mu sotva rok, ale běhá jako blesk. Máma už pár týdnů nedělá nic jiného, než ho někde honí. Moc tě pozdravuje,“ řekla Tyovi. „Víš, jak nesnáší dlouhé lety letadlem.“

„Hm.“ Zvedl ze země svou tašku a raketu. „Mluvil jsem s ní zrovna včera večer. Ale o tvém příjezdu sem se nezmínila ani slovem.“

„Chtěli jsme tě překvapit.“ Jess se sebevědomě zavěsila do svého manžela. „Mac byl přesvědčený, že Paříž je perfektním místem pro druhé líbánky.“ Vrhla na něj letmý, ale důvěrný pohled.

„Šlo o to, dostat ji na dva týdny pryč od Pe-tea.“ Usmál se na Tye. „A ty jsi pro ni byl mnohem větším lákadlem než celá Paříž.“ Sklonil se a políbil ji něžně do vlasů. „Je z Petea celá pryč.“

„Ne, nejsem,“ začala se bránit se smíchem, ale pak se vzdala. „Tedy nebyla bych, kdyby to nebylo tak neuvěřitelně bystré dítě.“

Mac začal rozbalovat starý, oblíbený doutník. „Je pevně rozhodnutá přihlásit ho na Harvard.“

„Příští rok,“ odsekla Jess na oko dotčeně. „Slyšela jsem, že tě nasadili jako hráče číslo jedna,“ pokračovala dál a obrátila se ke svému bratrovi. Nemá v očích podivně napjatý výraz? přemítala v duchu. „Martin je na tebe moc pyšný.“

„Doufal jsem, že třeba stihne přijet.“ Ty se zadíval na prázdné tribuny. „Je to zvláštní, ale ještě pořád mám ve zvyku před každým zápasem ho tu hledat.“

„Chtěl přijet. Kdyby existoval nějaký způsob, jak odložit ten proces, ale...“ Jess se odmlčela a usmála se. „Takže budeme bohužel zastupovat rodinu jen my dva s Mačem.“

Ty si přehodil tašku přes rameno. „To úplně stačí. Kde budete bydlet?“

„V –“ Najednou se Jess zarazila. Přes prázdný kurt právě přecházela štíhlá blondýnka. „As-her,“ zašeptala ohromeně.

Ty otočil hlavu. Asher si jich nevšimla, protože ji Chuck zřejmě právě zasvěcoval do detailního popisu zápasu.

„Ano,“ odpověděl Ty tiše. „Asher.“ Upřeně sledoval každý pohyb jejího těla pod lehce splý-vavou běžeckou soupravou. „Ty jsi nevěděla, že tady je?“

„Ano, já –“ Jess se bezmocně odmlčela. Jak by mu mohla vysvětit, jakou změt' protichůdných pocitů právě prožívá? Viděla znovu před sebou ty chladné modré oči, slyšela v duchu ten rozhodný hlas. Tenkrát ani trochu nezapochybovala nad tím, co je správné a co špatné. I ta řetězová reakce, která se toho zářijového odpoledne rozpoutala a strhla všechny s sebou jako lavina, Jess jen utvrdila v jejím přesvědčení. Jenže teď byla Asher rozvedená a zpátky. A pohled na minulost už zdaleka nebyl tak černobílý.

Když se Jess otočila ke svému bratrovi, bezděčně se v nitru celá zachvěla. Nespustil z Asher ani na okamžik oči. Miloval ji? Ještě

pořád? Co by udělal, kdyby se dozvěděl, jaký měla jeho sestra podíl na tom, co se stalo před třemi lety?

Jess měla sto chutí se ho zeptat, ale už předem se bála odpovědi. „Tyi...“

Oči měl potemnělé a plné hněvu. Něco v nich Jess varovalo, aby si své otázky nechala radši pro sebe. Určitě se naskytne vhodnější příležitost na diskusi o minulosti.

„Je krásná, vid’?“ zeptal se ledabyle. „Kde jsi říkala, že budete bydlet?“

„A protože je mu osmnáct a hrál v kvalifikačním utkání jako d'ábel, mluví se o zásadním zvratu.“ Chuck ledabyle vyhodil do vzduchu míček, a když se mu vrátil zpátky do dlaně, stiskl ho. „Nevadilo by mi to, kdyby to nebyl takový blbeček.“

Asher se rozesmála, a když Chuck znovu hodil míček, chytila ho. „A ještě k tomu osmnáctiletý,“ dodala.

Zamračil se. „Proboha, vždyť on nosí dokonce značkové prádlo. A jeho matka mu ho dává do čistírny.“

„Nesmíš být tak skleslý,“ varovala ho Asher. „Budeš se cítit mnohem lépe, až mu to ve čtvrtfinále natřeš. Mládí versus zkušenost,“ dodala, protože si nemohla pomoci.

Chuck si omotal kolem prstu pramínek jejích vlasů a zatáhl za něj.

„v,Ty si to rozdáš s Rayskou,“ podotkl. „Myslím, že by se to dalo nazvat utkáním dvou starých profesionálek.“

„Zabodoval jsi,“ připustila neochotně. „Tak jaká je tvoje strategie na dnešní odpoledne?“

„Mám v úmyslu sedřít z něj kůži,“ odpověděl Chuck okamžitě. „Ale jestli bude mít štěstí, nechám ho Tyovi, aby ho rozdrtil v semifinále.“

Asher odrazila míček od země, sevřela ho do dlaně a pak ho zase pustila. „Víš tak jistě, že se Ty dostane až do finále?“

„Ani v nejmenším o tom nepochybuju,“ prohlásil. „Tohle je jeho rok. Přisahám, že jsem ho ještě nikdy neviděl hrát lépe,“ dodal obdivně, a zároveň se špetkou závisti. „Bude sbírat tituly jeden za druhým, uvidíš.“

Asher na to nic neřekla, ani nepřikývla na souhlas, když se jí Chuck snažil své tvrzení dokázat detailním rozbořem Tyova kvalifikačního zápasu.

Zafoukal slabý větřík a na kurt k jejím nohám se snesly květy, padající z okolních stromů. Bylo tu úžasné ticho. Ale už za pár hodin se tribuny zaplní čtrnácti tisíci sportovních nadšenců.

Asher na půl ucha poslouchala Chuckovo povídání a dívala se přitom, jak si vánek pohrává s větvemi smuteční vrby. Tenhle první týden se bude tenis hrát skoro jedenáct hodin denně, takže i ti, kteří v prvním kole prohrají, využijí kurt natolik, aby se jim jejich výlet vyplatil.

Většina profesionálů považovala tenhle turnaj za jeden z nejtěžších. A Asher – stejně jako Ty –si odsud chtěla odvézt druhou medaili.

Paříž. Ty. Copak neexistuje žádné místo, které by nebylo tak těsně spjaté se vzpomínkami na něj?

V Paříži seděli v zadní řadě zšeřelého kina a objímali se jako osmnáctiletí, zatímco na plátně běžel bez povšimnutí film Ingmara Bergmana.

V Paříži jí Ty masíroval natažený lýtkový sval, hýčkal ji a zároveň terorizoval, takže nakonec navzdory bolesti vyhrála. V Paříži se spolu milovali – pořád a všude, až do úplného vyčerpání.

V Paříži Asher ještě věřila ve šťastný konec.

Rozhlédla se kolem sebe po stadionu a snažila se vzpomínky na minulost vypudit z hlavy. A v tom okamžiku spatřila na tribuně Jess. Jejich pohledy se setkaly a v očích obou se objevil překvapený, bolestný výraz.

„Hej, to je Jess!“ vykřikl najednou Chuck. Zamával, popadl Asher za ruku a táhl ji s sebou. „Pojď se s ní pozdravit.“

Asher zpanikařila a zůstala nehnuté stát. „Ne, já – musím se sejít...“ Nemohla rychle najít žádnou výmluvu, ale vytrhla Chuckovi ruku. „Jdi napřed. Uvidíme se později.“ I přes jeho protest se rozběhla opačným směrem.

Zastavila se, teprve když jim všem zmizela z dohledu. V parku vedle sportovního areálu.

Cítala, že je hloupost takhle utíkat. Ale nebyla připravená na setkání s Tyovou sestrou, s jediným člověkem, který o ní všechno věděl. Vidět se teď s Jess, když má už plnou hlavu Tye, by znamenalo katastrofu. Potřebovala trochu času, aby se na všechno připravila. Navíc bylo zřejmé, že Jess je stejně ohromená jako ona sama.

Ne, nesmím myslet na to děsivé, poslední setkání s Jessicou Starbuckovou, napomínala se Asher v duchu horečně. Na to osudné odpoledne uprostřed babího léta.

Přesto se jí až příliš snadno v duchu vybavilo každé slovo, vyslovené uprostřed rozházeného hotelového pokoje, ve kterém Asher s Tyem tenkrát bydlela. Pamatovala si tu bolest ve svém srdci, horečné balení i vlastní neodvolatelné rozhodnutí odejít k Ericovi.

Bože, Ty měl pravdu.

Tenkrát skutečně utekla – ale neunikla mu. Za ty tři roky se toho změnilo tak málo, a přitom zároveň mnoho.

Ale její srdce mu zůstalo věrné. Asher si s povzdechem přiznala, že bylo bláhové věřit, že by si mohla vzít zpátky to, co mu kdysi dávno dala. Ty Starbuck byl jejím prvním milencem a jediným mužem, kterého kdy milovala.

Čekala jeho dítě, ale ztratila ho ještě dřív, než se stačilo narodit. Nikdy si neodpustí tu nehodu, která ji oloupila o ten drahocenný, křehký život. Možná, že to nebyl nedostatek lásky a porozumění, ale hlavně ztráta Tyova dítěte, co zničilo jakoukoli naději na její manželské štěstí s Ericem.

A kdyby to dítě žilo? zeptala se sama sebe unaveně. Co pak? Dokázala by ho před ním uchránit? Mohla by zůstat manželkou jednoho muže, a nosit přitom pod srdcem dítě jiného? Asher bezděčně zavrtěla hlavou. Ne, nebude se dál těmihle úvahami zabývat. Ztratila Tye, jeho dítě, i podporu vlastního otce. Nemohl ji potkat žádný větší trest. Ale svou budoucnost bude teď mít v rukou jen a jen ona.

Když ucítala najednou na své paži dotyk něčí ruky, otočila se. Uviděla před sebou Tye. Nic neřekl, jen ji vzal za ruku.

„Děláš si starosti kvůli turnaji?“

Asher se rychle snažila vypudit z hlavy myšlenky na minulost, jako kdyby měla strach, že na ní Ty pozná, o čem uvažovala.

„Ne, jsem jen trochu nervózní,“ opravila ho a nepatrně se usmála. „Rayská je šampiónka.“

„Porazila jsi ji přece už předtím.“

„A ona mě.“ Nenapadlo ji vytrhnout ruku z jeho sevření, ani zamaskovat vlastní pochybnosti. Cítila, jak se z ní pomalu vytrácí napětí. I Ty si to uvědomil.

Tady, v tomhle kvetoucím parku spolu stáli i tenkrát. A vzpomínka na ty chvíle byla tak sladká...

„Hraj s nijako s Cowayovou,“ poradil jí. „Mají obě v podstatě stejný styl.“

Asher si se smíchem prohrábla volnou rukou vlasy. „To má být útěcha?“

„Jsi lepší než ona,“ řekl prostě a vysloužil si její ohromený pohled. S úsměvem jí přejel zlehka konečky prstů po tváři. „Vytrvalejší,“ upřesnil. „Ona je rychlejší, ale ty silnější. To ti dává na antuce výhodu, i když to není tvůj nejlepší povrch.“

Asher se zmohla jen na rozpacité: „Hm.“

„Zlepšila ses,“ prohlásil Ty, když spolu vykročili po pěšině. „Tvůj bekhend by měl mít sice větší sílu, ale –“

„Na Conwayovou zabral dobře,“ skočila mu Asher nervózně do řeči.

„Mohl by být ještě lepší.“

„Je dokonalý,“ odsekla rozzlobeně, a teprve když si všimla jeho pobaveného výrazu, došlo jí, že mu naletěla. „Ty jsi vždycky věděl, jak mě dopálit. Slyšela jsem, že hraješ s Kiloryem,“ pokračovala hned dál. „Nikdy jsem o něm neslyšela.“

„Hraje profesionálně teprve dva roky. Minulou sezónu v Melbourne všechny překvapil.“ Dal jí ruku kolem ramen. „Co je to za květinu?“

Asher se zadívala na trávník. „Pantoflíček.“

„Hloupé jméno.“

„Cyniku.“

Pokrčil rameny. „Mám rád růže.“

„To bude tím, že je to jediná květina, kterou poznáš.“ Bezděčně mu položila hlavu na rameno. „Vzpomínám si, že jsem se jednou večer chtěla vykoupat a našla jsem tě, jak dáváš do vany růže. Plnou náruč.“

„Trvalo nám přes hodinu, než jsme se dostali k tomu, abychom je uklidili.“

Nostalicky si povzdychla. „Bylo to nádherné. Uměl jsi mě vždycky překvapit něčím naprosto absurdním.“

„Vana plná pantoflíčků, to by bylo absurdní,“ opravil ji. „Vana s růžemi je elegantní a nóbl.“

Nahlas se rozesmála. Hlavu měla ještě pořád opřenou o jeho rameno. „Naplnili jsme v pokoji úplně všechno, co jen vzdáleně připomínalo vázy, včetně láhve od octa. Někdy si –“ Najednou se zarazila. Uvědomila si, že toho řekla příliš mnoho.

„Pokračuj,“ vybídl ji Ty a obrátil si ji čelem k sobě. Když zavrtěla hlavou, pevně si ji k sobě přitáhl. „Vzpomněla sis někdy? Probudila ses uprostřed noci a cítila jsi bolest u srdce, protože jsi nedokázala zapomenout?“

Asher mu v sebeobraně přitiskla obě dlaně na hrudník. „Tyi, prosím.“

„Já ano. Nikdy jsem tě nepřestal chtít. Toužil jsem po tobě dokonce i ve chvílích, kdy jsem tě nenáviděl. Víš, jaké to je, probudit se ve tři hodiny ráno, někoho tak šíleně potřebovat a vědět, že je ta žena v posteli s jiným mužem?“

„Ne, nedělej to.“ Pevně zavřela oči. „Tyi, prosím tě.“

„Co nemám dělat?“ zeptal se hněvivě. „Nemám tě nenávidět? Chtít tě? K čertu, nedokážu myslet vůbec na nic jiného.“

Pohledem se vpíjel do jejích očí a vyzařoval z něj jen stěží potlačovaný hněv. Cítila, jak mu zběsile buší srdce.

Najednou jako by ji úplně opustila vlastní hrdost. Zvedla hlavu a přitiskla rty na jeho hladová ústa.

Zůstal nehnuté stát. Nic si nebral, ani jí nic nedával. S tichým zasténáním si ho přitáhla blíž a znovu ho políbila. Zachvěl se, tiše zaklel, a pak se přestal bránit.

Jaký by to mělo smysl? Copak si právě tohle nepřál? Znovu ji mít, dokázat si, že může být jeho, aby se jí jednou provždy mohl zbavit. Ale všechny pohnutky, které ho k tomu vedly, pohřbila touha.

Nedokázal teď myslet na nic jiného než na její sladkou vůni, silnější a svůdnější než celá zahrada plná květin. Nasával ji do sebe při každém nadechnutí. Bez váhání se vzdal těm svůdným rtům a hebkému tělu, které ho tak dlouho děsilo ve snech.

Přestal ji líbat jen na okamžik, aby ji provedl mezi křehkými větvemi vrby. Oponou z listů dovnitř pronikaly sluneční paprsky. V chladném šeru se znovu zmocnil jejích rtů, a když si uvědomil, že se Asher vůbec nebrání, krev se mu rozproudila v žilách.

Potřeboval vědět, jestli je její tělo pořád stejné, jestli se nezměnilo za ta léta, kdy mu nepatřila.

Uchopil do dlaně jedno její ňadro a nahlas zasténal. Přes tenkou látku halenky ucítil, jak jí okamžitě ztuhla bradavka. Netrpělivě vsunul ruku dovnitř. Když se jí dotýkal, jeho vlastní ruce mu vždycky připadaly příliš drsné a mozolnaté.

Neodtáhla se od něj. Naopak se k němu ještě víc přitiskla.

Zabořila mu chvějící prsty do vlasů.

Začal ji znovu líbat a jazykem bloudil uvnitř jejích vlhkých úst. Pak ji uchopil druhou rukou kolem útlých boků.

Byl ztracený někde mezi minulostí a přítomností. Vůně květin, ještě se třpytících ranní rosou, byla mnohem silnější než jakýkoli parfém.

Ty sklonil hlavu k její šíji, napůl omámený. Slyšel, jak si tiše povzdychla. Že by taky snila?

Ale na ničem teď nezáleželo. Stačilo mu, že ji znovu drží v náručí.

Z dálky k nim dolehl něčí hlasitý smích. Ty Asher znovu políbil. Pak zaslechl někoho mluvit nahlas francouzsky. Přitáhl si ji ještě blíž, dokud jejich těla skoro nesplynula v jedno.

Znovu kroky a smích.

Pochopil, že je někdo každou chvíli vyruší, a tiše zaklel.

Když ji pustil, Asher zalapala po dechu a zavrávala.

Mlčky se na ni zadíval očima plnými neskrývané vášně. Měla pootevřené rty, oteklé z jeho polibků.

Podlehl touze a ještě jednou naposledy ji políbil. Tentokrát něžně a pomalu, jako kdyby si tu chvíli chtěl na dlouho vrýt do paměti.

Celá se zachvěla a chytila ho za ruce.

Jak dlouho tady už stojíme? napadlo ji v duchu. Mohlo to být pár vteřin, nebo taky několik dní. Byla si jistá jen jednou jedinou věcí – že po Tyovi touží víc než kdy dřív.

Krev jí vřela v žilách a srdce tlouklo jako o závod. Neměla nejmenší tušení, jakým směrem se bude ubírat její budoucnost.

„Dneska večer,“ zašeptal Ty a vtiskl jí polibek do dlaně.

Znovu se celá zachvěla. „Tyi...“ Zavrtěla hlavou a snažila se odtáhnout ruku pryč. Ale sevřel ji o to víc.

„Dnes večer,“ zopakoval.

„Nemůžu.“ Když si všimla, že se mu hněvivě zablesklo v očích, zakryla jejich spojené ruce svojí dlaní. „Tyi, já mám strach.“

To tiché přiznání v něm zabilo všechn hněv. Unaveně si povzdychl.

„K čertu s tebou, Asher.“

Nic na to neřekla. Objala ho kolem pasu a přitiskla si tvář na jeho hrudník.

Ty automaticky zvedl ruku a pohladil ji po vlasech. Zavřel oči.

„Mrzí mě to,“ zašeptala. „Bála jsem se tě už tenkrát. Zdá se, že se to opakuje znovu.“ A mi-luju tě, dodala si pro sebe. Stejně jako dřív. Vlastně ještě mnohem víc, uvědomila si najednou ohromeně.

„Asher.“ Poodstoupil od ní kousek stranou a upřeně se na ni zadíval očima plnými touhy. „Tentokrát ti neslíbím, že budu čekat, až za mnou sama přijdeš. Ani to, že budu něžný a trpělivý. Hodně Věcí se změnilo.“

Přikývla. „Máš pravdu. Možná, že by bylo pro nás oba lepší, kdybychom si jeden od druhého udrželi odstup.“

Ty se trpce rozesmál. „To bohužel nepůjde.“

„Kdybychom se o to oba pokusili –“ začala Asher.

„Já se o nic takového snažit nebudu.“

„Tlačíš na mě,“ vybuchla podrážděně.

„Máš pravdu.“ Dřív, než se stačila rozhodnout, jestli se má smát nebo začít brečet, ocitla se znovu v jeho náručí. „Myslíš, že necítím totéž?“ zeptal se jí najednou. „Pokaždé, když se na tebe podívám,

vzpomenu si, jaké to mezi námi bývalo kdysi, a mám dojem, že snad zešlím, jestli se nedozvím, proč jsi mě opustila. Víš, co to se mnou dělá?“

Uchopila ho pevně za ramena. „Musíš pochopit, že se nechci vracet zpátky. Ať se mezi námi stane cokoli, začíná to teď. Žádné otázky, žádná proč a kdyby.“

Viděla, že to v něm vře hněvem, ale snažila se zachovat aspoň navenek klid. „Myslím to vážně, Tyi. Nemůžu ti dát žádná vysvětlení. Nebudu vyhrabávat minulost.“

„Čekáš, že se s tím smírím?“

„Nečekám nic,“ odpověděla tiše.

„Naopak. Chceš toho po mně zatraceně moc.“ Zdráhavě ji pustil a chvíli oba mlčeli.

Zoufale toužila vrátit se zpátky do jeho hřejivé náruče a prosit ho, aby zapomněl na minulost. Třeba by bylo možné žít jen přítomností, kdyby si to člověk hodně přál.

Možná, že to byla hrdost, co ji zastavilo, nebo hluboce zakořeněný pud sebezáchovy, který si v sobě vypěstovala od té doby, kdy od něj odešla. Nebo strach z nové bolesti. Asher sevřela obě ruce v pěst a sklopila oči. „Ano, já vím. Mrzí mě to, Tyi, ale jen budeme jeden druhému ubližovat.“

„Já jsem ti nikdy nechtěl ublížit, Asher,“ řekl tiše. „Ani v době, kdy jsem si o sobě myslel, že bych toho byl schopný.“

Její srdcem projela tak palčivá bolest, že se až zajíkla. Neřekla přesně stejná slova v ten den i Jess? Nikdy ti nechtěl ublížit... Asher je slyšela znít pořád znovu a znovu v uších jako zvěnu.

„Ani jeden z nás to nechtěl,“ zašeptala. „Ale oba jsme to udělali. Nebylo by bláznovstvím pokoušet se o to znovu?“

„Podívej se na mě,“ vyzval ji najednou rozhodně. Asher ho zdráhavě poslechl. Upřeně jí pohlédl do očí a něžně se dotkl její tváře. Bezděčně zakryla jeho ruku svou dlaní. „Teď,“ zašeptal. „Teď to řekni znovu.“

Zhluboka si povzdychla.

„Bože, Tyi, byla jsem si tak jistá, že tomuhle dokážu zabránit. Zoufale jsem si přála, abych ti tentokrát dokázala odolat.“

„A teď?“

„Ted' si nejsem jistá už vůbec ničím.“ Než mohl znovu promluvit, zavrtěla hlavou. „Už se mě na nic neptej. Dopřej nám oběma čas.“

Chtěl něco namítnout, ale nakonec se přemohl. Čekal tři roky, tak to snad ještě chvíli vydrží.

„Dobře, dám ti trochu času,“ přikývl a pustil ji. Ale pak ji znovu uchopil za zápěstí. A tentokrát ani něžně, ani trpělivě. „Příště, Asher, se ale už nebudu ptát.“

Přikývla. „Myslím, že si rozumíme.“

Trochu trpce se usmál. „O tom nepochybuju. Doprovodím tě zpátky.“ A provedl ji oponou z vrbových větví ven, na cestu zalitou sluncem.

PÁTÁ KAPITOLA

Pátý set. Sedmá hra. Ty se na základní čáře skrčil, připravený pohotově vrátit Michaelovo podání.

Obloha se zataáhla, viditelně se setmělo a ve vzduchu byl cítit déšť.

Ty to nevnímal. Neviděl ani stadion plný lidí. Někteří se houpali na zábradlí, jiní dokonce viseli na tabuli, ukazující skóre. Ty si nevšímal ani hlasitých výkřiků a pískotu a nevěnoval pozornost, jestli se ho tím diváci snaží povzbudit, nebo ho zatracují.

Tenis byl sport, ve kterém hrál každý za sebe. Právě to na něm Tye nejvíc přitahovalo. Člověk nemohl nikoho vinit z prohry, ani chválit za vítězství. Nikoho, jen sama sebe. Tennis byl hrou rychlých pohybů a reakcí a silných citů. A Ty v obojím vynikal.

Už se nemohl dočkat, až se setká s Michaellem v semifinále. Australan hrál vášnivou hru, plnou dramatických gest. Existovalo snad jen pět hráčů, které Ty plně respektoval, a Michael patřil mezi

ně. Raketa jako kdyby byla jen pouhým prodloužením jeho vlastní ruky.

V tomhle okamžiku měl Ty v hlavě jednu jedinou myšlenku – jak vyrovnat zápas. Ale prozatím neobjevil ve hře svého protivníka vůbec žádné slabé místo.

Konečně uslyšel zvuk míčku, narážejícího do výpletu rakety, a pak už rychlostí blesku zasvištěl vzduchem.

Ty se prudce rozmáchl, připravený vrátit mistrně zahrané podání.

Začala rychlá výměna. Oba muži sprintovali po dvorci, s maximálně soustředěným výrazem v tváři, a po čele jim stékal pot.

Burácení hromu doprovázel nadšený jásot davu.

Ty se rozhodl změnit tempo a dát do hry víc síly. Prudkou smečí vyvedl Michaela z rovnováhy. Ten nedokázal míček vůbec zasáhnout, natož ho vrátit.

Nula: patnáct.

Ty si odhrnul zpoceně vlasy z čela a vrátil se zpátky na základní čáru.

Z davu na něj zakřičela nějaká žena. Ty na tom nebyl s francouzštinou tak dobře, aby poznal, jestli se ho snaží povzbudit do další hry, nebo ho zatracuje. Ale doufal v první alternativu.

Po Michaelově podání se ze země zvedl obláček prachu. Než se vrácený míček dostal přes síť, Ty už byl ve středu dvorce a napjatě čekal.

Michael se rozhodl zkusit lobovat, a to byla chyba. Ty zasměchoval a diváci na tribunách se zvedli ze židlí.

Nula: třicet.

Michael nahlas zaklel a vrátil se zpátky na svou pozici. Ty trpělivě čekal.

Následovala nekonečně dlouhá výměna, během níž oba hráči čekali na příležitost, jak toho druhého rozdrtit.

Fotograf dělal pečlivě jeden snímek za druhým. Podařilo se mu zachytit Tye, jak stojí na základní čáře s rozkročenýma nohama a dychtivým, odhodlaným výrazem v tváři. V duchu ho napadlo, že by tohohle Američana jen hrozně nerad někdy měl za svého protivníka. Kdekoli.

Michaelův míček se při vráceném podání trefil do sítě.

Nula: čtyřicet.

Chvilí hrál opatrněji, jako by se bál, aby neudělal další chybu. Ale pak se Michael vzpamatoval a mezi oběma hráči se znovu rozpoutala rychlá, ostrá výměna.

Davy na tribuně šílely.

Míček doslova svištěl vzduchem a jeho směr se dal spíš tušit než skutečně sledovat. Ale Ty měl pořád situaci dokonale pod kontrolou.

„Bože, Macu!“ Jess se opřela na sedadle a zhluboka vydechla. „Už jsem skoro zapomněla, jaké to je, sledovat Tye při hře.“

„Dívala ses na něj přece před pár týdny,“ podotkl Mac a utřel si kapesníkem zpocený krk. Na okamžik v duchu zatoužil po své klimatizované kanceláři.

„V televizi,“ odsekla Jess. „To je něco úplně jiného. Když je člověk tady... copak to necítíš?“

„Cítím jen příšerné horko a vlhko.“

Jess se smíchem potřásla hlavou. „Ty vždycky umíš zůstat nohama na zemi, Macu. Právě proto tě tak miluju,“ dodala s úsměvem.

„V tom případě na té zemi pro jistotu zůstanu,“ zašeptal, vzal ji za ruku a vtiskl jí polibek do dlaně.

Když ucítil, jak najednou ztuhla, zvedl zmateně hlavu. Dívala se někam přes jeho rameno. Zvědavě se otočil a zahlédl mezi tenisty několik známých tváří. Patřila k nim i Asher Wolfeová. A právě na ni se jeho manželka teď tak upřeně dívala.

„To je bývalá lady Wickertonová, vid’?“ zeptal se ledabyle. „Je moc hezká.“

„Ano, je.“ Jess z ní konečně odtrhla oči, ale napětí v jejích prstech nepolevilo.

„Dneska ráno vyhrála. Díky ní budeme mít v ženském finále aspoň jednu Američanku.“ Když na to Jess nic neřekla, Mac pokračoval: „Nějakou dobu nezávodila, že ne?“

„Máš pravdu.“

Maca manželčina strohá odpověď dost překvapila. Rozhodl se, že se nenechá jen tak odbýt. „Nebylo před lety něco mezi ní a Tyem?“

„Nic vážného, pokud vím,“ odpověděla Jess a v duchu se modlila, aby to byla skutečně pravda. „Byla to jen chvilková

záležitost. Ona není Tyův typ. Asher je moc chladná a odměřená. Hodila se mnohem víc k Wickertonovi než k Tyovi. Nějakou dobu se mu líbila, ale nic víc.“ Navlhčila si nervózně jazykem rty. „A rozhodně to s ním nemyslela vážně, protože jinak by se tak rychle nevdala za Wickertona. Ty se kvůli tomu moc trápil.“

„Aha,“ zamumlal Mac zamyšleně.

Připadalo mu, že ze sebe Jess všechny ty informace vychrlila až moc rychle, a jakoby v sebeobraně. Vrhla na ni kradmý pohled a podotkl: „Mám dojem, že je Ty příliš zaujatý vlastní kariérou, než aby myslel na nějakou vážnou známost.“

„Máš pravdu.“ Jess se na něj upřeně, skoro prosebně zadívala. „Ano, nikdy by ji nenechal odejít, kdyby do ní byl opravdu zamilovaný.“

„Ale každý správný chlap má taky svou hrdost,“ připomněl jí Mac klidně. „Myslím, že by se žádné ženy nedoprošoval, aby s ním zůstala –i kdyby ji miloval sebevíc.“

Jess nevěděla, co na to má říct, a proto radši mlčela. Obrátila se a zadívala se zpátky na svého bratra, který se právě připravoval na první podání.

Ale v duchu před sebou viděla jiný obrázek, který patřil teď už dávné minulosti...

Tenkrát bylo nádherné, slunečné ráno. Ty se opíral o zábradlí a zamyšleně se díval na prázdný, travnatý dvorec ve Forest Hills. Při pohledu na něj ji napadlo, že vypadá jako kapitán nějaké lodi, hledící do dálky na nekonečnou mořskou hladinu.

Jess nemilovala nikoho víc než jeho. Byl pro ni bratrem, otcem a hrdinou. Zajistil jí domov, oblečení i vzdělání, a vůbec nic za to nechtěl. Ale Jess by mu dala cokoli a splnila mu jakékoli přání.

Došla až k němu, objala ho kolem krku a položila mu hlavu na rameno.

„Přemýšlíš o dnešním odpoledni?“ zeptala se. Měl hrát proti Chucku Princeovi ve finále U. S. Open.

„Ne, vlastně ne,“ odpověděl Ty roztržitě.

„Musí to být zvláštní pocit, mít za soupeře svého nejlepšího kamaráda.“

„Na pár hodin budeme muset prostě oba zapomenout, že jsme přátelé,“ podotkl Ty.

Jess vycítila, že je zamyšlený. A nešťastný.

K nikomu necítila větší oddanost než k němu. Ani ke své matce.
„Tyi, co se děje?“

„Jsem jen trochu nervózní.“

„Pohádal ses s Asher?“

Roztržitě ji pohladil po vlasech. „Ne.“

Mlčel pak tak dlouho, že už Jess začínala mít podezření, že nemluví úplně pravdu.

Dělala si s ním a Asher starosti. Jejich vztah trval déle, než bylo pro Tye obvyklé. Jess považovala Asheřinu zdrženlivost za chlad, a její nezávislost za lhostejnost. Nevisela na Tyovi jako ostatní ženy. Neposlušala zaujatě každé jeho slovo. Nevzhlížela k němu jako ke svému idolu. Nezbožňovala ho.

„Vrátíš se někdy v myšlenkách zpátky?“ zeptal se najednou.

„Kam?“

„Do doby, když jsme byli malí.“ Díval se na upravený travnatý dvorec před sebou, ale neviděl ho. „A ten mizerný malý byt s papírovými tapetami. Na DeMarcosovy, kteří bydleli vedle nás a uprostřed noci na sebe skoro každý den křičeli. Na schodišťovou šachtu, ve které to pořád páchlo zatuchlinou a starými odpadky.“

Tón jeho hlasu ji zneklidnil, ale snažila se to nedat najevo.

„Moc často ne. Myslím, že si tyhle věci nepa-matuju tak dobře jako ty. Nebylo mi ještě ani patnáct, když jsi nás odtamtud dostal pryč.“

„Často mě napadá, jestli člověk vůbec někdy dokáže před tím vším uniknout. Jestli je možné obrátit se zády k vlastní minulosti a jednoduše ji ignorovat.“ Na chvíli se odmlčel a pak tiše zopakoval: „Zatuchlina a staré odpadky. Nemůžu na ten zápach zapomenout. Jednou jsem se zeptal Asher, jaká vůně jí nejvíc připomíná dětství. Řekla, že vinná réva, která se jí pnula kolem okna ložnice.“

„Tyi, nerozumím ti.“

Tiše zaklel. „Ani já sám sobě nerozumím.“

„Tohle všechno jsi přece už dávno opustil,“ začala.

„To ale neznamená, že jsem se toho zbavil. Včera jsme spolu byli na večeři. U našeho stolu se zastavil Wickerton a začal se bavit o francouzských impresionistech. Po pěti minutách jsem už vůbec neměl tušení, o čem to zatraceně mluví.“

Jess se naježila. Věděla, proč tomu tak bylo. Protože Ty poslal do školy ji. Jí dal příležitost, a sám se jí dobrovolně zřekl.

„Měl jsi mu říct, aby vypadnul.“

Ty ji se smíchem políbil na tvář. „Přesně tohle mě nejdřív taky napadlo.“ Najednou zvažněl. „Ale pak jsem se na ně chvíli díval a všechno mi došlo. Rozumějí si spolu, protože mluví oba stejnou řečí. Najednou jsem si uvědomil, že některé překážky člověk prostě nemůže nikdy překonat – ať se snaží sebevíc.“

„Mohl bys, kdybys chtěl.“

„Možná. Ale já nechci.“ Zhluboka si povzdychl. „Francouzští impresionisti mě vůbec nezajímají. A je mi úplně jedno, kdo vyhrál před měsícem v Ascotu.“

Lhostejně pokrčil rameny, ale oči mu plály hněvem. „I kdybych se o tyhle věci zajímal, stejně bych do takového způsobu života nikdy nezapadl, protože bych si pořád pamatoval na ten zatuchlý zápach starých odpadků v našem starém domě.“

„Asher nemá toho člověka povzbuzovat,“ vybuchla Jess prudce. „Všimla jsem si, že ji pronásleduje už od Paříže.“

Ty se trpce usmál. „Ona ho nepovzbuzuje ani neodrazuje. Vedou spolu jen zdvořilou konverzaci,“ zamumlal. „Pro Asher je to naprosto přirozené – byla tak vychovaná. Ona je jiná než my, Jess. Vím to celou dobu.“

„Kdyby mu řekla, aby vypadnul –“

„Něco takového nedokáže říct nikomu, stejně jako neumí roztáhnout křídla a uletět.“

„Je hrozně chladná.“

„Je jiná než ostatní,“ odpověděl Ty a pak uchopil svou sestru něžně za bradu. „My dva jsme stejní. Jednáme přímo a otevřeně. Když se nám chce křičet, prostě to uděláme. A když máme na někoho vztek, klidně si to s ním rozdáme. Někteří lidé to nedokážou.“

„Tak jsou hloupí.“

Upřímně se rozesmál. „Miluju tě, Jess.“

Objala ho láskyplně kolem krku. „Nesnesu pomýšlení, že jsi nešťastný. Proč dopustíš, aby ti tohle dělala?“

Ty svou sestru zamyšleně pohladil po vlasech. „Snažím se sám v sobě vyznat. Možná... třeba jen potřebuju postrčit tím správným směrem.“

Jess si ho k sobě pevně přitiskla a v duchu marně hledala ta správná slova, kterými by ho povzbudila.

Davy diváků na tribunách sledovaly utkání se stejným napětím a zápallem jako před hodinou.

Chuck seděl mezi Asher a Madge, předkloněný na sedadle, s očima doslova přilepenýma na malý bílý míček.

„Máš se na co těšit, vid', kovboji?“ podotkla Madge. Chuck si to měl totiž rozdat s vítězem ve finále.

„Tohle je nejlepší zápas, který jsem za poslední dva roky viděl.“ Obličej měl celý zpocený a všechny svaly napjaté – skoro jako kdyby byl na kurtu on sám. Tak silně všechno prožíval.

Asher s nikým z nich nemluvila. Už dávno přestala totiž být objektivní, pokud šlo o hru. Ty ji doslova fascinoval.

Michaela sice taky obdivovala a v duchu musela ocenit jeho schopnosti, ale byl to Ty, kdo v jejím nitru vyvolával ten zvláštní chvějivý pocit.

Byla by jím stejně uchvácená, i kdyby ho neznala a nebyla kdysi jeho milenkou?

Proboha, jak je možné, že ženu, vychovanou ke zdrženlivosti a přísné sebekontrolě, může tak neodolatelně přitahovat muž plný surové vášně? Že by se protiklady přitahovaly? přemítala v duchu.

Asher seděla na přeplněné tribuně a cítila v duchu stejné vzrušení, jako kdyby byla nahá v Tyově náručí. Neměla strach. Připadalo jí to naprosto přirozené. Nevyhnutelné. Poslední tři roky jsem jen promarnila čas, pomyslela si najednou. Ne, úplně jsem ho ztratila, opravila se.

Dneska večer.

Dospěla k tomu rozhodnutí stejně snadno, jako když to dělala poprvé.

Dneska večer budou spolu. I kdyby to mělo být jen jednou – pokud nic víc Ty nebude chtít – bude to muset stačit. Konečně skončilo dlouhé čekání. Rozesmála se nahlas úlevou a radostí.

Chuck se na ni kradmo zadíval.

„Vyhraje,“ řekla Asher, když se trochu uklidnila. Opřela se o zábradlí a položila si bradu na složené ruce. „Určitě vyhraje.“

Ty cítil v pravé paži tupou bolest, ale snažil se ji nevnímat. Taký si uvědomoval, že kdyby se přestal hýbat, asi by dostal křeč do svalů na nohou. Ale byl pevně rozhodnutý nepodlehnout.

V jedné věci se ani za dvacet let nezměnil. Ještě pořád z duše nenáviděl prohru.

Výměna byla dlouhá a neuvěřitelně rychlá. Míček jen svištěl vzduchem z jedné strany dvorce na druhý. Z obou hráčů doslova kapal pot.

V posledních dvaceti minutách Ty vyměnil umění za rafinovanost. A zabralo to.

Rozhodl se, že na sílu musí odpovědět silou, aby nad Australanem vyvrál. Honil ho z jedné strany dvorce na druhý a nemilosrdně udával tempo.

Rozhodčí ohlásil třikrát shodu a davý diváků doslova šílely

Konečně přišla střela, na kterou Ty čekal.

Michael udeřil bekhendem a míček doletěl k Tyovi v úrovni jeho pasu. Než stačil Michael cokoli vůbec zaregistrovat, Ty podání vrátil a byl konec.

Hry, setu i celého utkání.

Bylo mu neuvěřitelné horko a nohy se mu podlamovaly únavou. Měl co dělat, aby se na nich udržel. Vykročil směrem k síti.

Michael si s ním podal ruku a pak ho druhou objal kolem ramen.

„K čertu s tebou, Starbucku,“ vydechl. „Málem jsi mě zabil.“

Ty se rozesmál. „Ty mě taky,“ odpověděl upřímně.

„Mám příšernou žízeň,“ podotkl Michael a pak navrhl: „Co kdybychom se spolu šli opít?“

„Nejsem proti.“

Potom od sebe ustoupili stranou a zamířili zpátky každý na svoji stranu dvorce – vstříc zvědavým novinářům.

Ty popadl ručník, který mu někdo podal, a kývnutím hlavy přijímal gratulace, které se na něj začaly sypat ze všech stran.

Všude cvakaly spouště fotoaparátů. Ale Ty byl příliš unavený na to, aby je proklínal. Někdo sebral jeho rakety. Vyčerpaně upustil ručník, celý vlhký od potu, na zem.

A pak se jeho pohled setkal s Asheřiným.

Má tak úžasně modré oči, pomyslel si v duchu. Chladné a hluboké. Dokázal by se v nich utopit.

Měl pocit, jako kdyby někdo najednou uprostřed parného dne otevřel okno a zavanul k němu svěží jarní vánek.

„Blahopřeju.“ Když se usmála, začala se z něj vytrácet i únava.

„Díky.“ Vzal od ní tašku s raketou. Jejich ruce se sotva dotkly.

„Uvnitř na tebe určitě čekají novináři.“

Ty místo odpovědi jen něco zabručel a tím dal jasně najevo, co si o nich myslí.

Asher k němu se smíchem přistoupila blíž. „Můžu tě pozvat na večeři?“

Překvapeně zvedl obočí. „Jistě.“

„Sejdeme se v sedm v hotelové hale.“

„Dobře.“

„Starbucku, co se domníváte, že byl rozhodující okamžik celého utkání?“

„Jakou strategii použijete, až budete hrát ve finále s Princem?“

Ty reportérům neodpovídal, vlastně je ani neslyšel. Díval se za Asher a sledoval ji, jak si proráží cestu davem lidí. Shora z tribuny je zamyšleně pozorovala Jess, a čím dál víc se jí svíral žaludek nepřijemnou předtuchou.

Ty se ještě oblečený postavil pod sprchu, a zatímco se svlékal, nechal na sebe dopadat ledovou vodu.

Reportér z časopisu *Svět sportu* se opíral o zeď, chrlil na něj jednu otázku za druhou a škrábal si poznámky do notesu. Ty mu odpovídal – nahý, s hromádkou šatů u svých nohou.

Mezi novináři se choval vždycky přirozeně a bez zábran, protože mu bylo úplně jedno, co o něm otisknou. Věděl, že si jeho matka schovává album s novinovými výstřižky, ale nikdy si žádný článek nepřečetl.

Namydlil si oběma rukama obličej a smyl z něj lepivý pot. Někdo mu podal láhev s ovocným džusem. Celou ji najednou vypil, aby doplnil ztracenou tekutinu.

Do jeho těla se znovu začala vracet slabost, a s ní bolest. Stěží došel k masážnímu stolu.

Okamžitě na něm začaly pracovat silné, pevné prsty. V uších mu ještě hučely dotěrné otázky novinářů, ale teď je ignoroval.

Ty prostě zavřel oči a snažil se nemyslet vůbec na nic. Při dotyku maséra jeho lýtkem projela ostrá bolest, ale vydržel ji, protože věděl, že už brzy přijde úleva.

Deset minut zůstal v klidu ležet a pak se mu začaly zavírat oči.

Těsně předtím, než usnul, myslel už jen na jediné dvě věci – na své vítězství a Asheřiny temně modré oči.

Podlaha v hale byla z bílého mramoru. Madge pobaveně podotkla, že musí dát určitě hodně práce udržet ji čistou. Její manžel suše poznamenal, že ona nerozezná ani jeden konec mopu od druhého.

Asher se posadila, poslouchala jejich vtipkování a snažila se samu sebe přesvědčit, že není ani trochu nervózní.

Hodiny na zdi ukazovaly šest padesát.

Po pečlivé úvaze si na sebe vzala jednoduché, elegantní šaty v broskvové barvě, které se úžasně hodily k jejím modrým očím. Vlasy si vyčesala dozadu z obličej, aby vynikly drobné perlové náušnice, které si připnula do uší.

„Kde budete večeřet?“

Asher soustředila pozornost zpátky k Madge. „V jedné malé restauraci na nábřeží.“ Pamatovala si, že tam byl kdysi jeden nadšený houslista. Ty mu dal dvacet dolarů a s úsměvem ho požádal, aby se ztratil.

Když venku zahřmělo, Madge se zadívala směrem ke dveřím. „Dneska večer asi nebude zrovna moc jednoduché sehnat taxík.“ Pohodlně se opřela. „Viděla ses s Tyem po zápase?“

„Ne.“

„Chuck tvrdil, že prý spali s Michaelem na masážních stolech jako nemluvnata,“ řekla Madge s pobaveným úsměvem a dala si

nohu přes nohu. „Nějaký přičinlivý chlapík z jedněch francouzských novin udělal pár fotek.“

„Odpočívající šampioni,“ podotkl její manžel.

„To aspoň trochu zmírní jejich image drsných chlapů.“

Asher se usmála. Vzpomněla si, jak mladě a zranitelně Ty vypadá ve spánku. Když zavřel oči, připomínal jí vždycky unaveného malého chlapce. To byl jediný okamžik, kdy se trochu zklidnil.

Najednou jako kdyby se v ní něco probudilo. Kdyby jejich dítě žilo... Rychle tu myšlenku zapudila.

„Páni, není tohle Tyova sestra?“

Asher se otočila a uviděla Jess s Mačem, jak k nim přicházejí napříč halou. „Ano.“

Zadívaly se na sebe – protože jim nic jiného nezbývalo. Jess vzala svého manžela pevně za ruku.

„Ahoj, Asher.“

„Jess.“

Jess si rychle navlhčila rty, a tím na sebe bezděčně prozradila, že je nervózní. „Myslím, že neznáš mého manžela. Mackenzie Derick, lady Wickertonová.“

„Asher Wolfeová,“ odpověděla a podala si s Mačem ruku. „Jste příbuzný Martina?“

„Je to můj strýček,“ informoval ji Mac. „Vy ho znáte?“

Usmála se. „Moc dobře.“

Mac si všiml, že se chová přirozeně a nenuceně. Ano, je chladná, uvědomil si, když si v duchu vybavil manželčin popis. Ale má v sobě neuvěřitelnou živost a energii, kterou možná rychleji rozezná muž než jiná žena. Začal uvažovat, jestli Jess vystihla Tyovy city vůči téhle ženě přesně.

„Zajímáte se o tenis, pane Dericku?“ zeptala se ho Asher.

„Říkejte mi Macu,“ vyzval ji. „Jen kvůli manželce. Sám nehraju – k velké lítosti strýčka Martina.“

Asher se pobaveně usmála. Je to člověk silné povahy, pomyslela si okamžitě. Umí být sám sebou. Nebude v životě své ženy hrát Tyovi druhé housle.

„Martin by měl být spokojený, že vypěstoval jednoho šampióna.“ Zalétla pohledem k Jess, která seděla vedle Madge, napjatá jako struna. „Matce se daří dobře?“

„Ano, má se fajn,“ odpověděla Jess a nervózně si poposedla. „Je doma s Petem.“

„S Petem?“

„S naším synem.“

Asher se sevřelo hrdlo náhlou bolestí. Mac si překvapeně všiml, že jí na okamžik úplně zbělely klouby na rukou, jak křečovitě sevřela opěradlo židle.

„Netušila jsem, že máte dítě. Ada je určitě nadšená, že má vnuka.“ Přinutila se k úsměvu, ale cítila, jak jí puká srdce. „Jak je starý?“ zeptala se.

„Je mu čtrnáct měsíců.“ Zatímco v Asher čím dál víc narůstalo napětí, druhá žena se pomalu začínala uklidňovat. Jess impulzivně sáhla do kabelky pro peněženku. „Mám dojem, že snad vůbec nikdy nechodil, ale začal rovnou běhat. Máma říká, že je celý Ty.“ Podala jí fotografii. Asher nezbyvalo nic jiného než si ji prohlédnout.

Měl stejné rysy obličeje jako jeho otec. Ale geny rodu Starbuckových byly neuvěřitelně silné. Chlapeček měl tmavé a husté vlasy po matce. A po Tyovi. I oči měl stejné jako oni – velké, tmavě šedé.

Její vlastní dítě by určitě vypadalo podobně. Copak si aspoň tisíckrát nepředstavovala v duchu jeho obličej?

„Je krásný,“ slyšela samu sebe říkat nahlas. „Určitě jste na něj moc pyšní.“ Když fotografii vracela zpátky, ruce se jí ani trochu nechvěly.

„Jess se domnívá, že by měl počkat, dokud mu nebude dvanáct, než se začne ucházet o úřad prezidenta.“

Asher se usmála, ale Mac si všiml, že v jejích očích tentokrát zůstal vážný, zasmušilý výraz. „Koupil mu Ty už raketu?“ * „Zdá se, že ho znáte moc dobře,“ podotkl Mac.

„Ano.“ Zadívala se na Jess. „Tenis a jeho rodina stály vždycky v jeho životě na prvním místě.“

„Nerada to připouštím,“ vložila se mezi ně Madge s povzdechem, „ale pamatuju si, že před deseti nebo dvanácti lety tohle byla hubená

holka, která si při každém Tyově zápase nervózně okusovala nehty. A teď je z ní máma.“

Jess s úsměvem natáhla ruce před sebe, aby se na ně ostatní podívali. „Ale nehty si na Tyových zápasech okusuju pořád.“

Byla to Asher, která ho uviděla jako první.

Ty vystoupil z výtahu, oblečený do úzkých černých kalhot a šedé košile. Nevybral si tuhle barvu proto, že se mu dokonale hodila k očím. Asher věděla, že má tu košili na sobě jen z jediného důvodu – protože to byla první věc, která mu přišla pod ruku, když zalovil ve skříni. Nikdy nepřemýšlel o tom, co si má obléknout, a přesto mu to pokaždé neuvěřitelně slušelo.

Na okamžik se zastavil a Asher poskočilo srdce nervozitou.

„Tamhle je Ty!“ vykřikla najednou Jess a rozběhla se mu přes halu naproti. „Ještě jsem se ani nedostala k tomu, abych ti pogratulovala. Byl jsi vážně perfektní.“

Objal ji sice rukou kolem ramen, ale Jess si

hned všimla, že svůj pohled upírá jinam. Aniž by se otočila, s jistotou poznala, na co – nebo přesněji řečeno na koho – se dívá.

Asher neřekla ani slovo a zůstala strnule stát.

„Starbucku, dneska sis své peníze opravdu zasloužil,“ podotkla Madge. „Jdeme s ‚děkanem‘ za Michaellem, abychom ho aspoň trochu utěšili.“

„Řekni mu, že jsem dneska na kurtu zhubl skoro o dvě kila,“ odpověděl jí, ale nespouštěl přitom oči z Asher.

„Myslím, že mu to moc nepomůže,“ podotkla, vstala a nenápadně dloubala loktem do svého manžela. „Tak my jdeme. Zkusíme sehnat taxík. Jede někdo naším směrem?“

Mac tu narážku okamžitě správně pochopil a začal: „My s Jess jsme vlastně už taky na odchodu.“

„Nepotřebuješ svězt, Tyi?“ zeptal se Madgein manžel s nevinnou tváří, a když mu potají šlápla na nohu, vrhl na ni dotčený pohled. Teprve pak si i on všechno uvědomil.

Koneckonců, každému muselo být naprosto zřejmé, co se tady odehrává. Pro Tye a Asher jako by všichni ostatní úplně přestali existovat.

„Děkan“ se na tu tichou dvojici, která spolu komunikovala beze slov, upřeně zadíval, pak odložil skleničku a usmál se na svou ženu. „Zřejmě nepotřebuje nikam svézt, je to tak?“

„Jsi neuvěřitelně bystrý, miláčku.“ Madge začala všechny odvádět pryč.

Asher pomalu vstala. Než se za ostatními zavřely dveře, dolehlo k ní zvenku hlasité fičení větru a burácení hromu.

Když se na ni Ty zadíval, napadlo ho, že vypadá jako nějaký vzácný, křehký klenot, který by si člověk měl dát do vitríny za sklo. Aby se ho nikdo nedotkl a nezaprášil se. Natáhla k němu ruku.

Když ji uchopil do své, uvědomil si, že je neuvěřitelně teplá. Z masa a krve.

Aniž by si řekli jediné slovo, obrátili se zády ke dveřím a zamířili spolu k výtahu.

ŠESTÁ KAPITOLA

Nemluvili, ale ani to nepotřebovali. Ty ji držel za ruku a tou druhou stiskl tlačítko do svého patra. Výtah začal tiše stoupat. Ucítíl, jak se jí nepatrně zachvěly prsty. Připadalo mu to neuvěřitelně vzrušující.

Osvětlená čísla nad jejich hlavami se rychle střídala, až konečně zablikalo poslední a výtah zastavil. Otevřely se dveře a oba vyšli ven na chodbu, pokrytou kobercem.

Ty zalovil v kapse a Asher uslyšela zacinkat klíč.

Odemkl a pak ji pustil. Rozhodnutí bylo ještě pořád na ní.

Bez rozmyšlení vešla přes práh do tmavého pokoje.

Byl plný jeho vůně. To byla první věc, která ji okamžitě napadla. A sebejistota a odhodlanost, které ji dovedly až sem, se z ní pomalu začaly vytrácet.

Rozhlédla se kolem sebe. Na křesle se válela Tyova košile a pod ním ležely pohozené boty. Věděla, že kdyby otevřela skříň, našla by tu určitě úhledně vyrovnanou hromádku raket – což bylo nepochybně to jediné, co aspoň budilo zdání pořádku.

Ale Asher místo toho zamířila k oknu. Kapky deště stékaly dolů po skle jako velké slzy.

„Ta bouřka zřejmě nepřestane až do rána.“

Ještě to ani nedořekla a oblohu osvětlil další blesk. Než zaburácel hrom, stačila napočítat do pěti.

Tmou probleskovaly stovky světél. Měla před sebou město, plné lidí – a přesto jí připadalo najednou na míle vzdálené. Dívala se mlčky ven přes vlhké sklo a čekala, až Ty promluví.

Ticho. Bubnování deště do okna. Vzdálený hukot aut. Další hrom.

Asher už to nemohla dál vydržet a otočila se.

Upřeně ji pozoroval. Malá lampička na nočním stolku rozehrála v pokoji hru světla a stínu. Ty nevypadal ani uvolněně, ani zlověsně. Rozuměla tomu postoji.

Než vešla dovnitř, dal jí možnost volby. Teď už ji ale nepustí. Spálila za sebou všechny mosty. Asher ve svém nitru cítila obrovskou úlevu, že se k tomu konečně odhodlala. Ale když zvedla ruku, aby si povolila pásek, prsty měla neuvěřitelně ztuhlé.

Ty došel až k ní a vzal ji za ruce, aby ji zarazil. Asher na něj nejistě pohlédla – připadala si stejně nervózní, jako když spolu byli poprvé.

Beze slova uchopil její obličej do dlaní a upřeně se na ni zadíval. Chtěl si ji takhle zapamatovat – s očima potemnělýma jen těžko skrývanou touhou.

Svěsila ruce podél boků. Ale Ty nestál o takovou odevzdanost – copak to už zapomněla?

Když k ní sklonil hlavu, zavřela bezděčně oči a pootevřela rty. Něžně ji políbil nejdřív na jeden spánek, pak na druhý a potom na

jemnou křivku obočí, jako kdyby se chtěl znovu seznámit dotyky svých úst s Asheřiným obličejem.

Zasypal jí polibky obě tváře a palcem zlehka přešel po obrysech jejích rtů. Potom se jich konečně dotkl ústy, ale sotva to ucítila. Byl to jen letmý náznak polibku.

Tiše zasténala a chytila ho za paže.

Právě na tohle čekal – až se v ní znovu probudí síla a touha. Políbil ji znovu a Asher ho instinktivně objala kolem ramen.

V tom okamžiku jako by v nich obou doslova vybuchla vášeň.

Venku rozzářil noční oblohu další blesk, doprovázený hlasitým zaburácením hromu.

„Svlékni mě,“ zašeptala skoro bez dechu. „Chci, abys mě svléknul.“

Místo odpovědi jí pomalu rozepnul zip a přešel jí konečky prstů po hebké kůži. Šaty jí neslyšně sklouzly dolů k nohám.

Asher mu začala nedočkavě povolovat knoflíčky u košile, a nepřestávala ho přitom hladově líbat. Když ucítila pod dlaněmi jeho pevné svaly a drsnými chloupky porostlý hrudník, hlasitě zasténala vzrušením.

Hedvábná košilka, kterou měla Asher ještě na sobě, jí najednou začala připadat jako nepředstavitelná překážka. Začala si stahovat dolů ramínka.

Ale Ty ji znovu zarazil. „Nespěchej,“ zašeptal a pak ji něžně políbil. „Pojď do postele.“

Nechala se jím vést, sama úplně omámená touhou. Cítila, jak se matrace prohnula pod jejich tíhou. V nitru se celá chvěla touhou.

„Světlo,“ zašeptala.

Ty se jí upřeně zadíval do očí. „Potřebuju tě vidět.“ A potom se znovu dychtivě zmocnil jejích rtů.

Venku zaburácel hrom.

Nepřestával ji líbat, jako kdyby se těch hebkých, horkých úst vůbec nemohl nabažít.

Asher už zdaleka nebyla klidná, poddajná a poslušná. Vábila ho k sobě, aby si ji už konečně vzal a utišil ta sladká muka, která jí působil svými dotyky a polibky.

Její naléhavost ho nesmírně vzrušovala, ale snažil se ovládnout. Přes tenké hedvábí jí přešel dlaněmi po těle, od stehů až po řadry. Cítil, jak jí okamžitě ztuhly bradavky.

Vtiskl jí polibek na rameno a pak chytil úzký proužek hedvábí do zubů. Centimetr po centimetru stahoval ramínko dolů.

„Jsi tak krásná,“ zašeptal a konečkem prstu stáhl i druhé.

Když před ním zůstala až do pasu obnažená, sklonil hlavu a znovu jí začal líbat. Zabořila mu ruce do vlasů.

Ty uchopil do úst jednu její bradavku a Asher se celá prohnula vzrušením. Spalovala jí surová, primitivní touha, která jako by jí úplně připravila o rozum.

Pohnula se pod ním a začala rukama bloudit po jeho pevném, svalnatém těle.

Přestal být něžný, protože pochopil, že o žádnou něhu Asher teď už nestojí. Miloval tu chvíli, kdy v ní vzplála vášně tak obrovskou silou, že ztratila všechny zábrany a stud.

Cítil, že i on sám nad sebou rychle ztrácí kontrolu.

Jediným rychlým pohybem jí stáhl dolů přes boky hedvábné kalhotky.

Ale nedopřála mu vůbec čas, aby se na ni mohl podívat, a nedočkavě ho začala svlékat.

Kůži měla vlhkou, celé tělo se jí chvělo, ale její ruce se pohybovaly s naprostou jistotou.

Když do ní vnikl, jeho nitrem projela palčivá bolest. Ostrá, a podivně sladká. Zdálo se mu, jako kdyby jí slyšel tiše vykřiknout – stejně jako tu první noc, když jí připravil o panenství. Pak ho pevně objala – nohama i rukama – a přitiskla dychtivě ústa na jeho rty.

Za oknem se znovu zablesklo.

A v nich dvou se rozpoutala stejně divoká bouře, jako byla ta venku.

Ruku měl zlehka položenou na jejím řadru. Asher si povzdychla a v duchu přemítala, jestli už někdy v životě byla tak šťastná a spokojená. Ne, nikdy. Ani když byli tenkrát spolu. Tehdy totiž netušila, jaký život jí bude čekat bez něj.

Přitiskla se k němu blíž.

„Je ti zima?“ Ty jí objal a Asher mu dala hlavu na rameno.

„Trochu. Kde mám prádlo?“

„Snědl jsem ho.“

Asher se k němu se smíchem přitiskla, jako kdyby ho už nikdy nechtěla pustit.

Pak se opřela lokty o jeho pevný hrudník a zadívala se mu upřeně do obličeje.

V očích měl klidný výraz a na rtech mu pohrával úsměv.

„Bože, tak moc jsi mi chyběl, Tyi,“ zašeptala, úplně přemožená citem. Teprve teď si pořádně uvědomila, jak hrozně prázdný byl její dosavadní život.

„Asher –“

„Ne, žádné otázky.“ Zasypala mu obě tváře něžnými polibky. „Jen buď se mnou. Potřebuju se dneska večer smát – stejně, jako jsme to dělávali kdysi.“

Uchopil jemně její obličej do dlaní. V očích měla prosebný, skoro zoufalý výraz. Ne, nechtěl jí teď působit žádnou bolest. Odsunul stranou všechny otázky, které se mu honily hlavou, a usmál se na ni.

„Myslel jsem, že mi koupíš večeri.“

V duchu vydechla úlevou. „Nemám ponětí, o čem to mluvíš.“

„Pozvala jsi mě přece na schůzku.“

Zaklonila hlavu a zvedla tázavě obočí. „Já tebe? Mám pocit, že jsi byl moc dlouho na sluníčku, Starbucku.“

„Mluvila jsi o večeri,“ zopakoval tvrdošíjně.

„Pokud vím, spořádal jsi už moje hedvábné spodní prádlo za šedesát dolarů. A ještě pořád máš hlad?“

Místo odpovědi sklonil hlavu a kousl ji do krku. Se smíchem se mu snažila vykroutit. „Mám neuvěřitelný hlad,“ zamumlal.

Asher si pobaveně vzpomněla na Tyovu nej-větší slabinu, vyhledala prsty jedno místo na jeho žebrech a stiskla. Trhl sebou, a díky tomu se jí podařilo vyklouznout z jeho sevření. Když ji chytil a přitáhl si ji zpátky k sobě, rozhihňala se jako malá holka.

„Zajímalo by mě, kolik lidí ví, že nezdolný Starbuck je tak příšerně lechtivý,“ přemítala nahlas.

Chytil ji za obě ruce a přitiskl jí je do polštáře nad hlavou.

„Co by novináři za takovou informaci asi zaplatili?“ pokračovala odhodlaně dál a nenechala se ničím odradit.

„Asi stejnou sumu, jakou by dali mně, kdybych jim prozradil, že elegantní Asher Wolfeová má na svém úžasně atraktivním zadečku roztomilé mateřské znamínko ve tvaru srdce.“

Asher se nad tím na okamžik zamyslela.

„Zabodoval jsi,“ řekla nakonec uznale. „Vyrovnal jsi skóre,“ dodala se svůdným úsměvem a pak se šibalsky zeptala: „Vážně chceš jít někam na večeři?“

Když se na ni zadíval, v jeho nitru se znovu začala probouzet touha. V tlumeném světle lampičky úžasně vynikla její sametově hebká pleť i potemnělé oči. Burácení hromu se ozývalo teď už jen z velké dálky, ale jeho srdce bušilo jako o závod.

„Můžeme využít pokojovou službu,“ podotkl ledabyle a znovu ochutnal její rty. Pak zhasl světlo a zasypal jí něžnými polibky celý obličej.

„Tyi,“ zasténala tiše, když jí přejel špičkou jazyka dolů po krku. „Miluj se se mnou.“

Potěšené se rozesmál.

„Právě to chci teď udělat. A tentokrát nebudeme spěchat,“ zašeptal jí do ucha. „Budeme se milovat celé hodiny.“ Dotkl se jazykem jejího ušního lalůčku a pobaveně si všiml, že se celá zachvěla. „Až do rána.“ Přitáhl si ji blíž k sobě a ucítil, jak divoce jí tlouče srdce.

Když sáhl po telefonu, Asher zmateně zvedla hlavu.

„Jídlo,“ připomněl jí.

Usmála se. „Jak jsem mohla zapomenout, že je pro tebe vždycky na prvním místě?“

Přejel jí teplou dlaní po obnaženém řadru.

„Vždycky ne.“ Obě bradavky měla úplně ztuhlé. Sklouzl po nich pomalu palcem.

„Tyi –“

Umlčel ji polibkem.

„Šampaňské,“ řekl do sluchátka a nepřestával přitom Asher hladit a mazlit se s ní. „Dom Pérignon. Kaviár,“ pokračoval a vrhl na ni tázavý pohled. Ale nebyla vůbec schopná jakkoli zareagovat. „Běluhu.“ Zlehka ji políbil a sklouzl jí rukou dolů na ploché břicho.

Znovu se bezděčně celá zachvěla. „Studeného garná-ta.“ Kousl ji škádlivě do rtu. „To bude stačit. Ano, pro dva.“

Jakmile zavěsil, Asher se hladově zmocnila jeho úst.

„Jídlo tě tolik vzrušuje?“ zamumlal. Jen stěží se ovládl, aby si jí hned nevzal. Ale snažil se tu chvíli co nejvíc oddálit. Přejel jí rukou po útlém, hebkém boku.

„Chci tě,“ řekla ochraptěle. „Ted’ hned.“

„Pšt.“ Pomalu, trpělivě ji hladil, ale místo aby ji tím utišil, byla čím dál nedočkavější a vzrušenější. „Uvolni se. Máme spoustu času. Chci tě znovu vidět.“ Kousek se od ní odtáhl. „Opravdu vidět...“

Celá doslova hořela touhou. Ležela tu před ním ted’ úplně nahá a zranitelná. Když se na něj zadívala, okamžitě mu potemněly oči. Zrychlil se jí dech a její srdce se rozbušilo jako o závod.

Když k němu vztáhla ruce, uchopil ji za ně a vtiskl jí polibek do dlaní.

„Jsi ještě mnohem krásnější než dřív,“ zašeptal hlasem zastřeným touhou. „Bože, tolikrát jsem se na tebe díval a bál se tě dotknout.“

„Proč?“ Asher si ho přitiskla blíž k sobě. „Nikdy v sobě necítím víc energie, než když se mě dotýkáš.“

Ty si s povzdechem položil hlavu mezi její ňadra a Asher ho pohládila po vlasech. „Když jsem se na tebe dneska dívala, jak hraješ s Michaellem, chtěla jsem tě. Seděla jsem na tribuně, obklopená tisíci lidmi, a dokázala jsem myslet jen na to, že s tebou chci takhle být.“ Rozesmála se. „Měla jsem tak nádherně hříšné myšlenky.“

„Takže tvoje pozvání na večeři bylo jen pouhou záminkou,“ podotkl pobaveně.

„Věděla jsem, že ve tvém oslabeném stavu se necháš opít rohlíkem, ale napadlo mě, že tě nejdřív vezmu někam ven a pořádně tě nakrmím.“

„A kdybych odmítl?“

„Vymyslela bych něco jiného.“

Se smíchem zvedl hlavu. „Co?“

Asher pokrčila rameny. „Mohla jsem jít sem nahoru a svést tě dřív, než by se ti znovu vrátila síla.“

„Hmm... skoro mě mrzí, že jsem neřekl ne.“

„Na to je už pozdě. Mám tě ted’.“

„Umím být občas dost tvrdohlavý.“

Usmála se. „Znám všechna tvoje slabá místa,“ zašeptala a přejela mu konečkem prstu nahoru po šíji. Okamžitě se celý zachvěl. Uchopila jeho obličej do dlaní a políbila ho tak dychtivě, až na okamžik úplně ztratil dech. Když bezděčně pootevřel ústa, dotkla se jazykem toho jeho, ale hned zase ucukla.

„Asher.“ Hlasitě zasténal a zmocnil se jejích úst tak nenasytně, že ho síla té vášně, která v něm vzplála, až samotného ohromila.

Neslyšel diskrétní klepání na dveře, ani nevnímal její mumlání.

„Dveře,“ vyhrkla. „Tyi, to je pokojová služba.“

„Cože?“

„Dveře.“

Opřel si své čelo o její a snažil se aspoň trochu vzpamatovat. „Ti jsou ale zatraceně rychlí,“ zabručel. Uvědomil si, že se celý chvěje. Jak mohl zapomenout, co s ním Asher dokáže udělat? Několikrát se zhluboka nadechl a teprve pak vstal.

Asher si přitáhla příkrývku až k bradě a sledovala ho, jak jde ke skříni.

Krásné tělo, pomyslela si hrdě a obdivně. Štíhlé a svalnaté. Pozorovala ho, jak se přehrabuje ve skříni a hledá tam vhodné oblečení. Silná ramena, útlý pás, úzké boky a dlouhé nohy. Tělo atleta, nebo tanečníka. Tělo stvořené k tomu, aby s někým soupeřilo.

Ty vklouzl do županu a ledabyly si ho převázal páskem. Když se k ní se smíchem obrátil, Asher na okamžik úplně zatajila dech.

„Tyi, jsi tak krásný.“

Rozšířil oči údivem. Nevěděl, jestli má být tou poznámkou pobavený, nebo se cítit v rozpacích. Zamířil ke dveřím. „Můj bože,“ povzdychl si.

Asher v sobě jen stěží potlačila výbuch smíchu.

Když podepisoval u dveří šek, přitáhla si kolena k hrudníku a dívala se na něj. Napadlo ji, že v některých věcech uvažuje jako malý kluk. Slovo krásný se podle něj hodilo jen pro ženu – nebo tenisové eso. Byl spíš dotčený, než polichocený, když jím označila přímo jeho. Ale přesto ho tak viděla – a neměla na mysli jen fyzickou krásu. Byl to muž schopný milých, roztomilých gest, muž, který se nestyděl za svou hlubokou lásku k vlastní matce, a který se nebál

projevit něhu. Neměl v sobě žádnou krutost, ačkoli na kurtu dovedl být hodně nemilosrdný. Měl výbušnou povahu, ale neuměl nikoho nenávidět.

Asher si uvědomila, že právě jeho schopnost silného citu byla tím, co po rozchodu s ním nejvíc v životě postrádala. Ale přesto jí za tu dobu, kdy byli spolu, nikdy neřekl, že ji miluje. Kdyby jednou jedinkrát ta slova vyslovil, nikdy by ho neopustila.

„O čem přemýšlíš?“

Asher otočila hlavu a zjistila, že stojí vedle ní s láhví šampaňského v ruce. Usmála se na něj. „O ničem důležitém.“ Kývla hlavou směrem k láhvi. „To je všechno jen pro nás dva?“

Posadil se na okraj postele. „Ty jsi chtěla taky?“

Než stačil vytáhnout korkovou zátku, Asher ho škádlivě plácla do ramene. „Podrž skleničky,“ vybídl ji věčně.

Bez jakýchkoli formálností nalil šampaňské, až skoro přetékal přes okraje.

„Tyi, vylije se na postel.“

„V tom případě bys měla radši dávat pozor,“ poradil jí a vrátil láhev zpátky do ledu. Š úsměvem sledoval, jak si sedla do tureckého sedu a balancovala se dvěma sklenkami v ruce. Paže měla přitisknuté těsně k tělu, aby si na sobě udržela příkrývku.

„Mohl by sis ode mě jednu vzít?“ zeptala se rozčileně.

„Ještě to chvíli vydrž,“ odpověděl vyhýbavě, zahákl prst pod deku, stáhl ji o kus dolů a odhalil Asheřinu sametově hebkou kůži.

„Tyi, nech toho, nebo to vyliju!“

„Radši ne. Budeme tu přece spát.“ Posunul příkrývku ještě trošku níž a Asher se nervózně zadívala z jedné skleničky na druhou.

„Tomuhle se říká podraz, Starbucku.“

„Možná, že máš pravdu. Ale moc se mi to líbí.“

Asher na něj vrhla rozzlobený pohled. „Vyliju ti obě dvě skleničky do klína,“ varovala ho.

„To by byla hrozná škoda,“ usoudil a políbil ji. „Je to moc dobré víno. Připadalo mu vždycky docela zvláštní,“ začal a přitom ji dál líbal, „že mě vychovali, abych pil pivo, a tebe pro šampaňské – a přitom na něj nemáš hlavu.“

„Jak to myslíš?“ vybuchla dotčeně.

Se smíchem jí přejel horkými rty dolů po krku. „Moc dobře si vzpomínám na jeden nezapomenutelný večer, kdy jsme se spolu podělili o láhev. Po třech skleničkách jsi byla celá nažhavená. Líbí se mi, když jsi taková.“

„To je absurdní.“ Asher bez váhání zvedla svou skleničku ke rtům, aby se napila, a příkrývka jí okamžitě sklouzla do klína. Obrátila do sebe celý obsah najednou.

„Tak tohle je první,“ oznámila a zvedla druhou. Ty jí ji vzal rychle z ruky.

„Nespěchej tolik,“ radil jí pobaveně. Sám se taky napil, ale mnohem umírněněji, a pak se natáhl pro táč s kaviárem. „Ochutnej, tohle máš ráda.“

„Mmm.“ Asher najednou dostala obrovský hlad a pustila se do jídla. Ty se začal se stejnou chutí věnovat míse garnátů v kořeněné omáčce.

„Je to báječné,“ vyhrkla nadšeně.

Dovolil jí sice, aby mu jedno sousto kaviáru dala do pusy, ale jakmile ho spolkl, sraštil nos.

„Tohle je mnohem lepší,“ odpověděl a nabídl jí garnáta.

„Máš pravdu,“ přikývla s plnou pusou. „Netušila jsem, že mám takový hlad.“ Ty jí znovu dolil skleničku. V duchu uvažoval, jestli by si ji někdo jiný dovedl představit, jak sedí nahá v posteli a olizuje si z prstů omáčku. Věděl někdo jiný, jak přímá a otevřená dokáže být?

Celou dobu teď při jídle mluvila a líčila mu zážitky ze svého tenisového utkání. Tyji nechal povídat. Těšilo ho jen naslouchat jejímu hlasu a dívat se na ni, jak dychtivě gestikuluje.

Na veřejnosti volila svá slova s maximální opatrností a dávala si pozor, aby toho řekla co nejmíň.

Kdyby ji nějaký novinář viděl a slyšel teď, asi by si úplně vypsál pero. Z každého jejího slova, gesta a pohybu vyzařovala upřímná radost, sebejistota, ale i pochybnosti a strach.

Než si to stačila uvědomit, měla dopitou druhou skleničku a pohrávala si s poslední lžičkou kaviáru.

„Máš strach ze hry s Chuckem ve finále?“

Ty se zakousl do garnátu. „Proč?“

„Býval vždycky dobrý,“ začala Asher a pak se trochu zamračila. „A za posledních pár let se ještě hodně zdokonalil.“

Ty jí s úsměvem nalil další víno. „Myslíš, že ho neporazím?“

Vrhla na něj dlouhý, zamyšlený pohled. „Ty jsi taky býval vždycky dobrý.*

„Díky.“ Dojedl a natáhl se pohodlně na postel.

„Chuck hraje trochu jako můj otec,“ přemítala Asher nahlas. „Neuvěřitelně čistě a přesně. O tobě jednou táta tvrdil, že v sobě máš mnohem víc přirozeného talentu, než kdy zažil u kteréhokoli jiného hráče za celou svou kariéru.“ Usmála se na Tye přes okraj skleničky. „Přesto si vždycky přál, aby sis svůj styl a formu vytříbil a uhladil. A taky mu vadily ty tvoje... legrácky na kurtu.“

Ty se rozesmál. „To ho vždycky rozčilovalo, já vím.“

„Myslím, že by měl radost, kdyby tě viděl hrát teď.“

v „A co ty?“ zeptal se Ty zvědavě. „Jak by se cítil, kdyby viděl hrát tebe?“

Asher sklopila oči do skleničky se šampaňským. „Neuvidí mě.“

„Proč ne?“

Zvedla ruku, jako kdyby ho chtěla umlčet. „Tyi, prosím.“

„Asher,“ řekl tiše a uchopil ji za konečky prstů. „Poznám na tobě, že tě to mrzí.“

Kdyby ta slova mohla vzít zpátky, udělala by to. Ale nedokázala se prostě ovládnout.

„Zklamala jsem ho,“ vyhrkla. „A nikdy mi to neodpustí.“

„Je to tvůj otec.“

„A byl můj trenérem.“

Ty nechápavě zavrtěl hlavou. „Jaký je v tom rozdíl?“

„To je zatraceně velký rozdíl.“ Jejím nitrem projela palčivá bolest. Jako kdyby chtěla aspoň trochu otupit její ostří, lokla si znovu vína. „Prosím tě, dneska večer ne. Nechci, aby nám dnešní večer něco pokazilo.“

Ty jeden po druhém zlíbal její prsty, dokud se z ní aspoň trochu nevytratilo napětí. „Nic nám ho nemůže zkazit.“ Upřeně se jí zadíval do očí a Asher se okamžitě rozbušilo srdce.

„Nikdy jsem tě nedokázal úplně pustit z hlavy,“ přiznal se. „Připomínalo mi tě příliš mnoho věcí – něčí slova, písnička. Ticho.

Když jsem v noci sám ležel v posteli, někdy bych přísahal, že tě slyším, jak vedle mě oddychuješ.“

Ta slova ji nesmírně dojala... a zabořila u srdce. „Tyi, tohle všechno patří minulosti. Teď můžeme začít znovu.“

„Já vím,“ souhlasil. „Ale dřív nebo později se budeme muset vyrovnat i s minulostí.“

Ačkoli mu to chtěla začít vyvracet, věděla, že má pravdu. „Nechrne to aspoň na později. Zrovna teď nechci přemýšlet o ničem jiném než o tom, že jsem s tebou.“

S úsměvem jí odhrnul neposlušný pramínek vlasů z tváře. „Na to není co namítnout.“

„Nebud' domýšlivý,“ napomenula ho a dopila šampaňské. „Tohle byla třetí sklenička,“ řekla varovně. „A vůbec nic to se mnou zatím neudělalo.“

Tyovi nedělalo potíže rozpoznat první příznaky – zrudlé tváře, lesknoucí se oči a všudypřítomný úsměv. Ať tvrdila cokoli, poznal, že jí šampaňské stouplo do hlavy.

Kdyby se teď znovu milovali, byla by něžná, silná i vášnivá zároveň. Uvědomil si, že by se na ni chtěl ještě aspoň chvíli jen tak dívat. Protože jakmile se jeden druhého dotknou, pohltní je oheň.

„Chceš ještě?“ nabídl jí. „Samozřejmě.“

Moudře jí naplnil skleničku jen do poloviny a pak odložil láhev stranou. „Zachytil jsem dneska tvoje interview,“ podotkl Ty. „Vysílali ho, zrovna když jsem se převlékal.“

„Vážně?“ Asher se obrátila, lehla si na břicho a opřela se o lokty. „A jaký na tebe udělalo dojem?“

„Těžko říct. Všechno to bylo ve francouzštině.“ Se smíchem si znovu lokla vína.

„Promiň, já zapomněla.“

„Co kdybys mi ho teď přeložila?“

„Dával mi nejrůznější otázky, jako na příklad – mademoiselle Wolfeová, změnila jste nějak svůj styl po dočasné přestávce? A já na to odpovíděla, že jsem zdokonalila podání.“ Usmála se do sklenky s vínem. „Nezmínila jsem se samozřejmě ani slovem o tom, že jsem už po dvou setech skoro necítila svaly. Pak se mě zeptal, jak se cítím

před hrou s mladou slečnou Kingstoneo-vou ve finále, a já se stěží ovládla, abych mu jednu nevrázila.“

„To by bylo úžasně diplomatické,“ odpověděl Ty a vzal jí sklenku z ruky.

„Já nejsem žádný diplomat,“ připustila Asher, převrátila se na záda a zadívala se na něj. „Ukradl jsi mi skleničku,“ podotkla vyčítavě.

„Ano, přesně tak,“ odpověděl stručně.

„Znamená to, že jsme dovečeřeli?“ zeptala se, zvedla ruce a objala ho pevně kolem krku.

„Jsi úžasně bystrá, miláčku.“ Dovolil jí, aby si ho přitáhla k sobě.

„Máš nějaký nápad, co bychom teď mohli dělat?“ Škádlivě ho kousla do rtu.

„Ne. A ty?“

„Nemáš tady karty?“

„Musím tě zklamat, ale zapomněl jsem si je tentokrát přibalit do kufru.“

„V tom případě si budeme muset asi ukrátit dlouhou chvíli milováním, co říkáš?“ zeptala se se smíchem a znovu ho políbila.

„Máš pravdu. Deštivé večery jsou hrozně nudné.“

Se smíchem přikývla. „Hm, ano. Tak s tím něco uděláme, jsi pro?“

Sotva to stačila doříct, dychtivě ji políbil. Instinktivně pootevřela rty a ucítila špičku Tyova jazyka, jak proniká za hradbu jejích zubů. Opatrně je stiskla k sobě.

Okamžitě na to zareagoval. Přejel jí několikrát konečky prstů po ňadrech, dokud jí úplně neztuhly bradavky. Když pak zasténala vzrušením, pustila dobrovolně jeho jazyk.

„Točí se mi trochu hlava, když se takhle líbáme,“ zašeptala Asher.

„To nevádí.“ Sklonil se k ní a zasypal jí polibky celý krk. Špičkou jazyka zachytil Asheřinu vůni a pod svou dlaní ucítil její zrychlený tep.

Když se pohnula, matrace tiše zasténala. Zvedla se na kolena a jediným rychlým pohybem stáhla z Tye dolů župan.

Okouzlení a plně zaujatí jeden druhým si vůbec nevšimli, že venku už přestalo pršet.

Uvnitř tichého, zšeřelého pokoje každou vteřinou narůstalo vzrušení. Jejich těla spalovala čím dál silnější vášně.

Oba zoufale toužili po dotycích toho druhého. A oba se instinktivně snažili ten okamžik vrcholné extáze co nejvíc oddálit.

Bylo toho tolik, co chtěli znovu objevit, tolik, co si přáli jeden druhému i sobě samým vynahradit.

A cítili, že dnešní večer pro ně oba představuje nový začátek.

Asher měla pocit, jako kdyby jí každou vteřinou měly prasknout plíce. Byla opilá vášní – a vínem.

Když nahlas vydechl její jméno, rozesmála se. Chtěla ho svádět, mučit, a zároveň mu dát všechno, po čem toužil. Vlastně ještě mnohem, mnohem víc.

Už úplně zapomněla, jak obrovskou moc nad ním může mít. Že ho její ruce přimějí být neuvěřitelně zranitelným. A její rty ho dokážou přivést doslova k šílenství.

A pak to najednou přišlo. Všechno se změnilo a Asher zůstala vůči němu úplně bezmocná.

Objevil její nejzranitelnější místo a svým jazykem ji připravil o poslední špetku zdravého rozumu.

Prohnula se divoce v bocích, pevně ho objala kolem pasu a pak už ucítila, jak do ní rychle vniká.

Za pár vteřin už oba leželi vedle sebe v těsném objetí, ještě celí zvlhlí potem, ale s pocitem nádherného, absolutního naplnění.

Ty se jen nepatrně pohnul, aby zhasnul světlo, a pak oba spokojeně – a vyčerpaně – zavřeli oči.

„Nastěhuješ se ke mně.“

Bylo to spíš pouhé konstatování, ne otázka.

Než Asher odpověděla, otevřela na okamžik oči. Ale viděla vedle sebe ve tmě jen matné obrysy jeho tváře.

„Ano, jestli mě chceš.“

„Já jsem tě nikdy ani chtít nepřestal.“

Ve tmě nemohl vidět ten malý záblesk pochybnosti v jejích očích, a proto klidně, spokojeně usnul.

SEDMÁ KAPITOLA

Měla z Londýna strach.

Žila tam lady Wickertonová, která pořádala večírky v elegantním dvoupatrovém domě na Grosvenor Square, chodila na balet do Královské opery, do kina v Drury Lane a nakupovala ve West Endu.

Lady Wickertonová hrála bridž se členy parlamentu a popíjela čaj v Buckinghamském paláci.

Lady Wickertonová byla tichá, poslušná manželka, inteligentní, dobře vychovaná žena.

V Londýně se málem zadusila.

Možná, že kdyby předtím Asher nepoznala Tye, přijala by svou roli s mnohem větší lehkostí. Zoufale se o to snažila, ale měla v sobě příliš mnoho energie a vášně, které se nedaly ničím spoutat ani zkrotit. Ani její profese nedokázala spolehlivě fungovat jako ventil.

Návrat do Londýna považovala za nejobtížnější věc, kterou měla před sebou. Věděla, že tam bude vystavená nejen vzpomínkám na nádherné chvíle, prožité s Tyem, ale taky se ocitne tváří v tvář duchu té ženy, kterou ještě do nedávna předstírala, že je.

Všechno tu pro ni bylo tak důvěrně známé –Westminsterské opatství, Trafalgar Square, všechny ty vůně a hlasy. Ani Wimbledon, který měla před sebou, nic z toho nedokázal vytlačit z její mysli.

Správně předpokládala, že tu bude hodně lidí, kteří se znali s chladnou, elegantní lady Wicker-tonovou. A tihle všichni budou mít samozřejmě spoustu otázek.

Na veřejnosti zůstane odměřená, rezervovaná a skoupá na slovo. Asher cítila, že tohle Ericovi dluží.

Jednoduše odmítne s kýmkoli diskutovat o svém manželství a jeho neblahém konci. Její dřívější trénink, všechna ta léta, kdy se

řídila přísnými pravidly svého otce, se jí teď budou hodit víc než kdy dřív.

Dá jim tenis. Se dvěma tituly se teď Asher v každém případě stane středem pozornosti. Bude jen a jen na ní, aby odvrátila zájem tisku od svého soukromého života.

To, co se zrodilo mezi ní a Tyem, bylo ještě příliš křehké, než aby se o to s někým podělila.

Šťestí. Už skoro zapoměla, jak prostý a silný pocit to je. Povídání dlouho do noci, vášnivé milování, procházky ve dvou.

Bydleli v hotelu spolu a udělali si ze svého pokoje dočasný domov. Asher připadalo, že se z ní stal stejný kočovník, jakým vždycky býval Ty, ale takový život ji najednou nesmírně uspokojoval.

Kdysi pořád hledala kořeny, stabilitu, oddanost, závazky. Ale z vlastní zkušenosti se naučila, že tohle všechno neznamená bez lásky vůbec nic.

Tyova spontánnost ji vždycky fascinovala. Tentokrát se Asher rozhodla rozptýlit strach, který v jejím nitru ještě pořád přetrvával, a radovat se ze života.

„Ty nejsi ještě oblečená?“

Asher si po té otázce přestala zavazovat tkaničky u tenisek a zvedla hlavu. Ty stál ve dveřích mezi malým přijímacím pokojem a ložnicí. Vypadal nervózně a podmračeně. Vlasy měl rozcuchané, spadlé do čela a ještě trochu vlhké ze sprchy. Její nitro zaplavil nový příval lásky.

„Skoro,“ odpověděla Asher. „Každý se ráno neumí hýbat tak rychle – obzvlášť, když spal v noci jen šest hodin.“

Přestal se mračit a usmál se na ni. „Něco ti ve spaní bránilo?“

Botu, kterou po něm hodila, stačil hravě chytit, a nepřestával se jí upřeně dívat do obličeje.

Probdělá noc s ním očividně vůbec nic neudělala. Vypadal odpočatě a plný energie.

„Můžeš si ještě zdřímnout po dopoledním tréninku.“

„Ty jsi dneska ráno sám se sebou neuvěřitelně spokojený, vid’?“

„Vypadám tak?“ Šel k ní a podal jí tenisku. „Možná, že to má na svědomí nářez, který dostal včera ve čtvrtfinále ten anglický klučina.“

„Tak tohle ti stačí ke štěstí?“ zeptala se Asher se zvednutým obočím.

„Je to snad málo?“

„Dej mi tu botu, abych ji po tobě mohla hodit znovu,“ rozzlobila se.

„Víš, že ti ráno úplně chybí smysl pro humor?“ zeptal se, ale pro jistotu držel botu pryč z jejího dosahu.

„Víš, že od té doby, co jsi vyhrál nad tím Francouzem, jsi nesnesitelný?“ odsekla sladce. „Nezapomeň, že jsi teprve ve čtvrtině Grand Slamu.“

Když mu chtěla svou tenisku vytrhnout z ruky, úmyslně s ní ucukl stranou.

„Ty taky, princezno,“ připomněl jí.

Ve snaze udržet ho v klidu ho Asher popadla za pásek kalhot.

„Ty jsi ale nenasytá ženská,“ povzdychl si a přitlačil ji pod sebou na postel.

„Tyi! Přestaň!“ Když ji začal škádlivě kousat do krku, se smíchem se ho snažila od sebe odstrčit. „Přijdeme pozdě na trénink.“

„Máš pravdu.“ Rychle ji ještě políbil a pak vstal.

„Musím říct,“ zamumlala Asher, když se posadila, „že jsem tě nemusela zrovna moc přemlouvat.“

Než si stačila uhladit vlasy, ocitla se zpátky v jeho náručí. A její překvapený výkřik umlčel svými rty.

Byl to dlouhý a neuvěřitelně něžný polibek. Přivinul si ji k sobě a Asher cítila, jak jí roztává celé tělo. Zaklonila hlavu a instinktivně ho vybidla, aby si vzal víc.

Ty dál pomalu zkoumal její ústa a vychutnával si ten báječný pocit moci a nadvlády, které nad ní v tu chvíli měl. Ale bylo mu jasné, že kdyby pokračovali dál, začala by brzy uplatňovat i vlastní nároky. To vědomí ho neuvěřitelně vzrušovalo.

Vždyť před sebou máme celý život, usmál se pro sebe.

„Jsi ještě vzhůru?“ zeptal se a přejel jí rukou zlehka po nadrech. „Hmm.“

„Fajn. Tak jdeme.“ Postavil ji na nohy a kamarádsky ji plácl do zadečku.

„Jen počkej, tohle ti oplatím,“ varovala ho. Byla ještě tolik plná vzrušení, že ho jen stěží udržela pod kontrolou.

„V to pevně doufám.“ S úsměvem jí dal ruku kolem ramen. „Potřebuješ si ještě natrénovat bekhendový volej,“ začal, když spolu vyšli ven z pokoje.

Asher dotčeně pohodila hlavou. „O čem to mluvíš?“

„Kdybys trochu zkrátila rozmach –“

„To si udělej sám,“ odsekla. „A když jsme u toho,“ pokračovala, „musím říct, že jsi nebyl včera zrovna nejrychlejší.“

„Šetřím si síly na finále.“

„Ty se svou ješitostí nikdy nezklameš,“ podotkla Asher jízlivě a stiskla tlačítko výtahu.

„To není ješitnost, ale zdravé sebevědomí,“ opravil ji Ty. Takhle se mu moc líbila – když byla uvolněná, s úsměvem v očích a jízlivou poznámkou na rtech.

Napadlo ho, jestli si uvědomuje, že je ještě mnohem krásnější, když se přestane kontrolovat a zapomene na opatrnost.

„Co bys řekla malé snídani?“

„Jak to myslíš?“

„Nedala by sis po tréninku něco k jídlu?“

Ještě než se otevřely dveře výtahu, zadívala se na něj. „To má být tvoje nejlepší nabídka?“

Ty jen zvedl pobaveně obočí a vešel za ní do výtahu.

Asher si vyměnila zdvořilý pozdrav s nějakou dvojicí ve středních letech.

„Mám tomu rozumět, že bys radši pokračovala tam, kde jsme minulou noc přestali?“ Ty se ledabyly opřel o stěnu výtahu, zatímco na něj Asher ohromeně zírala. „Jak jsi říkala, že se vlastně jmenuješ?“

Cítila, jak se do jejích zad zabodávají dva páry zvědavých očí. „Misty,“ odpověděla a podbarvila svůj hlas nepatrným přízvukem cockney. „Skočíte zase pro šampaňské, pane Starbucku? Bylo báječné.“

Okamžitě rozpoznal výzvu v jejích očích a usmál se. „Ty taky, miláčku.“

Když se otevřely dveře do haly, starší pár jen zdráhavě vyšel ven z výtahu. Než vystoupila As-her za nimi, dloubla Tye nenápadně do žeber.

Za hodinu už oba pilně trénovali.

Zlepšila jsem se? přemítala Asher v duchu, když se rozběhla za míčkem, který vystřelila přes síť Madge. Cítila se mnohem uvolněněji – jako kdyby pro ni možnost prohry jednoduše vůbec neexistovala.

Byla si teď skoro jistá, že na Wimbledonu dokáže úplně pustit z hlavy celý Londýn i s vlastní smutnou minulostí.

Místo toho měla v paměti kvalifikační hry v Roehamptonu a jejich lehkovážnou, nenucenou atmosféru. Tam létaly nejen rakety, ale i hrubá slova a klení, když se někomu nedařilo. Byl to neuvěřitelný kontrast k eleganci a oslnivému lesku Wimbledonu.

Tady byli hráči i diváci plni tradic. Hortenzie na pozadí sytě zeleného trávníku, břečťanem porostlé zdi, limuzíny se šoféry.

Obecenstvo tu bude skvěle vychované a způsobné, během hry zůstane v naprosté tichosti a zatleská až po jejím skončení. I diváci, stojící nahoře na tribunách, budou ukázněni, protože jinak by je rozhodčí zdvořile napomenul, aby se ztišili. Ve Wimbledonu nikdo nebude viset na tabuli se skóre.

Zdejší tenisový turnaj bude podobně úctyhodnou událostí, jakou je výměna stráží, a bude stejně typicky anglický jako londýnské poschod'ové autobusy.

Když se člověk rozhlédl kolem sebe po dokonale vypěstěném, sametovém trávníku, olemovaném záhony růží, po nazdobených kioscích a tribunách, které by dokázaly pojmout přes pětadvacet tisíc diváků, muselo mu být naprosto zřejmé, že Wimbledon, to je tenis.

Právě sem přicházeli bývalí hráči, aby se podívali na své nástupce. A na tohle místo se snažili dostat ti budoucí. Asher si pamatovala, že jí Ty jednou vyprávěl, jak se kdysi dávno právě tady díval v Den nezávislosti na turnaj a v duchu si dal důležitý slib. Splnil ho, a ne jednou, ale hned čtyřikrát.

Asher si teď přála víc než kdy dřív, aby oba dva odešli z tenisového dvorce jako šampióni.

Stála teď za základní čarou, s raketou a míčkem v ruce, a dívala se někam do dálky před sebe.

„Máš dost?“ zavolala na ni Madge.

„Hmm... co?“ Asher otočila hlavu. Když uviděla Madge, jak stojí na druhé straně s nohama rozkročenýma a jednou rukou v bok, nahlas se rozesmála. „Asi ano. Promiň, nad něčím jsem se zamyslela.“

Obě zamířily ke svým taškám a bundám.

„Nemělo by smysl ptát se tě, jestli jsi šťastná,“ podotkla Madge. „Vypadáš vážně úžasně, když se vznášíš dva metry nad zemí.“

„Je to na mně tolik vidět?“

„Nebudu předstírat, že mě to netěší,“ dodala Madge. „Vždycky se mi zdálo, že se k sobě vy dva skvěle hodíte. Hodláte to zpečetit oficiálně?“

„Já – ne, nechceme nic uspěchat.“ Asher sklopila oči a začala si balit raketu. „Manželství je stejně jen pouhá formalita.“

„To je pěkný nesmysl,“ namítla Madge klidně. Když Asher s opatrným úsměvem zvedla hlavu, odhodlaně pokračovala: „Máš pravdu, pro někoho možná ano. Ale s tebou je to jiné. Proč bys jinak tři roky zůstávala v manželství, ve kterém jsi nebyla ani trochu šťastná?“

Když chtěla Asher promluvit, Madge zvedla ruku, aby ji zarazila, a odpověděla si na tu otázku sama. „Protože pro tebe manželství znamená slib věrnosti a oddanosti, a ty své sliby nikdy neporušíš.“

„Jednou jsem selhala,“ začala.

„Vážně? A jen svojí vinou? Nejsi náhodou až moc ponořená sama do sebe?“ Madge si netrpělivě dala znovu ruce v bok. „Poslyš, nemáš v úmyslu dopustit, aby ti jedna chyba z minulosti zabránila ve štěstí, že ne?“

„Já jsem šťastná,“ ujistila ji Asher a zdůraznila svá slova tím, že vzala Madge jemně za rameno. „Ty je vším, co jsem kdy chtěla, Madge. Nemůžu riskovat, že ho znovu ztratím.“

Madge zmateně svraštila obočí. „Ale byla jsi to ty, kdo ho opustil, Asher, a ne obráceně.“

„Už jsem ho ztratila,“ namítla rozhodně.

„Asher, já ne –“

„Ted’ máme před sebou nový začátek,“ přerušila ji a zhluboka se nadechla svěžího ranního vzduchu. „Vím, jakých chyb jsem se dopustila, a nemám v úmyslu je zopakovat.“

V mém životě byla doba, kdy jsem se domnívala, že já musím být vždycky na prvním místě, i před tímhle.“ Zadívala se zkoumavě na malý bílý míček, který držela v dlani. „Před vším. V tenisu jsem viděla svého soupeře, v Tyově rodině úhlavního nepřítele. Byla to hloupost.“

„To je zvláštní,“ uvažovala Madge nahlas. „Já jsem se kdysi taky domnívala, že pro mého manžela je jeho práce nejdůležitější věcí na světě. A on si totéž myslel o mně. Ani v jednom případě to nebyla pravda.“

Asher si s úsměvem přehodila tašku přes rameno. „Ty nikdy nezapomene, že se jen díky tenisu dostal z bídy. Asi by ani neměl. Právě tohle dodává jiskru jeho hře.“

Zná ho v tolika věcech tak dokonale, pomyslela si Madge v duchu, a v něčem o něm neví vůbec nic. „A co vnáší chlad a led do té tvojí?“

„Strach,“ odpověděla Asher bez váhání. Na okamžik se na Madge zamyšleně zadívala a pak pokrčila rameny. Když to slovo vyslovila nahlas, neznělo vůbec tak důležitě. „Strach z prohry a z odhalení před veřejností.“ Se smíchem vykročila pryč z kurtu. „Díky bohu, že nejsi novinářka.“

Když společně vyšly ven na cestu, šterk jim vrzal pod nohama. Byl to zvuk, který si Asher vždycky spojovala s dokonale upravenými anglickými dvorci.

„Připomeň mi, abych ti někdy řekla, co se mi honí hlavou pět minut před zápasem,“ podotkla Madge pobaveně.

Asher se se smíchem zavěsila do své staré kamarádky. „Pojď, půjdeme si dát pořádnou sprchu.“

Nebyl to žádný sen. Asher spala tvrdě jako malé dítě – bezstarostně, bez neustálého strachu, který ji dřív pronásledoval ve dne v noci.

Závěsy byly zatažené, takže dovnitř pronikalo jen málo slunečních paprsků. I dopravní ruch na ulici sem díky nim teď tolik nedoléhá.

Měla na sobě jen krátký froté župan a ležela na přikrývce. Až se Ty vrátí, probudí ji, aby spolu mohli vyrazit na krátkou prohlídku města, než se venku úplně setmí.

Protože oba čekal následující den zápas, budou muset jít brzy spát.

Probudilo ji zaklepání na dveře. Asher se posadila na posteli a prohrábla si rukou rozčuchané vlasy.

Zapomněl si klíč, napadlo ji ospale.

Zamířila z tmavé ložnice do chodby a cestou musela přimhouřit oči před světlem. Roztržitě v duchu uvažovala, kolik je asi hodin.

Bez váhání otevřela dveře – a ztuhla.

„Ericu,“ zašeptala.

„Asher.“ Nepatrně se jí uklonil na pozdrav a pak bez váhání vešel dovnitř. „Probudil jsem tě?“

„Na chvíli jsem si zdřímla.“ Zavřela za ním dveře a snažila se rychle vzpamatovat.

Vypadá stejně, napadlo ji. Ale to bylo naprosto logické. Eric neměl žádný důvod, aby se jakkoli změnil.

Byl vysoký, štíhlý, s přímým držením těla. Měl ostře řezané rysy a v obličeji trochu domýšlivý a odtazitý výraz. Doslova z něj vyzařovalo bohatství a konzervatismus. Perfektně upravené vlasy, světlé oči v bledé tváři – romantické, inteligentní a ledově chladné. Asher moc dobře věděla, jak stroze umí vypadat, když má na někoho nebo na něco zlost. Jako nápadník byl okouzlující, jako milenec precizní a pečlivý. Jako manžel do slova a do písmene nesnesitelný.

Asher se konečně vzpamatovala a narovnala ramena. Už dávno přece není jejím manželem.

„Nečekala jsem, že tě tady uvidím, Ericu.“

„Ne?“ Usmál se. „Myslela sis, že se tu nezastavím, když jsi ve městě? Dost jsi zhubla, Asher.“

„Při sportování je to běžné.“ Léta tréninku ve slušném, zdvořilém chování ji přiměla pokynout mu, aby se posadil. „Donesu ti něco k pití.“

Nemám nejmenší důvod být kvůli němu nervózní, řekla si. Nemusím se cítit provinile, ani ustrašeně. Rozvedení partneři se k sobě většinou přece chovají slušně. A Eric byl vždycky velmi zdvořilý muž, pomyslela si s trpkým úsměvem.

„Máš se dobře?“ Nalila mu skotskou a sama si dala led do skleničky s perlivým vínem.

„Ujde to. A ty?“

„Dobře. A co tvoje rodina?“

„Má se skvěle.“ Eric od ní přijal skleničku a pak se na ni upřeně zadíval přes její okraj. „Co tvůj otec?“ S uspokojením si všiml nepatrného záblesku bolesti v jejích očích.

„Pokud vím, vede se mu dobře.“ Asher si sedla a úmyslně si nasadila masku netečnosti a ledového klidu – stejnou, jakou používala před dotěrnými novináři.

„Ještě pořád ti neodpustil, že ses vzdala kariéry.“ Nebyla to otázka, ale pouhé konstatování skutečnosti.

V očích teď měla naprosto nečitelný výraz. „Určitě to sám moc dobře víš.“

Eric si uvědomil, že má nepatrně pomačkané kalhoty, a proto si dal nohu přes nohu, aby to nebylo vidět.

„Myslel jsem si, že když teď znovu soutěžíš, k třeba...“ Úmyslně nechal tu větu nedokončenou.

Asher sledovala bublinky ve sklenici, jak stoupají vzhůru, ale nenapila se.

„Už mě neuznává jako svou dceru,“ podotkla otevřeně. „Ale přesto hraju, Ericu.“ Znovu zvedla oči. „Jsi spokojený?“

Napil se a chvíli mlčel.

„Vybrala sis sama, má drahá. Vyměnila jsi svoji kariéru za moje jméno.“

„Za tvoje mlčení,“ opravila ho Asher. „Tvoje jméno jsem už měla.“

„A v bříše dítě někoho jiného.“

Ruka, ve které držela skleničku, se nepatrně zachvěla, ale rychle se ovládla. „Myslím, že úplně stačilo, že jsem o to dítě přišla,“ zašeptala. „Přišel jsi sem jen kvůli tomu, abys mi to připomněl?“

„Přišel jsem,“ řekl Eric pomalu a pohodlně se opřel na židli, „abych viděl, jak si moje bývalá manželka teď vede. Na kurtech vítězíš a jsi stejně krásná jako dřív, Asher.“ Letmo se rozhlédl kolem sebe po pokoji. „Zdá se, že jsi neztrácela čas a dala ses dohromady se svým starým milencem.“

„Udělala jsem chybu, že jsem ho vůbec opustila, Ericu. Oba to dobře víme. Je mi to moc líto.“

Vrhl na ni ledový pohled.

„Tvoji chybou bylo, že ses snažila jeho bastar-da vydávat za moje dítě.“

Asher hněvivě vyskočila ze židle. „Nikdy jsem ti nelhala. A bůh je mi svědkem, že se ti už nikdy znovu neomluvím.“

Zůstal klidně sedět. „Už to ví?“

Když si všiml, jak zbledla, usmál se.

„Vypadá to, že o ničem nemá nejmenší tušení. To je zajímavé.“

„Dodržela jsem slovo, Ericu,“ řekla co nejklidněji, i když se v nitru celá chvěla. „Dokud jsem byla tvojí manželkou, dělala jsem všechno, oč jsi mě požádal.“

Jen nepatrně přikývl na souhlas. Její čestnost mu nestačila – ani tři roky pokání. „Ale teď už nejsi mojí ženou.“

„Dohodli jsme se na tom. To manželství nebylo ani pro jednoho z nás už dál únosné.“

„Co se bojíš, že by udělal?“ přemítal Eric nahlas. „Pokud si dobře pamatuju, je to velmi fyzicky zdatný muž a má neuvěřitelně výbušnou povahu.“ Znovu se usmál. „Myslíš, že by tě zbil?“

Asher se jízlivě usmála. „Ne.“

„Být sebou, nebyl bych si tím tak zatraceně jistý,“ podotkl. „Čeho přesně se tedy bojíš?“

Unaveně svésila ruce podél těla.

„Neodpustil by mi to, Ericu, stejně jako ty. Ztratila jsem dítě i svého otce. Vlastní sebeúctu. Pocitu viny se už nikdy nezbavím. Ale neranila jsem nic než tvoji hrdost, Ericu. Copak jsem za to už dost nevytrpěla?“

„Možná ano, možná ne.“ Vstal a zamířil k ní. Bože, jak dobře si pamatovala vůni jeho kolínské. „Možná, že nejlepším trestem by

bylo, kdyby sis nikdy nemohla být jistá, jestli je tvé tajemství v bezpečí. Nic ti proto neslíbím, Asher.“

„Udivuje mě, že jsem někdy mohla být tak naivní a považovala tě za hodného člověka, Ericu,“ podotkla tiše.

„Na spravedlnost,“ řekl místo odpovědi a připil jí na zdraví.

„Pomsta má jen málo společného se spravedlností.“

Pokrčil rameny.

„Jen z tvého pohledu, má drahá.“

Neudělala by mu takovou radost, aby se před ním zhroutila. Nebo se rozbředla a začala ho prosit. Asher místo toho zůstala nehnuté stát.

„Jestli jsi už řekl všechno, co jsi měl na srdci, byla bych ráda, kdybys odešel.“

„Samozřejmě.“ Dopil skotskou a odložil skleničku. „Spi sladce, drahoušku. Nemusíš se obtěžovat, cestu ven najdu sám.“

Vzal za kliku, otevřel dveře – a ocitl se tváří v tvář Tyovi. Nic mu v tu chvíli nemohlo udělat větší radost.

Než se Ty zadíval na Asher, stačil si ještě všimnout Ericova chladného, spokojeného úsměvu.

Asher stála uprostřed pokoje jako zkamenělá. V očích měla bolestný, vystrašený výraz, plný úzkosti, a obličej bílý jako křída.

Ty v duchu přemítal, čeho se asi bojí. Ale pak zaregistroval všechno ostatní – její rozčuchané vlasy, krátký župan s hlubokým výstřihem – a začalo to v něm vřít zlostí.

Asher to okamžitě vycítila.

Zadíval se zpátky na Erica. V očích měl doslova vražedný pohled.

„Vypadněte odsud.“

„Už jsem na cestě,“ odpověděl Eric mírně, i když instinktivně zacouval ke dveřím.

Ale ještě než je za sebou zavřel, pobaveně si uvědomil, že všechen nápor Tyova hněvu bude muset teď unést Asher. I to samotné stačilo k tomu, aby měl jistotu, že se mu tenhle výlet vyplatil.

V pokoji to doslova jiskřilo napětím – jako před bouří. Asher se ani nepohnula. Měla pocit, že na ni Ty beze slova zíral snad celou věčnost. Jen stěží se ovládla, aby se nezačala nekontrolovatelně třást.

„Co tady k čertu děláš?“ vybuchl Ty konečně.

„Jen se tu zastavil... zřejmě aby mi popřál štěstí,“ zalhala. Napadlo ji, že kdyby celou situaci aspoň trochu zlehčila, přestal by se možná Ty tolik mračit.

„To je od něj roztomilé.“ Udělal dva kroky směrem k ní a chytil ji za klopku županu. „Copak se nemáš ve zvyku před návštěvou obléknout? Ale kvůli bývalým manželům se to asi nedělá, vid’?“

„Tyi, prosím tě, nedělej to.“

„Co nemám dělat?“ zeptal se jízlivě. Ačkoli se zoufale bránil zahrnout ji výčitkami, věděl, že je to pro něj předem prohraná bitva. „Nebylo by lepší sejít se s ním někde jinde? Tady vám to oběma muselo být trochu trapné, ne?“

Ten ledový sarkasmus ji bolel mnohem víc než výbuch hněvu. Ale nemohla mu říct pravdu, a tak jí nezbývalo nic jiného než zavrtět hlavou.

„Tyi, víš moc dobře, že mezi námi nic není. Víš –“

„Co ztraceně vůbec vím?“ vykřikl a popadl ji i za druhou klopku županu. „Chtěla jsi, abych se na nic neptal. A pak sem přijdu a najdu tě, jak se tu bavíš s tím ničemou, kvůli kterému jsi mě pustila k vodě.“

„Neměla jsem tušení, že přijde. Kdyby předem zavolal, řekla bych mu, aby sem nechodil.“

„Pustila jsi ho dovnitř.“ Hněvivě s ní zatrásl. „Proč?“

Strach vystřídal čiré zoufalství. Nevěděla, co j si počít. „Byl bys radši, kdybich mu zabouchla dveře před nosem?“

„Přesně tak.“

„Neudělala jsem to.“ Prudce ho od sebe odstrčila. Začalo to v ní vřít zlostí – stejně jako v něm. „Nechala jsem ho jít dál a nabídla jsem mu pití. Vylož si to, jak chceš. Nemůžu ti v tom zabránit.“

„Chtěl tě zpátky?“ zeptal se otevřeně. „Proto sem přišel?“

„Co na tom záleží?“ Uhodila ho oběma zaťatými pěstmi do hrudníku. „Důležité je, že já nic takového nechci.“

Pohodila vzdorně hlavou, s očima planoucíma hněvem.

„Tak mi řekni, proč ses za něj provdala.“ Když se mu snažila vytrhnout, přitáhl si ji zpátky k sobě. „Chci to vědět, Asher, a hned.“

„Protože jsem si myslela, že je tím, co potřebuju,“ vykřikla rozčileně.

„A byl?“ Ty ji chytil pevně za zápěstí, aby jí za-bránil na něj zaútočit.

„Ne!“ vybuchla, ale nedokázala se vysvobodit z jeho sevření. K téměř nesnesitelné zlosti a strachu se přidal ještě pocit zklamání a zoufalství. „Ne, bylo mi bídně. Připadala jsem si jako v pasti.“ Její hlas zněl najednou nezvykle silně a drsně. „Zaplatila jsem za to tolik, že si to vůbec nedovedeš představit. Nebyla jsem šťastná ani jeden jediný den. Jsi spokojený?“

A pak udělala najednou něco, co v jeho přítomnosti nikdy předtím. Hlasitě se rozplakala.

Povolil své sevření a ohromeně se díval, jak se ,
jí oči rychle zaplňují slzami a ty jí pak stékají v pramíncích dolů po sametově hebkých tvářích.

Za celá léta, co ji znal, neviděl v jejím obličeji tak zmučený výraz.

Asher se mu beze slova vytrhla, utekla do ložnice a zabouchla za sebou dveře.

Chtěla klid. A samotu. Ten žal ji zachvátil naprosto nepřipravenou. Kdyby neměla hrdlo sevřené slzami, pověděla by mu o jejich nenarozeném dítěti. V hněvu byla připravená všechno na něj jedním dechem vyčrlit. Ale pak najednou ztratila řeč. A teď se potřebovala z toho všeho vyplakat.

Ty dlouho zamyšleně zíral na zavřené dveře, za nimiž se ozýval hlasitý vzlykot. Takovou reakci rozhodně nečekal. Jeho hněv byl naprosto oprávněný, stejně jako všechny otázky, kterými ji zasypal.

Kdyby mu oplatila stejnou mincí, pochopil by to. Ale z jejího chování vyzařovala neuvěřitelná bolest.

Protože sám pocházel z rodiny plné žen, rozuměl ženským slzám. Uměl je utišit. Ale tohle byly trpké vzlyky, plné zoufalství. Navíc Asher nikdy nebrečela.

Jess plakala často a tiše. Jeho matka plakávala radostí, nebo z tichého smutku. S tímhle vším si dovedl poradit. Uměl nabídnout

přátelské objetí, pár soucitných slov, dobře myšlenou radu. Ale instinktivně vycítil, že nic z toho by nemohlo zahojit tak hluboký žal.

Přesto se mu hlavou nepřestávaly honit otázky, na které se pořád marně domáhal odpovědi. A hněv ho taky neopustil. Ale ty zvuky, ozývající se z ložnice, ho přiměly odložit tohle všechno stranou.

Ty poznal, když někdo používal slzy jako zbraň nebo způsob obrany. Asher nechtěla plakat, ale nedovedla svoji bolest ovládnout.

Prohrábl si roztržitě rukou vlasy a v duchu uvažoval, jestli to je Eric, nebo on sám, kdo je toho všeho příčinou. Nebo jestli za tím vězí něco ještě úplně jiného.

S tichým zaklením šel ke dveřím a otevřel je.

Ležela schoulená na posteli jako uzlíček neštěstí. Celé tělo se jí chvělo. Když se jí dotkl, ucukla stranou.

Ty si beze slova lehl vedle ní a přitiskl si ji k sobě. Ještě chvíli se mu bránila. Chtěla být sama, aby ji nikdo takhle neviděl.

Ale Ty ji nepustil, naopak si ji k sobě přitáhl ještě o něco blíž – něžně, ale pevně.

„Nikam nepůjdu,“ zašeptal.

Konečně se vzdala a dala průchod svému žalu.

Mezitím se setmělo a Asher byla úplně zesláblá pláčem. Všechny slzy už vyplakala. Ty ji pevně držel v náručí. Pod svou vlhkou tváří slyšela pravidelný tlukot jeho srdce. Něžně, skoro roztržitě ji hladil vzadu po krku.

Málem mu všechno řekla. Zavřela oči, příliš unavená na to, aby dokázala cítit strach nebo lítost.

Kdyby v sobě našla dost sil, byla by vděčná za slzy, které jí v posledním okamžiku zabránily ke všemu se přiznat.

Ztratila jsem tvoje dítě. Držel by ji teď konejšivě v náručí, kdyby to věděl?

K čemu by bylo dobré říct mu to? ptala se v duchu sama sebe. Proč by mu měla působit trápení kvůli něčemu, co by se nikdy nemusel dozvědět? A byla si jistá, že by ho to bolelo – až by ho přešla zlost.

Najednou si uvědomila, že to není jen strach, co jí brání svěřit mu své tajemství. Nemohla by unést pomyslení, že Ty trpíš stejně jako kdysi ona.

Jak by mu mohla vysvětlit cokoli o svém manželství s Ericem, aniž by otevřela staré rány?

Ty o ni už nestál – Jess jí to řekla naprosto jasně. Ale Eric ji chtěl. Byla to vlastní hrdost, která ji vehnala do Ericovy náruče, a pocit povinnosti ji v ní pak udržel celé nekonečně dlouhé tři roky.

Možná, že kdyby byla po té nehodě silnější, nikdy by mu nic podobného neslíbila...

Když se Asher konečně probrala k vědomí, bolelo ji celé tělo. A srdce. Nechtěla otevřít oči. Spánek byl přece tak milosrdný.

Pamatovala si na ten šílený křik, pád, tmu. Dítě... Tyovo dítě.

Najednou ji zachvátila hrozná panika a ta ji vytrhla z otupělosti a letargie. Přinutila se zvednout víčka, ztěžklá jako dva kusy olova, a otevřít oči. Položila si instinktivně ruku na břicho. Před jejíma očima se vznášela přísná, ledově chladná tvář Erica, jejího manžela.

„Dítě,“ vyhrkla zoufale.

„Je mrtvé.“

Bolest se změnila v hluboký žal. „Ne,“ zasténala tiše a zavřela zase oči. „Můj bože, ne. Ne moje dítě. Tyovo –“

„Poslouchej mě, Asher,“ promluvil na ni Eric odměřeně.

Tři dny čekal, než se Asher probrala z bezvědomí. Přišla o dítě a ztratila spoustu krve. Jednu chvíli to už skoro vzdala, ale přinutil ji zůstat naživu.

Láska, kterou k ní kdysi cítil, se změnila v zatrpkllost, hraničící s nenávistí. Podvedla ho, udělala z něj hlupáka. Teď mu za to zaplatí. „Moje»dítě...“

„Dítě je mrtvé,“ řekl rázně a pak ji uchopil za ruku. „Podívej se na mě.“ Otupěle ho poslechla. „Jsi na soukromé klinice. Důvod tvého pobytu tady se nikdo nikdy venku nedozví – pokud uděláš, co ti řeknu.“

„Ericu...“ Probudila se v ní malá jiskřička naděje. Sebrala tu špetku sil, kterou v sobě ještě našla, a stiskla mu ruku. „Jsou si jistí? Nemohl by to být omyl? Prosím –“

„Potratila jsi. Služebnictvo bude diskrétní. Nařídil jsem jim, že mají všem říct, že jsme jednoduše na pár dní odjeli.“

„Nerozumím tomu.“ Přitiskla si znovu ruku na břicho, jako kdyby se chtěla o všem sama přesvědčit. „Ten pád... spadla jsem ze schodů. Ale –“

„Byla to nehoda,“ oznámil stroze. Znělo to, jako kdyby ztráta dítěte pro něj znamenala totéž, jako rozbitá váza.

„Ty,“ zasténala Asher tiše a zavřela oči.

„Jsi moje manželka a zůstaneš jí, dokud se sám nerozhodnu jinak.“ Eric počkal, dokud se na něj znovu nepodívala. „Chtěla bys, abych zavolal tvému milenci a řekl mu, že ses za mě provdala, zatímco jsi čekala jeho dítě?“

„Ne,“ zašeptala.

Ty. Pukalo jí pro něj srdce. Nejdřív ztratila jeho – a teď i dítě, které spolu počali.

„V tom případě uděláš, co ti řeknu. Přestaneš hrát profesionálně tenis. Nechci, aby novináři spekulovali o vás dvou a vláčeli moje jméno bahnem. Budeš se chovat, jak to od lady Wickerto-nové očekávám.

Ani se tě nedotknu,“ pokračoval dál skoro zhnuseně. „Jakákoli fyzická touha, kterou jsem k tobě cítil, je pryč. Budeme spolu žít způsobem, jaký já určím – nebo se ode mě tvůj milenec dozví o téhle hanebné hře, kterou sis se mnou zahrála. Je ti to jasné?“

Copak na tom záleží, jak budu žít? zeptala se Asher sama sebe v duchu. Připadala si už skoro mrtvá.

„Ano. Udělám všechno, co chceš. Jen mě teď, prosím tě, nech o samotě.“

„Jak si přeješ.“ Vstal. „Až budeš silnější, dáš do tisku oficiální zprávu o svém odchodu. Jako důvod uvedeš, že už nemáš na tenis čas a nechceš se věnovat něčemu, co by tě odvádělo od manžela a své nové vlasti.“

„Myslíš, že mi na tom záleží?“ zašeptala. „Jen mě nech spát.“

„Chci tvé slovo, Asher.“

Naposledy se na něj zadívala a pak unaveně zavřela oči. „Máš ho, Ericu.“

A svůj slib dodržela. Vyrovnala se s Ericovou neskrývanou radostí, když se od ní její vlastní otec odvrátil. Ignorovala jeho diskrétní, ale velmi časté milostné aféry. Celé měsíce se pohybovala

jako živá mrtvola a dělala, co jí nařídil. Když se z ní konečně začal vytrácet žal, zůstala u Erica z pocitu viny a kvůli výhrůžkám, kterými ji vytrvale zahrnoval.

Když se Asher konečně po dlouhé době vrátila zpátky do normálního života, začala toužit po svobodě.

Pro Erica neexistovalo nic důležitějšího, než byla jeho pověst. Ona mlčela o všech jeho milostných avantýrách, on si nechával pro sebe Ty

ovo dítě. Jako kdyby mezi sebou uzavřeli tichou dohodu.

A teď je zpátky, přemítala Asher v duchu. Možná proto, že začala být v životě znovu úspěšná. Přesto cítila, že nic nevyzradí – i kdyby jen proto, aby si nad ní udržel moc. Jakmile by promluvil, všechna pouta, která je nedobrovolně spojovala, by se zpretrhala.

Nebo kdyby promluvila ona...

Vzpomněla si na výraz na Tyově tváři, když ji uviděl v pokoji s Ericem. Žádná vysvětlení by teď nepřijal. Ale třeba jednou přijde den, kdy budou jeden druhému plně důvěřovat. A chvíle, kdy vzpomínka na zradu konečně vybledne v jejich myslích.

Chvíli byla úplně tiše. Skoro to vypadalo, jako kdyby usnula. Ale Ty dobře věděl, že je vzhůru a o něčem horečně přemýšlí.

Jaká tajemství přede mnou skrývá? uvažoval. A jak dlouho potrvá, než se vzduch mezi námi konečně vyčistí?

Chtěl znát odpovědi na všechny ty otázky, které se mu už dlouho honily hlavou, ale její zranitelnost mu zabránila, aby se jich domáhal.

V žádném případě totiž nechtěl riskovat, aby vklouzla zpátky za hradbu, kterou si kolem sebe tak snadno dokázala vystavět.

„Je to lepší?“ zašeptal.

Zhluboka si povzdychla a pak nepatrně pohnula hlavou na souhlas.

Existovala jedna jediná věc, kterou mohla vyřešit hned teď. Jediná věc, kterou by ho mohla přimět pochopit. „Tyi, Eric pro mě nic neznamená. Věříš mi?“

„Rád bych.“

„Věř mi.“

Najednou se posadila a opřela se o jeho hrudník. I kdyby mu nemohla dát nic jiného, tohle potřebovala udělat. A hned.

„Necítím k Ericovi vůbec nic, ani nenávist. To manželství bylo omyl. Od začátku nebylo ničím jiným než pouhou fraškou.“

„Tak proč –“

„Vždycky jsi pro mě existoval jen ty,“ řekla ještě těsně předtím, než se dychtivě zmocnila jeho úst. „Vždycky.“

Její nitro najednou zaplavila tak silná vášeň, že jí skoro nedovedla odolat. „Celá léta jako bych vůbec nežila, až teď...“ Zasypala polibky celý jeho obličej. „Potřebuju tě. Jen tebe.“

Svémi rty mu toho řekla mnohem víc, než by mohla vyjádřit slovy. Teď nebyly nutné žádné otázky, ani odpovědi.

Stáhla mu z ramen košili, aby se ho mohla konečně dotknout. Přitiskla mu rty na rozpálenou kůži a uslyšela ho tiše zasténat vzrušením. Zatímco ho rychle svlékala, její jazyk za sebou na jeho těle zanechával žhavou, ohnivou stopu.

Nemohla se jeho těla vůbec nabažít. Kochala se jím, hledala nová tajemství.

Když ho jemně kousla do kůže v pase, zatajil na okamžik dech a zabořil jí prsty do vlasů. Pohladila ho rukou po stehně a Ty zasténal vzrušením. Opilá pocitem vlastní moci mu přejížděla rukama sem tam a dotýkala se ho hladovými, dychtivými rty.

Když vzala škádlivě do zubů jeho ušní lalůček, jediným rychlým pohybem z ní stáhl župan. Její smyslný, dráždivý smích ho přiváděl k šílenství.

Chtěl ji – rychle a hned. Ale ona to věděla a úmyslně ho trápila.

„Teď,“ vykřikl a popadl ji za boky. „Asher, proboha.“

„Ne, ne,“ zašeptala a umlčela jeho vzdech dychtivým polibkem.

Taky zoufale toužila po naplnění, ale chtěla ty nádherné chvíle rozkoše co nejvíc prodlužovat.

Když jí sklouzl rukou dolů přes boky a Tyovy prsty se ztratily v jejím vlhkém klíně, prohnula se divoce v bocích.

Oba nad sebou úplně ztratili kontrolu a stali se otrokem toho druhého.

Asher netoužila po ničem jiném než mu patřit – tady, v tomhle tmavém pokoji, kde ticho narušoval jen její vlastní zrychlený dech.

Tady a teď.

Navždy.

A pak už nemysleli vůbec na nic a všechny vzpomínky na minulost vybledly. Existovala pro ně jen všemocná, nenasytná přítomnost.

Když ji tentokrát uchopil za boky, nepokusila se ho zastavit.

Zaklonila hlavu, jejich těla splynula v jedno a vznesla se do nadoblačných výšin.

OSMÁ KAPITOLA

Asher jezdila celý život v limuzínách. Jako dítě sedávala za šoférem jménem George v nablýskaném, hnědočerveném voze s kouřovými skly a zabudovaným barem. George zůstal jejich rodinným řidičem, i když se auta střídala jedno za druhým – nejdříve elegantní bílý rolls, pak robustní modrý mercedes.

Řidič lady Wickertonové se jmenoval Peter a jezdil se starým, elegantním šedým daimlerem. Peter byl stejně tichý a výkonný jako auto. Asher proto necítila žádné vzrušení, když ji vezli v dlouhé černé limuzíně směrem k Wimbledonu.

Když míjeli Roehampton, rozhlížela se pozorně kolem sebe. Krásné, zdravé stromy, upravené keře, květiny v úhledných záhonech. Za pár hodin už bude stát na kurtu. Bude ji bolet celé tělo, pot jí pokape z čela... a vyhraje. Tahle cena bude ze všech nejdůležitější. Dodají důvěryhodnost a prestiž. Takovou moc má jen Wimbledon.

Už jednou se s Tyem stali mistry a tančili spolu sólo na wimbledonském plese – v tom roce, který její život naplnil pocitem absolutní radosti, ale i naprostého zoufalství. Teď bude hrát proti své staré soupeřce Marii Rayské se vší vervou a rafinovaností, kterou v sobě najde.

Ačkoli si myslela, že se její život s prvním vítězstvím začne vracet zpátky do starých kolejí, teď si Asher uvědomila, že se zmýlila. Rozhodujícím okamžikem bude teprve dnešek, její vítězství na tomhle dvorci, který se stal synonymem pro její profesi. Bude tu hrát, jak nejlépe dokáže. Na povrchu, který nejvíc zná, a v zemi, ve které přes tři roky žila jako vězeň. Možná, že skutečnou sebedůvěru získá až po tomhle turnaji.

Vybavila si v duchu Tye, toho mladíka, který si právě tady kdysi přísahal, že bude jednou hrát a zvítězí. Teď, když Asher seděla v přepychové limuzíně, dala si pro sebe stejný slib. Vyhraje. A znovu se z ní stane ta Asher Wolfeová, jakou bývala kdysi. Teprve pak dokáže čelit jedinému muži, na kterém jí kdy záleželo.

Na ni i ostatní příjíždějící hráče už čekaly davy lidí, kteří je nadšeně zdravili. Procházející se diváci usrkávali šampaňské a pochutnávali si na jahodách se šlehačkou. Asher ochotně dávala autogramy a připadala si neuvěřitelně sebejistě a připraveně.

Takový den nemůže nic pokazit, pomyslela si v duchu. Byl čtvrtý červenec, nádherně svítilo slunce a vzduch voněl květinami.

Dobře si pamatovala na všechny ostatní Wimbledon. Tak málo se za tu dobu změnilo. Fanoušci se mísili s hráči, povídali si, hlasitě se smáli. Atmosféra tu připomínala spíš neformální čajový dýchánek – s příslibem velkolepého představení, které mělo co nevidět následovat.

Ale ve vzduchu byla cítit nervozita. Mezi mladými hráči i starými veterány, mezi finalisty ve čtyřhře i singlu.

Na každém kroku tu člověk mohl potkat nějakou rockovou hvězdu, slavného herce nebo milionáře.

Asher některé tváře znala z minulosti. Byli to většinou hráči z generace jejího otce. Pro ně Wimbledon znamenal nové setkání, místo k nostalgickým vzpomínkám. Byli tady i lidé, které hostila na Grosvenor Square. Pro ně to byla společenská událost. Těšilo je obléknout si elegantní šaty v pastelových barvách a ozdobit načesané vlasy kloboučkem.

Protože se minulost nedá jen tak vymazat, Asher nezbyvalo, než se se svými bývalými známými pozdravit.

„Asher, tak ráda vás zase vidím...“

„To je ale roztomilé oblečení...“

„Škoda, že už nechodíte do klubu...“

Vrhali na ni kradmé, spekulativní pohledy, ale Asher se se vším vyrovnala s naprostým klidem – stejně, jako to dělala během tří let svého manželství.

„Kde máš tátu?“

Asher se otočila a s úsměvem stiskla dvě velké ruce. „Stretchi McBride, ani trochu jste se nezměnil.“

Samozřejmě, že to nebyla pravda. Když poprvé polechtal Asher po bradě, bylo mu třicet. Obličej měl bez jediné vrásky, vlasy nedotčené šedí. Vyhrál tenkrát skoro každý důležitý šampionát. Ale pořád zůstal stejně vysoký a skoro stejně štíhlý. Těch dvacet let se projevilo jen v jeho tváři.

„Ty jsi vždycky uměla krásně lhát.“ S úsměvem ji políbil na tvář. „Kde je Jim?“

„Ve Státech,“ odpověděla co nejklidněji. „Jak se máte, Stretchi?“

„Dobře. Mám pět vnoučat a hezkou řádku obchodů se sportovními potřebami na východním pobřeží.“ Pohládl ji po ruce. „Neříkej mi, že tady Jim nebude! Nezmeškal za čtyřicet let jediný turnaj.“

Bylo hodně těžké nedat najevo bolest, a ještě těžší ji necítit. „Pokud vím, nepřijede. Jsem moc ráda, že vás zase vidím. Nezapomněla jsem, že jste to byl vy, kdo mě naučil správný bekhend.“

Potěšené se rozesmál. „Použij ho dneska na Mariu,“ poradil jí. „Moc rád bych viděl na Wimbledonu Američany jako vítěze. Vyříd' svému tátovi, že ho moc pozdravuju.“

„Mějte se, Stretchi.“ Místo slibu, který mu nemohla dát, se na něj usmála. Dal jí pusu na rozloučenou a odešel.

Asher se otočila a zjistila, že se ocitla tváří v tvář lady Daphne Evansové. Ta úchvatná bruneta byla jednou z mnoha Ericových diskrétních milenek. Výraz v jejích očích automaticky ochladí, ale hlas zůstal úzkostlivě zdvořilý.

„Daphne, vypadáte úžasně.“

„Asher.“ Daphne sklouzla pohledem po As-heřině krátkém tenisovém úboru a dlouhých, bosých nohou. „Vy vypadáte jinak. Je zvláštní vidět vás jako sportovkyni.“

„Zvláštní?“ zopakovala Asher udiveně. „Ale já jsem přece sportovala odjakživa. Povězte mi, jak se daří vašemu manželovi?“

Spolehlivě ten útok odrazila úsměvem. „Miles je služebně ve Španělsku. Dneska mě sem doprovodil shodou okolností Eric.“

Asher se sevřel žaludek úzkostí, ale navenek zůstala klidná. „Eric je tady?“

„Ano, samozřejmě.“ Daphne si pečlivě upravila krempu růžového klobouku. „Snad si nemyslíte, že by si nechal ujít tenhle Wimbledon?“ Sklopila na okamžik dlouhé, silně nalíčené řasy. „Všichni jsme moc zvědaví na výsledky. Uvidíme vás na závěrečném plese, drahoušku?“

„Jistě.“

„Ale teď vás musím nechat, abyste se mohla věnovat i ostatním, vidíte? Tak hodně štěstí.“ Daphne se s úsměvem otočila a zmizela v davu.

Asher v sobě vši silou potlačila nutkání na zvracení a začala si prorážet cestu mezi nedočkavými diváky. Nemohla se dočkat, až se ztratí za dveřmi šatny, kde bude aspoň relativní klid. Měla před sebou dost perný den i bez toho, aby musela bojovat s přízraky minulosti.

Potřebovala mít pár minut pro sebe, než se tribuny zaplní lidmi. A než budou její síla a schopnosti vystaveny zatěžkávací zkoušce.

Zнала Erica dost dobře, aby měla jistotu, že Daphne osobně požádal, aby ji vyhledala. Ano, chtěl se přesvědčit, že ví, že je tady – ještě před zápasem.

Když Asher vešla do šatny, všimla si, že se jí třesou ruce. Něco takového si nemohla dovolit. Za třicet minut bude muset být naprosto klidná a dokonale soustředěná.

Když vešla Asher na kurt, dávala si pozor, aby se nepodívala mezi diváky. Věděla, že bude mnohem vyrovnanější, když všichni ti lidé, kteří se na ni přišli podívat a budou ji povzbuzovat, zůstanou anonymní.

Soustředila proto svůj pohled okamžitě na protější stranu kurtu, kde přecházela sem tam Rayská. Občas zamávala na tribunu a utrousila nějakou poznámku. Bylo na ní vidět, že je hodně nervózní. Ale tak tomu bylo přece vždycky, přemítala v duchu Asher. Rayská si okusovala nehty a říkala to, co ji bezprostředně napadlo. Asher ji svým způsobem měla ráda. Na ženu byla nezvykle vysoká a hlavně měla neuvěřitelně pružné, ohebné tělo.

Zatímco si Asher vybírala raketu, uvažovala v duchu, že Rayská se svým okázalým, teatrálním chováním jí možná aspoň na chvíli pomůže zapomenout na to, kdo je a není na tribuně. Zadívala se lhostejně na televizní kameru. Díky vyspělé technice budou tenhle zápas vysílat ve Státech jen s velmi malým zpožděním. Bude ho otec sledovat? ptala se sama sebe.

Mlčky přešla k základní čáře, aby se připravila na první podání.

Začátek nebyl žádným opatrným testováním soupeře. Rayská šla Asher rovnou po krku. Obě byly rychlé hráčky. Rayská byla agresivnější, Asher zase lepší stratég.

Obrana i útok vyžadovaly vycvičený instinkt a správné načasování. A taky absolutní soustředění.

Hráčky poskytly čtrnácti tisícům diváků představení, na které se přišli podívat. O nic je nepřipravily. Na elegantním, sto let starém tenisovém dvorci se potily, zatínaly zuby a honily se sem tam – ne pro potěšení těch, kteří za tuhle velkolepou show zaplatili, ale pro hru samotnou.

Rayská mezi výměnami občas utrousila uštěpačnou poznámku, ale Asher ji vůbec nevnímala. Měla svoje tempo a nenechala se ničím ani nikým vyrušit. Umísťovala své údery doslova s vražednou přesností. Zdálo se, že je ve vynikající formě.

Ale když si obě hráčky šly na chvíli mezi jednotlivými podáními odpočinout, všechno se najednou změnilo.

Asher bezděčně zvedla hlavu, zadívala se na tribunu – a uviděla tam Erica. Okamžitě si všiml, že se na něj dívá. Na jeho tváři se objevil ledový úsměv a zvedl ruku na pozdrav – nebo aby se jí připomněl?

Co se to s ní ztraceně děje? uvažoval Ty zoufale. Poposedl si na židli a zkoumavě se na Asher zadíval. Jistě, Rayská hrála skvěle, ale

Asher taky – až do jednoho okamžiku. Teď se pohybovala po kurtu úplně mechanicky – jako kdyby z ní vyprchal život. Rayská neměla zrovna nejlepší podání, přesto se jí opakovaně podařilo zabodovat.

Kdyby Asher lépe neznal, skoro by přísahal, že ten zápas vzdala. Ale Asher přece vždycky bojovala až do konce.

Ty se pozorně díval, jestli není náhodou zraněná. Napjatý sval nebo vymknutý kotník by takovou změnu chování snadno vysvětlily. Ale nezdálo se to pravděpodobné. V obličejí měla nečitelný výraz, jako kdyby na něm měla nasazenou masku.

Patnáct: nula.

Něco rozhodně není v pořádku, uvažoval Ty horečně. Ale netýká se to Asher samotné. Nervózně se rozhlédl kolem sebe po tribuně.

Byly tu desítky tváří, které znal. Některé jménem, jiné díky jejich pověsti. Zhlédl tady pár slavných herců i jednu baletní hvězdu. Poznal ji, protože ho Asher kdysi skoro násilím dotáhla do divadla na Ptáka Ohniváka a tahle slečna tam tančila hlavní roli.

Ale prozatím marně hledal odpověď na otázku, proč se Asher najednou tak změnila. Pak ji konečně našel. Ten člověk seděl kousek vedle Královské lóže.

Eric s chladným, spokojeným úsměvem sledoval svou bývalou manželku. Vedle něj se očividně nudila nějaká hubená, výstředně oblečená žena v růžovém klobouku. V Tyovi to začalo vřít hněvem. Nejdřív měl sto chutí popadnout Erica za klopy jeho přepychového, na míru ušitého saka, vytáhnout ho ze sedadla a pěstmi mu trochu poopravit obličej.

„Ten mizera,“ procedil mezi zuby a už se chystal vstát.

„Kam jdeš?“ zeptala se Madge a chytila ho pevně za zápěstí.

„Udělat něco, co jsem měl provést už před třemi roky.“

Aniž by ho pustila, otočila Madge hlavu a zadívala se jeho směrem. „Bože, chlapče,“ povzdychla si tiše. V duchu si pomyslela, že by ji osobně nesmírně potěšilo, kdyby Ty udělal, co měl v úmyslu. Ale podvědomě cítila, že by to nebylo nejlepší řešení.

„Zadrž,“ zašeptala. „Poslouchej. Když si to s ním teď rozdáš, nijak Asher nepomůže.“

„V tom se pleteš,“ odsekl. „Víš určitě stejně dobře jako já, proč tu ten bídák je.“

„Aby ji znervóznil,“ řekla Madge co nejklidněji. „A očividně se mu to daří. Jdi si s ní promluvit.“ I silný muž by se možná trochu přikrčil, kdyby na něj Ty vrhl tak vražedný pohled, jakým teď obdařil Madge. Ale ta jen tázavě zvedla obočí. „Jestli se chceš začít prát, Starbucku, udělej to po zápase. Ráda ti to odpískám. Ale teď používej radši hlavu.“

Dalo mu hodně práce, než se ovládl. A stálo ho to hodně přemáhání a sebezapření. Ale nakonec se mu to podařilo. Z očí mu sice pořád sršel oheň, ale v ruce, za kterou ho Madge držela, povolilo napětí.

„Jestli mluvení nepomůže,“ řekl rozhodně, „půjdu si to s ním rozdat.“

„Podržím ti kabát,“ slíbila mu, než vyklouzl ze sedadla.

Ty věděl, že má jen malou chvíli, a proto se rozhodl zbytečně neplýtvat slovy.

Po prohrané hře se Asher mlčky zhroutila na židli a vůbec si nevšimla, že na ni Ty čeká.

„Co to s tebou k čertu je?“

Když uslyšela ten drsný tón, trhnutím zvedla hlavu. „Nic.“ Unaveně si setřela pot z obličeje. Zápas ještě neskončil, ale Asher se už cítila poražená.

„Věnuješ Rayské ten zápas na stříbrném podnose?“

„Nech mě být, Tyi.“

„Rozhodla ses dopřát mu radost, aby tě viděl, jak se zhroutiš před čtrnácti tisíci lidmi?“ zeptal se jízlivě, bez jediné stopy soucitu v hlase. Potěšené si všiml, že se jí na okamžik zablesklo v očích. Přesně to chtěl. Když měla zlost, hrála vždycky mnohem lépe.

„Nenapadlo by mě, že tě někdy uvidím vzdát hru bez boje.“

„Jdi k čertu.“ Vstala, otočila se k němu zády a odkráčela zpátky k základní čáře. Nesnesla pomyšlení, že by ji někdo obvinil z toho, že vzdala hru před koncem. To by nikdy neudělala.

Několikrát zkusmo udeřila do míčku. Rayská zaujala pozici, připravená odpovědět na podání.

Asher se rozmáchla raketou a míček doslova zasvištěl vzduchem.

Cítila, jak to v ní vře hněvem. Nějaký fotograf zaostřil pohotově na její obličej a podařilo se mu zachytit ten zvláštní protiklad

klidného, vyrovnaného výrazu a ledového pohledu očí. Zlost jako by Asher dodala neuvěřitelnou energii. Rozběhla se přes kurt a udeřila do míčku, jako by to byl její úhlavní nepřítel. Nikdo z diváků nemohl samozřejmě tušit, že s každým dalším úderem znovu a znovu tiše proklíná Tye. Nikdo, jen Ty sám. Ten spokojeně sledoval, jak Asher obrací svůj hněv na soupeřku.

Je radost se na ni dívat, pomyslel si. Na ty dlouhé, štíhlé nohy, silná ramena. Navenek vypadala chladně a vyrovnaně, ale Tyovi bylo jasné, že pod její ledovou maskou doutná vášeň. Jen on věděl, jak lehkomyšlná umí někdy být a jak zranitelná a opuštěná. V duchu po ní znovu zatoužil. Nejradši by se k ní rozběhl a sevřel ji pevně v náručí. Byla to žena, o které všichni muži sní. A patří jen a jen mně, pomyslel si Ty s úsměvem.

Zadíval se nahoru na tribunu, kde seděl Eric. Úsměv z jeho tváře už dávno zmizel. Angličan na sobě ucítil Tyův pátravý pohled a obrátil hlavu jeho směrem. Změřili si jeden druhého. Diváci na tribuně začali Asher nadšeně tleskat. Ty se jízlivě usmál a pak odešel.

Asher se nakonec podařilo vyrovnat skóre a vyhrát. Byla zdvořilá, dokonce přímo okouzlující, když přijímala wimbledonský pohár. Ale v jejím nitru to doslova vřelo. Radost z vítězství nemohla zmírnit zlost a zatrpkllost, kterou v sobě cítila. Ty ji svojí jízlivou poznámkou přiměl úplně zapomenout na Erica.

Chtělo se jí křičet. S úsměvem zvedla svůj pohár, aby ho diváci viděli. Ale nejradši by se rozbřečela. Zdvořile dovolila desítkám fotografů, aby udělali snímky. Únavu vůbec nevnímala. Ani bolest v ruce.

Konečně se zbavila novinářů a gratulantů a odešla se uklidnit pod sprchu. Pak se převlékla a šla se podívat, jak hraje Ty. Ale tvrdohlavě odmítla připustit, že si vede skvěle.

Erica úplně pustila z hlavy. Myslela jen na to, jak by se při první příležitosti zbavila zlosti. Trvalo ale skoro dvě a půl hodiny, než se i Ty ocitl na stupni vítězů a získal svoji trofej.

Asher opustila stadion ještě dřív, než stačil utichnout jásot davu.

Tušil, že na něj bude čekat. Ještě než Ty vsunul klíč do zámku, věděl, co přijde. Už se na to těšil. Měl v sobě ještě plno energie –

sprcha ani masáž ho o ni nepřipravily. Wimbledon na něj měl pokaždé takový vliv – jako kdyby to byl adrenalinový sport.

Připadal si teď jako rytíř, vracející se z vítězné bitvy domů, ke své ženě. Ale bylo mu jasné, že se mu nevrhne do náruče. Spíš bude mít sto chutí mu vyškrábat oči. Už se jí nemohl dočkat.

S úsměvem otevřel dveře. Ale ještě je za sebou nestačil ani zavřít, a už se Asher vyřítila z ložnice.

„Blahopřeju,“ řekl přátelsky. „Vypadá to, že spolu budeme mít první sólo na ples.“

„Jak ses opovážil říkat mi takové věci uprostřed zápasu?“ vybuchla a vrhla na něj planoucí pohled. „Jak jsi mě mohl obviňovat, že jsem všechno vzdala ještě před koncem?“ v Ty položil svou tašku a rakety na židli. „A co jsi tedy dělala?“

„Prohrávala.“

„Vzdala ses,“ opravil ji. „Bylo to stejné, jako kdybys už vyvěsila bílý prapor.“

„Já se nikdy nevzdávám!“

Zvedl obočí. „Dělala jsi to celé tři roky.“

„Přestaň!“ vybuchla a hněvivě ho od sebe odstrčila. Ale místo aby se urazil, nahlas se rozesmál. Nesmírně ho těšilo, že dokáže takhle otrást její téměř nezničitelnou sebekontrolou.

„Nemohl jsem riskovat, že bys prohrála.“ Štípl ji šibalsky do tváře. „Nechtěl jsem zahajovat ples s Mariou.“

„Ty ješitný, nafoukaný mizero!“ Znovu do něj strčila. „Gramaldi tě málem dostal. Modlila jsem se, aby se mu to podařilo,“ lhala statečně. „Aspoň by ti konečně srazil hřebínek.“ Prudce se otočila, rozhodnutá vyřítit se zpátky do ložnice. Ale Ty ji chytil za zápěstí a obrátil ji zpátky k sobě.

„Ty mi ani nepogratuluješ?“

„Ne.“

„Ale no tak.“ Mile se na ni usmál. „Dej mi pus.“

Místo odpovědi Asher zatnula ruku v pěst. Aby se Ty vyhnul její ráně, uchopil ji za pás a přehodil si ji přes rameno. „Zbožňuju, když jsi takhle divoká,“ řekl ochraptěle, když ho zatahala za vlasy.

K jejímu vlastnímu údivu – a zlosti – se jen stěží ovládla, aby nahlas nevybuchla smíchy. Když ji hodil na postel, začala kolem

sebe divoce kopat. Ale Tyovi se přesto snadno podařilo nad ní zvítězit a přitiskl ji pod sebou k matraci. Chtěla zvednout koleno a strefit se jím do jeho nejzra-nitelnějšího místa.

„Jsi až moc divoká.“ Moudře se od ní odsunul kousek stranou do bezpečí.

„Dej ze mě ty ruce pryč,“ křičela a svíjela se na posteli.

„Hned – jakmile skončíme,“ odpověděl klidně a vklouzl jí rukou pod halenku.

Asher se vši silou bránila tak rychle mu podlehnout. „Nedotýkej se mě!“ varovala ho.

„Musím se tě dotýkat, když se s tebou budu milovat,“ podotkl s úsměvem. „Jinak to neumím.“

Nebudu se smát, nařídila si v duchu přísně. Mám na něj přece zlost, připomněla si.

Ty ale poznal, že její odpor slábne, a rozhodl se toho využít. „Když máš zlost, úplně ti ztmavnou oči. Líbí se mi to.“ Políbil ji na pevně sevřená ústa. „Proč na mě ještě nekřičíš?“

„Nemám, co bych ti řekla,“ prohlásila Asher povýšeně. „Prosím tě, odejdi.“

„Ale ještě jsme se nemilovali.“ Zlehka se dotkl špičkou nosu jejího.

Ucukla hlavou stranou. Ale stálo ji to hodně přemáhání.

„A nic takového ani dělat nebudeme.“

„Chceš se vsadit?“ Jediným rychlým pohybem jí roztrhl halenku od krku až k pasu.

„Tyi!“ vyhrkla Asher a otevřela pusu dokořán úžasem.

„Málem jsem to udělal, když jsi byla dneska na kurtu. Měla bys být ráda, že jsem se ovládl a počkal.“ Než stačila jakkoli zareagovat, roztrhl jí i šortky.

Asher zůstala nehnuté ležet. Napadlo ji, že možná (zešlél.

„Něco se děje?“ zeptal se a položil jí dlaň na ňadro.

„Tyi, nemůžeš mi takhle ničit oblečení.“

„Už se stalo.“ Sklouzl jí zlehka rukou dolů až k břichu. „Chceš mi to oplatit?“

„Ne.“ Začínala se celá chvět. Snažila se před ním ucuknout stranou, ale zjistila, že nemá šanci.

„Rozzlobil jsem tě.“

Vrhla na něj dotčený pohled. „Ano, a –“

„A díky tomu jsi vyhrála,“ zašeptal a políbil ji na krk. „Když jsem se na tebe díval, jak hraješ, skoro jsem umíral touhou. Teď jsem se konečně dočkal.“

Když se dotkl palcem její ztuhlé bradavky, tiše zasténala, ale ještě pořád se snažila neztratit chladnou hlavu. „Neměl jsi právo říkat, že jsem všechno vzdala.“

„Já jsem to neřekl, jen jsem tu možnost naznačil.“ Na chvíli se odmlčel, a pak dodal: „Myslela sis, že se na něj budu nečinně dívat, jak tě zničí? To nikdy nedopustím, Asher. Nikdy, rozumíš?“

A pak vášnivým polibkem zastavil všechny její další protesty. I myšlenky.

Asher pokaždé překvapilo, jak úžasně přitažlivě Ty vypadá v černé kravatě a obleku. Ten sice dokázal zakrýt jeho svaly, ale nemohl zamaskovat sílu a mužnost, která z něj přímo vyzařovala. Asher často napadlo, jestli ji právě tohle na něm tolik přitahuje. Ale když ho teď uviděla v místnosti plné elegantně oděných mužů a žen, uvědomila si, že je v tom mnohem víc. Milovala na něm úplně všechno – nejen to, jak vypadá, ale i jak se chová a jedná, tón jeho hlasu, jeho uštěpačné poznámky, jeho smích...

Wimbledonský ples probíhal ve stejně tradičním duchu jako předcházející tenisový turnaj. Hudba, plno světél, davy lidí. Vždycky to byl pro všechny nezapomenutelný večer. Ale Asher už se nemohla dočkat, až skončí. Zlobila se kvůli tomu na sebe a zoufale se snažila soustředit na to, o čem mluví její taneční partner. Vždycky měla podobné společenské akce ráda a dobře se na nich bavila. Ale teď si přála, aby už mohla být o samotě s Tyem v jejich pokoji, sedět tam s ním v tlumeném světle svíček a popíjet víno.

Přes hlavy ostatních tanečních párů se její pohled setkal s Tyovým. A kratičký okamžik stačil, aby poznala, že se jeho myšlenky ubírají stejným směrem. Měla pocit, že se snad zadusí láskou.

„Tančíte báječně, slečno Wolfeová.“

Když hudba utichla, Asher se usmála na svého partnera.

„Děkuju.“ S hrůzou si v duchu uvědomila, že úplně zapomněla, jak se ten člověk jmenuje.

„Víte, byl jsem velkým obdivovatelem vašeho otce.“ Muž jí nabídl rámě a odvedl ji z tanečního parketu. „Vzpomínám si moc dobře na jeho úspěšné začátky – ještě dřív, než jste se narodila.“

„Wimbledon byl vždycky jeho oblíbeným turnajem. Otec miloval tradici... a okázalost,“ dodala Asher s úsměvem.

„Vidět tady další generaci potěší člověka na duši.“ Dvorně zvedl její ruku ke rtům. „Hodně štěstí, slečno Wolfeová.“

„Jerry, jak se máš?“

Vedle nich se objevila důstojně vyhlížející žena v brokátových šatech. Lady Mallowová, sestra Erica Wickertona, byla vždycky elegantní. Asher ztuhla.

„Lucy, to je ale překvapení!“

Nabídl mu ruku k polibku a pak se letmo zadívala na Asher. „Jerry, Brian tě zrovna hledá, aby se s tebou pozdravil. Je tamhle.“

„Půjdu za ním, jestli mě, dámy, omluvíte.“

Lucy se s ním rozloučila pokynutím hlavy a pak se otočila ke své bývalé švagrové. „Asher, vypadáš moc dobře.“

„Děkuju ti, Lucy.“

Sklouzla letmým pohledem po Asheřiných jednoduchých pouzdrových šatech v barvě slonové kosti a v duchu si pomyslela, že kdyby si sama oblékla něco podobného, nejspíš by úplně splynula s tapetami. Ale na Asher pastelové barvy a jednoduchý střih vypadaly úžasně. Lucy se jí zadívala zpříma do očí. „A máš se dobře?“

Asher trochu překvapeně zvedla obočí. „Ano. A ty?“

„Nemyslela jsem to jen jako zdvořilostní frázi.“ Lucy na okamžik zaváhala a rozhlédla se kolem sebe, jestli je někdo nemůže slyšet. „Něco jsem ti chtěla už dávno říct.“ Asher trpělivě čekala, ale v duchu byla čím dál nervóznější. „Mi-luju svého bratra,“ začala Lucy. „Vím, že ty jsi ho ráda neměla. A taky vím, že jsi za trvání vašeho manželství neudělala nic, čím bys ho zostudila, i když on ti neoplácel stejnou mincí.“

Ta nečekaná slova Asher úplně ohromila. „Lucy –“

„To, že ho miluju, ještě neznamená, že jsem ke všemu slepá, Asher,“ pokračovala zpříma. „Jsem mu oddaná jako sestra a na tom se nic nezmění.“

„Ano, chápu.“

Lucy se zkoumavě zadívala Asher do obličeje a pak si tiše povzdychla. „Nenabídla jsem ti žádnou podporu, když jsi byla bratrovou manželkou, a chtěla jsem se ti za to omluvit.“

Asher ji vzala za ruku, dojatá jejími slovy. „To není třeba. Prostě jsme se s Ericem jeden v druhém zmyšlili.“

„Často jsem uvažovala nad tím, proč ses za něj provdala,“ přemítala Lucy nahlas. „Nejdřív jsem si myslela, že kvůli titulu, ale pak jsem si uvědomila, že tenhle důvod to nebyl. Připadalo mi, že se mezi vámi něco změnilo hned pár měsíců po svatbě.“ V Asheřiných očích se na okamžik objevil zastřený, bolestný výraz. Ale Lucy pokračovala dál: „Napadlo mě, jestli sis nenašla milence. Ale brzy bylo zřejmé, že to je Eric, a ne ty, kdo začal... flirtovat. A stejně tak mi začínalo být jasné, že ve tvém životě existuje jen jeden jediný muž, kterému patří tvé srdce.“ Lucy pootočila hlavu. Asher samozřejmě poznala, na koho se dívá. Kousek od nich stál Ty.

„Když to Eric zjistil, ranilo ho to,“ podotkla Asher tiše.

„Když to věděl, neměl se s tebou vůbec oženit.“ Lucy si znovu povzdychla. „Ale on byl vždycky takový – toužil po tom, co patřilo někomu jinému. Nechci o tom mluvit, ale povím ti něco, co jsem ti měla říct už dávno – přeju ti hodně štěstí.“

Asher ji impulzivně políbila na tvář. „Děkuju, Lucy.“

Lucy se s úsměvem zadívala znovu na Tye. „Měla jsi vždycky vytříbený vkus, Asher.“ Na okamžik se odmlčela a pak řekla trochu smutně: „Je na čase, abych se vrátila zpátky k Brianovi.“

Ještě než odešla, Asher ji vzala za ruku. „Vadilo by ti, kdybych ti někdy napsala?“

„Udělalo by mi to velkou radost,“ ujistila ji s úsměvem.

Asher si uvědomila, že měla pravdu. Wimbledon byl rozhodujícím mezníkem v jejím životě. Konečně se zbavila pocitu viny. A začínala objevovat, kdo vlastně je a co v životě nejvíc potřebuje.

Když ucítila na svém rameni něčí ruku, otočila se a usmála se na Tye.

„Kdo to byl?“

„Jedna stará přítelkyně.“ Asher ho pohladila po tváři. „Zatančíš si se mnou? Jinak bych tě nemohla obejmout, dokud spolu nebudeme sami.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Asher věděla, že udělala velký pokrok, když ji přestal znervózňovat tlak tisku. Vytratila se z ní obvyklá hrůza z toho, že řekne něco špatně nebo toho na sebe poví příliš. Přesto pořád měla svá tajemství. Než přijela do Austrálie, dala si moratorium. Ať se nakonec rozhodne jakkoli, prozatím s tím počká. Chtěla se teď soustředit jen na vlastní štěstí. A štěstí – to byl Ty. A tenis.

Na Austrálii měla hodně vzpomínek – na svá vítězství i prohry. Bylo to synonymum dobrého tenisu. Lidé tu byli uvolnění a chovali se nenucené. Takovou přátelskou atmosféru Asher po prožitém napětí v Anglii zoufale potřebovala. Australané si na ni pamatovali a nadšeně ji vítali. Poprvé od svého návratu k profesionální dráze získala Asher pocit, že vítězství je pro ni až na druhém místě za obyčejnou radostí ze hry.

Změna, která se sní udála, byla vidět už během prvních partií. Čím dál častěji se usmívala.

Ty ji během dopoledního tréninku sledoval z první řady na tribuně. Právě absolvoval dvě hodiny vlastní hry.

Hodně se zlepšila, přemítal v duchu. Možná, že jí ty tři roky nucené přestávky vlastně svým způsobem pomohly, aby se stala odolnější a houževnatější.

Přes jeho tvář přelétl na okamžik zachmuřený výraz, ale úmyslně se ho rychle zbavil. Teď nebyla ta správná chvíle, aby se zabýval otázkami, které ho pořád tak trápily. Honilo se mu jich hlavou bezpočet. Ale poznal, že se Asher zoufale snaží zbavit všech starostí – aspoň na chvíli. Proto se rozhodl dopřát jí čas a počkat. Ale až skoční sezóna, dostane své odpovědi.

Když k němu dolehl její smích, zapomněl rázem na všechny pochybnosti. Pohodlně se opřel, lokl si studeného džusu a rozhlédl se spokojeně kolem sebe.

Jestli byl Wimbledon jeho oblíbeným stadionem, pak hebký trávník v Kooyongu byl tím nej-báječnějším povrchem. Byl pevný a úžasně rychlý. I na konci sezóny, když bývaly všechny dvorce prošlapané a špinavé, tady zůstával povrch neuvěřitelně rovný, a i po sebevětší průtrži mračen pořád stejně tvrdý. Kooyong byl doslova pokladem pro rychlé, agresivní hráče. A Ty byl právě na takový styl zápasu připravený.

Když se zadíval na Asher, byl si jistý, že i ona si povede dobře. Pro sebe se usmál. Ať ho trápily jakékoli otázky a pochybnosti, to, co se mezi nimi teď zrodilo, nemůže nic pokazit.

Jakmile trénink skončil, Ty seskočil z tribuny dolů na kurt.

„Co bys řekla bleskové hře?“

Madge se na něj jen letmo zadívala a dál sbírala rakety. „Na to zapomeň, mistře.“

Popadl její raketu a odrazil zlehka míček do vzduchu. „Nechceš si zahrát?“

Madge míček chytila a dala ho do plechové dózy. „Rozdej si to s ním ty, Asher,“ navrhla. „Potřeboval by dostat pořádnou lekci.“

Asher se na něj zkoumavě zadívala. „Tak pojď,“ řekla nakonec.

„Máš podání.“

Asher počkala, až zaujme správnou pozici. Vzala do ruky dva míčky a usmála se na Tye přes síť. „Už je to dlouho, co jsme spolu hráli naposledy, vid', Starbucku?“

„Hm. Ale dobře si pamatuju, že jsi posledně nedala jediný bod.“ Mrkl na Madge. „Víš jistě, že to nechceš zkusit místo ní?“

Ale než se stačil vzpamatovat, dala Asher eso – podání, na které vůbec nedostal šanci zareagovat. Ty na ni vrhl potěšený, a zároveň

překvapený pohled. „To nebylo špatné.“ Pozorně sledoval očima směr dalšího odpáleného míčku. Poslal ho do vzdáleného konce kurtu, kde se dotkl čáry podání. Tyovi nedělalo nic větší potěšení, než když se mohl dívat na Asher, jak běží. Rozsah bekhendu měla sice omezený, ale neuvěřitelně přesně umístěný.

Když spolu hráli naposledy, snadno ji porazil, i když se držel zpátky. Ale teď v ní cítil výzvu.

Asher vypálila další míček přímo na něj – tvrdě a rychle. Ty se prudce otočil a poslal ho zpátky. Okamžitě zase zasvištěl vzduchem směrem k němu. Ty poslal Asher k základní čáře a pak odrazil její vrácené podání tak, že se míček dotkl sítě a skončil na trávě.

„Patnáct: nula.“ S předstíraným zívnutím se vrátil zpátky na svou pozici.

Asher dala nové podání. Ve výměně, která následovala, šlo o rychlost a práci nohou. Poznala, že si s ní Ty hraje a honí ji schválně sem tam po kurtu. Uvědomovala si, že se s ním svou silou nemůže vyrovnat, a tak se rozhodla přistihnout ho nepřipraveného.

Svištivý zvuk raket prorážel vzduch v pravidelném rytmu. Asher trpělivě udržovala tempo, dokud nevyčítala, že se Ty trochu uvolnil a polevil. Pak z ničeho nic rytmus změnila a vystřelila míček mimo něj.

„Jsi rafinovanější a úskočnější než dřív,“ zamumlal.

„A ty zase pomalejší, veteráne,“ odsekla sladce.

Ty při podání udeřil do míčku vší silou a ten se rozlétl napříč kurtem. Přistál někde na hlavní tribuně. Asher tiše zaklela.

„Říkala jsi něco?“

„Ne, nic.“

Znechuceně si odhrnula vlasy z obličeje. Když se připravovala na podání, zachytila pohled v Ty-ových očích. Nedíval se na míček nebo raketu, ale na její ústa.

Při téhle hře je fér všechno, pomyslela si pobaveně. Záměrně pomalu si navlhčila rty špičkou jazyka. Pak se dlouze rozmáchla a vypálila míček.

Roztržitý Ty byl příliš pomalý na to, aby včas zareagoval. Asher bez problémů poslala míček zpátky a ten mu prosvištěl kolem hlavy.

„Bod,“ řekla klidně a usmála se na něj přes síť. Pak se k němu otočila zády a úmyslně pomalu se sehnula pro nový míček. Cítila na sobě Tyův upřený pohled, jak přejíždí očima nahoru po jejích dlouhých nohách. Zamířila zpátky k základní čáře. „Připravený?“

Přikývl, ale jen stěží odtrhl oči od jejích řader. Když se jí zadíval do očí, vyčetl z nich výzvu a rozbušilo se mu srdce. Sotva se mu podařilo vrátit podání.

Výměna byla tentokrát neuvěřitelně krátká.

Než Asher došla k síti, aby si s poraženým Ty-em podala ruku, nahlas se rozesmála. „Nějak ti to nešlo, Starbucku,“ podotkla pobaveně.

Když se na ni zadíval, měl sto chutí ji uškrtit... a celou zlíbat. „Byl to podvod,“ zamumlal.

„Nemám ponětí, o čem mluvíš,“ odpověděla bezelstně, s nevinnou tváří. Ale sotva to dořekla, přitáhl si ji k sobě a hladově se zmocnil jejích úst. Aniž by si uvědomila, co dělá, upustila raketu na zem a přitiskla se k němu.

„Máš štěstí, že tě tady nemůžu povalit na zem,“ zašeptal.

„Tomu říkáš štěstí?“ vydechla omámeně. Jak je možné, že se jí i z jednoho jediného polibku zatočila hlava?

Ty od ní poodstoupil kousek stranou. Bože, jak hrozně po ní toužil. „Nesváděj mě.“

„Já něco takového dělám?“ zeptala se ochraptěle.

„Zatraceně, Asher. Víš to moc dobře.“

Potěšilo ji, když si všimla, že se mu chvěje hlas. Uvědomila si, že potřebuje, aby byl stejně zranitelný jako ona. „Nikdy si nejsem jistá,“ zašeptala a položila si hlavu na jeho hrudník.

Srdce mu bušilo jako o závod. Ty se zoufale snažil ovládnout v sobě příval touhy. Zdravý rozum mu říkal, že na tyhle věci teď není ten správný čas. Ani místo.

„Byla sis zatraceně jistá, jak na mě použít pár svých triků, abys mě rozptýlila.“

Asher s úsměvem zvedla hlavu. „Abych tě rozptýlila? Jak?“

„Dávala sis pěkně na čas, než jsi zvedla ten míček, vid’?“

Zatvářila se, jako kdyby nad tím chvíli uvažovala. „Proč myslíš? Chuck dělá totéž, když s tebou hraje. Nikdy jsem v tom neviděla

žádný rozdíl.“ Když ji zvedl do výšky a přehodil ji přes síť, vydechla překvapením.

„Příště na tebe budu připravený, miláčku.“ Ještě jednou ji políbil a pak ji postavil na zem. „Budeš moct hrát třeba nahá, a ani okem nemrknu.“

Asher na něj vrhla škádlivý pohled. „Chceš se vsadit?“ Než ji stačil plácnout raketou, utekla.

Když Asher vešla do šatny, nebyla ještě prázdná, ale lidí tu rychle ubývalo. Po skončeném pátém kole počet soutěžících povážlivě prořídl. Už se těšila na svůj odpolední zápas se žhavým nováčkem – tenistkou, která během jednoho roku poskočila ze stého místa na čtyřicáté třetí. Ale Asher se ničeho nebála.

Když vyšla ze sprchy Australanka Tia Con-wayová, zabalená jen v osušce, Asher se s ní s úsměvem pozdravila. Obě ženy věděly, že se spolu ještě setkají na kurtu, než turnaj skončí.

Když se chtěla začít svlékat, všimla si najednou Madge, schoulené v rohu.

Brunetka seděla s hlavou opřenou o zeď a měla zavřené oči. Byla bledá jako křída a na čele se jí leskly obrovské kapky potu. Asher se k ní rozběhla a klekla si vedle ní.

„Madge.“

Otevřela pomalu oči a ztěžka si povzdychla. „Kdo vyhrál?“

Asher se na ni nejdřív nechápavě zadívala, ale pak jí všechno došlo. „Já. Podváděla jsem.“

„Chytré děvče.“

„Madge, co se děje? Proboha, máš úplně ledové ruce.“

„To nic není.“ Zhluboka se nadechla a naklonila se trochu dopředu. „Je ti špatně. Dojdu –“

„Ne, už mi přestalo být špatně.“ Madge se nepatrně usmála a setřela si pot z čela. „Za chvíli budu v pořádku.“

„Vypadáš strašně. Potřebuješ doktora.“ Asher vyskočila na nohy. „Někoho zavolám.“ Než se stačila pohnout, Madge ji chytila za ruku.

„Byla jsem už u doktora.“

Asher v duchu ztuhla a napadly ji okamžitě ty nejčernější myšlenky. Zděšeně se zadívala na svou přítelkyni.

„Bože, Madge, jak moc zlé to je?“

„Zbývá mi sedm měsíců.“ Když se Asher zapotácela, Madge ji pevně uchopila za zápěstí. „Proboha, Asher, já neumírám. Jsem těhotná.“

Asher se ohromeně zhroutila na lavici.

„Těhotná!“

„Pšt.“ Madge se rychle rozhlédla kolem sebe. „Ráda bych to ještě chvíli udržela v tajnosti. Ale ty zatracené ranní nevolnosti mě zastihnou vždycky v tu nejnevhodnější dobu.“ Opřela si hlavu znovu o zed'. „Ale naštěstí to prý nebude trvat už dlouho.“

„Já – Madge, nevím, co na to říct.“

„Co kdybys mi třeba pogratalovala?“

Asher pevně chytila Madge za obě ruce. „Ty si to přeješ?“

„Děláš si legraci?“ Madge si s úsměvem opřela hlavu o Asheřino rameno. „Možná, že teď nevypadám moc šťastně, ale jsem radostí bez sebe. Nikdy v životě jsem si nic tolik nepřála.“ Chvíli zůstala mlčky sedět. „Víš, když mi bylo dvacet, myslela jsem jen na to, že musím být hvězdou v tenisu. A bylo báječné účastnit se všech těch důležitých turnajů. Když jsem v osmadvaceti potkala ‚děkana‘, byla jsem ještě pořád hrozně ctižádostivá. Nechtěla jsem se vdávat, i když jsem nemohla bez něj žít. A připadalo mi, že na děti mám ještě spoustu času. Pořád jsem to odkládala. A pak jsem se jednoho rána probudila v nemocnici s nohou v sádře a uvědomila jsem si, že je mi už dvaatřicet. Vyhrála jsem už snad úplně všechno, co se vůbec vyhrát dalo, a přesto mi něco chybělo. Nejlepší část svého života jsem projezdila po světě – z jednoho kurtu na druhý. Dokud jsem neměla manžela, neexistovalo pro mě nic jiného kromě tenisu. A ani když jsme pak byli spolu, nepřestal pro mě tenhle sport být smyslem života.“

„Jsi šampiónka,“ řekla Asher tiše.

„Hm.“ Madge se znovu rozesmála. „Jsem. A líbí se mi to. Ale víš co? Když jsem se podívala na fotky Tyova synovce, pochopila jsem, že chci dítě, ‚děkanovo‘ dítě – a mnohem víc, než jsem si kdy přála získat pohár ve Wimbledonu. Není to bláznivé?“ Na chvíli se odmlčela, ale když Asher nic neříkala, pokračovala dál. „Tohle bude můj poslední turnaj, a i když to bolí, pře-ju si, aby už bylo po všem, mohla jsem jet domů a začít plést dupačky.“

„Neumíš přece plést,“ zamumlala Asher.

„Tak je může uplést,děkan‘. A já budu jen sedět a tloustnout.“ Když Madge otočila hlavu, aby se podívala na Asher, spatřila v jejích očích slzy. „Hej, co je to?“

„Jsem šťastná, že ti všechno tak vyšlo,“ zašeptala Asher. Moc dobře si vzpomínala na své vlastní pocity, které měla, když se dozvěděla, že je těhotná – na strach, radost, ranní nevolnost i euforii. Chtěla se tenkrát začít učit šít. A pak to všechno tak rychle skončilo.

„Vypadáš, jako by tě to dojalo,“ podotkla Madge a setřela jí slzu z tváře.

„Přesně tak.“ Asher svou kamarádku pevně objala. „Budeš na sebe dávat pozor, vid’? Neber si toho na sebe moc, nic nepřeháněj a zbytečně neriskuj.“

„Samozřejmě.“ Něco v tónu Asheřina hlasu vzbudilo v Madge podezření. „Asher, ty jsi... Stalo se něco, když jsi byla provdaná za Erica?“

Asher ji ještě chvíli objímala, než ji pustila. „Teď ne. Jednou si o tom třeba popovídáme. A co tomu všemu vlastně říká ,děkan‘?“

Madge si ji dlouze změřila pohledem. Pochopila, že se Asher úmyslně vyhnula odpovědi, ale rozhodla se na ni nenaléhat. „Chtěl zaplatit inzerát na celou stránku ve *Světě sportu*,“ prohlásila. „Přinutila jsem ho, aby počkal, dokud oficiálně neodejdu.“

„Nemusíš přece odcházet, Madge. Můžeš si dát jeden nebo dva roky pauzu, jako to dělá spousta jiných žen.“

„V tomhle sportu ne.“ Madge se protáhla a pak se pobaveně usmála. „Vyměním jednoduše tenisovou raketu za vysavač.“

„Tomu neuvěřím, dokud tě neuvidím na vlastní oči.“

„Pozvu vás s Tyem, až budu vařit první domácí večeři.“

„Fajn.“ Asher ji políbila na tvář. „Vezmeme si s sebou pro jistotu prášky na žaludek.“

„To od tebe není milé,“ přemítala Madge nahlas. „Ale bude to možná moudré.“ Na chvíli se zarazila, a pak ještě rychle pokračovala – než stačila Asher vstát. „Nechtěla bych, aby se o tom někdo dozvěděl“ – najednou měla v očích neuvěřitelně zranitelný výraz a vypadala skoro jako malá holčička – „ale jsem z toho všeho k smrti

vyděšená. Bude mi skoro čtyřiatřicet, až se tohle dítě narodí. A v životě jsem ani nevyměnila žádnému miminu plenku.“

Asher vzala Madge pevně za ramena a dala jí pusku na obě tváře. „Jsi přece šampiónka, ne?“

„Hm, ale copak něco vím o neštovicích?“ vyhrkla Madge zoufale. „Malé děti mívají neštovice, ne? A rovnátka, ploché nohy a –“

„A matky, které si dělají starosti dřív, než je k tomu vůbec nějaký důvod,“ dokončila Asher za ni. „Takže myslím, že se už skvěle začínáš vží-vat do své budoucí role.“

„Máš pravdu.“ Madge vstala, potěšená sama sebou. „Budu určité skvělá máma.“

„O tom nepochybuj. A teď se jdeme osprchovat. Dneska tě čeká ještě čtyřhra.“

To odpoledne se vracela Asher do svého hotelového pokoje se smíšenými pocity. Vyhrála nad mladou, vycházející kanadskou hvězdou šest: dva, šest: nula. Nikdo nepochyboval o tom, že Asher hraje nejlépe za celou svou dosavadní tenisovou kariéru. Ale teď na to nemyslela. V hlavě si pořád dokola přehrávala svůj rozhovor s Madge a vracela se ve vzpomínkách zpátky ke svému vlastnímu těhotenství.

Chtěl by Ty taky zaplatit celostránkový inzerát, nebo by ji proklínal? Vyčítal by jí jako Eric, že ho podvedla a obelstila? A teď, když dostali druhou šanci, bude si ji chtít vzít a mít s ní děti?

Co to tenkrát říkala Jess? přemítala Asher v duchu horečně. Ty bude vždycky vést kočovný život a žádná žena nikdy nemůže čekat, že si ho udrží.

Přesto v to Asher doufala. Tolik ho milovala, že když byla s ním, nedovedla si vůbec představit, co by si bez něj počala. A možná, že právě proto, že kdysi aspoň chvíli nosila pod srdcem jeho dítě, zoufale toužila udělat to znovu.

Mohla by nějaká žena spoutat kometu? ptala se sama sebe. Protože právě tou Ty byl – hvězdou, která letěla vesmírem neuvěřitelnou rychlostí. Nebyl žádným princem, který by se na konci pohádky klidně ujal království a sedl si na trůn. Ty bude pořád hledat v životě další cíle, ke kterým by směřoval.

A další ženu? napadlo Asher, když si v duchu znovu vybavila Jessiina slova.

Ale pak rychle ty myšlenky vypudila z hlavy. Rozhodla se přestat uvažovat o budoucnosti a soustředit se na přítomnost.

Dneska byli spolu. Jen žena, která prožila v životě už tolik změn, ran a bolesti dokázala plně ocenit dokonalost okamžiku. Ostatní by si to možná vůbec neuvědomili, ale Asher ano. A věděla, že tahle chvíle patří jen a jen jí.

Odemkla dveře do jejich apartmá a okamžitě pocítila obrovské zklamání.

Nebyl tam. I kdyby spal ve druhém pokoji, vycítila by to. Odložila tašku a zamířila k oknu. Venku bylo ještě světlo, protože sluníčko začalo teprve zapadat.

Mohli by se jít třeba projít a prohlédnout si

Melbourne. A pak najít nějaký malý, útulný klub s hlasitou hudbou. Moc ráda by si zatančila.

Asljer se se smíchem zatočila dokola. Ano, chtěla by tancovat, oslavit štěstí, které potkalo Madge... i ji samotnou. Byla přece konečně s mužem, kterého milovala.

Rozhodla se, že si nejdřív pořádně odpočine ve vaně a pak se převlékne do něčeho elegantního a sexy.

Ale když Asher otevřela dveře ložnice, ztuhla úžasem.

Balónky. Červené, žluté, modré, růžové a bílé. Vznášely se po celé místnosti v neuvěřitelné záplavě barev a dolů z nich visely dlouhé stuhy. Byly jich desítky – kulaté, oválné, snad všechny tvary, které vůbec existovaly. Vypadalo to, jako kdyby tudy projel cirkus a zanechal tu po sobě pár suvenýrů.

Asher vzala do ruky jednu stuhu a přitáhla si balónek k sobě.

Úžasle si uvědomila, že je jich snad sto. Vznášely se u stropu ve třech vrstvách a narážely jeden do druhého.

Vybuchla nahlas smíchy. A smála se a smála a nedokázala se vůbec zastavit.

Kdo jiný by něco takového mohl vymyslet? Kdo jiný by tomu věnoval čas? Ty Starbuck neměl rád žádné květiny ani šperky. Byl v pravém slova smyslu originální.

„Ahoj.“

Otočila se a uviděla ho, jak stojí ve dveřích. Impulzivně se rozběhla do jeho náruče, s jedním balónkem v ruce.

„Ty jsi zešílel!“ vykřikla, než ho dychtivě políbila. A pak ho s rukama kolem krku a nohama kolem jeho pasu líbala pořád znovu a znovu. „Úplně jsi zešílel.“

„Já?“ zeptal se udiveně. „Ty tady stojíš uprostřed balónků.“

„Je to to nejlepší překvapení, které jsem kdy zažila.“

„Lepší, než růže ve vaně?“

Asher se znovu rozesmála. „Ještě mnohem lepší.“

„Uvažoval jsem o diamantech, ale připadalo mi, že by to nebylo nic originálního.“ Pomalu se s ní začal přesouvat směrem k posteli.

„A diamanty se nevznášejí ve vzduchu,“ dodala Asher a zadívala se ke stropu na směsici pestrých obláčků.

„Skvělý postřeh,“ podotkl Ty a lehl si i s Asher na postel. „Nenapadá tě, jak bychom mohli strávit dnešní večer?“

„Pár nápadů bych měla,“ zašeptala Asher. Balónek, který až doteď držela v ruce, se vznesl nahoru a připojil se k ostatním.

Něžně ji políbil. A pak znovu, o poznání vášnivěji.

„Bože, celý den jsem se nemohl dočkat, až s tebou budu sám. Až skončí sezóna, najdeme si nějaké místo – třeba nějaký ostrov, nebo jinou planetu – kde bychom spolu mohli být jen my dva.“

„Jsem pro,“ zašeptala a zatáhla ho za košili.

V obou okamžité vzplanula neuvěřitelná touha. Strhli ze sebe šaty a odhodili je na zem. Pak se k sobě dychtivě přitiskli a Ty začal rukama horečně bloudit po Asheřině těle, které jako by ho vzrušovalo tím víc, čím lépe ho znal.

Působilo mu nekonečnou rozkoš, když se jí mohl dotýkat. Cítil, jak nad sebou úplně ztrácí kontrolu.

Když vklouzl prsty do jejího vlhkého klína, hlasitě zasténala vzrušením. Zasypal jí horkými polibky celé tělo.

Prohnula se divoce v bocích a beze slov ho tak vybídla, aby si vzal úplně všechno.

A Ty ji bez váhání poslechl.

Zůstal vyčerpaně ležet na přikrývce, s hlavou položenou mezi jejími řadry. Asher se zadívala na temnělý strop. Jak je možné, uvažovala v duchu, že pokaždé, když jsme spolu, je to úplně jiné?

Někdy se milovali se smíchem na rtech, jindy s neuvěřitelnou něžností. Někdy v nich obou doutnala vášeň. A tentokrát jako by oba touhou doslova zešíleli.

„O čem přemýšlíš?“ zeptal se Ty tiše.

„Napadlo mě, jestli to bude pokaždé tak výjimečné, když budu s tebou.“

Se smíchem jí vtiskl polibek na ňadro. „Samozřejmě. Já jsem přece výjimečný člověk. Copak nečteš sportovní noviny?“

Zatahala ho něžně za vlasy. „Nenech si ty řeči novinářů moc stoupnout do hlavy, Starbucku. Musíš ještě vyhrát pár dalších zápasů, než získáš Grand Slam.“

Začal jí masírovat svaly na stehně. „Ty taky.“

„Já nemyslím tak daleko dopředu jako ty. Soustředím se vždycky jen na další hru,“ podotkla. Nechtěla uvažovat o Forest Hills, ani o Státech – a o konci sezóny. „Madge je těhotná,“ řekla na půl jen pro sebe.

„Cože?“ Ty okamžitě zvedl hlavu.

„Madge je těhotná,“ zopakovala Asher.

„Chce to udržet v tajnosti, dokud neskončí australský turnaj.“

„Kdo by to do ní řekl,“ podotkl užasle. „Tak stará Madge do toho praštila.“

„Je jen o rok starší než ty,“ namítla Asher dotčeně.

Rozesmál se. „Netvař se tak rozzlobeně, miláčku.“ Roztržitě si omotal její pramínek vlasů kolem prstu. „A co tomu říká?“

„Je nadšená – a vyděšená.“ Asher sklopila na okamžik oči. „Odejde z profesionálního tenisu.“

„Budeme jí muset uspořádat pořádnou oslavu na rozloučenou.“ Ty se převrátil na záda a přitáhl si Asher k sobě.

Za chvíli si navlhčila vyprahlé rty a podotkla ledabyle: „Taky někdy uvažuješ o dětech? Chci říct, že by asi bylo obtížné skloubit dohromady rodinu a takovou profesi, víd?“

„To záleží na tom, jak se na to člověk dívá.“

„Ano, ale s tím vším cestováním a...“

Chtěl od toho tématu radši upustit, ale pak si vzpomněl, jak strávila Asher své dětství. I když si u ní nikdy nevšiml žádné zatrpklosti, napadlo ho, že má možná pocit, že by rodina byla

překážkou pro její kariéru. Dítě by jí na nějakou dobu zabránilo hrát. A ztratila už tři roky, povzdychl si v duchu smutně.

Ty vypudil myšlenku na děti z hlavy. Koneckonců, na tyhle věci je ještě spousta času.

„Myslím, že je asi nepříjemné starat se o děti, když má člověk plnou hlavu turnaje,“ řekl zlehka. „Hráč má dost co dělat, aby uhlídal svou raketu.“

Asher jen něco souhlasně zamumlala a zadívala se zamyšleně do stropu.

Najednou ji něco zašimralo na tváři. Aniž by otevřela oči, zvedla Asher ruku, aby to odstrčila. Ale vrátilo se to zase zpátky. S tichým povzdechem otevřela oči.

Začalo se už rozednívat a všude kolem sebe v šeru viděla desítky nejrůznějších tvarů. Některé se vznášely kousek od stropu, jiné se povalovaly na podlaze a na posteli. Ospale, nechápavě na ně zírala. Pak rozzlobeně odstrčila jeden, který jí přistál na boku. Odplul líně pryč.

Balónky, uvědomila si konečně. Otočila hlavu a zjistila, že Tyje pod nimi doslova pohřbený. Posadila se a musela se hodně přemáhat, aby nahlas nevybuchla smíchy.

Ty ležel na břiše, s obličejem zabořeným do polštáře. Stáhla mu z temena hlavy červený balónek. Ani se nepohnul. Naklonila se k němu a políbila ho něžně na ucho. Jen něco tiše zamumlal a odsunul se stranou. Asher zvedla obočí. Pochopila to jako jasnou výzvu.

Odhrnula mu vlasy z krku a začala ho tam jemně kousat.

„Tyi,“ zašeptala. „Máme společnost.“

Ty se převrátil na bok a ospale se k ní natáhl. Asher mu dala do ruky balónek. Otevřel roztržitě oči.

„Co to k čertu je?“

„Je jich tady všude plno,“ zašeptala Asher.

Půl tuctu balónků se sneslo k zemi, když se Ty obrátil na záda. Promnul si oči rukama, aby se trochu probral. „Bože.“ A zase oči zavřel.

Asher se ale nenechala odradit. Obkročmo si na něj sedla. „Tyi, je ráno.“

„Hm.“

„V devět mám rozhovor s novináři.“

Hlasitě zívá a poplácal ji po zadečku. „Hodně štěstí.“

Něžně ho políbila na rty. „Do odchodu mi zbývají ještě dvě hodiny času.“

„To je dobře, tak mě aspoň nebudeš rušit.“

Chceš se vsadit? zeptala se ho v duchu. Natáhla ruku a přejela mu prsty po stehně. „Možná, že se ještě chvíli prospím.“

„Hmm.“

Pomalů si na něj lehla a škádlivě ho kousla do krku. „Neobtěžuju tě, že ne?“

„Hm?“

Přitiskla se k němu blíž.

„Je mi zima,“ zamumlala.

„Vypni klimatizaci,“ navrhl Ty.

Asher zvedla hlavu a zadívala se na něj. Smál se a nevypadal ani trochu ospale.

Odsunula se od něj pryč a přitáhla si deku až k bradě. I když k němu byla otočená záda, v duchu ho viděla, jak se pobaveně usmívá.

„Už je to lepší?“ Objal ji kolem pasu a přitiskl si ji k sobě. Místo odpovědi jen pokrčila rameny.

„Je ti tepleji?“ zeptal se, když jí zakryl jedno ňadro dlaní. Bradavku měla úplně ztuhlou a srdce jí bušilo jako o závod.

„Pořád je mi zima,“ zanaříkala.

Ty ji políbil vzadu na krk. „Vypnu klimatizaci,“ řekl a vstal.

Za okamžik se k ní vrátil s uštěpačnou poznámkou na rtech, ale při pohledu na Asher mu najednou úplně došla slova.

Ležela nahá na rozesílané posteli, obklopená veselými balónky, vlasy měla rozprostřené na polštáři, vyzývavý úsměv na rtech a kůži pozlacenou prvními slunečními paprsky.

NORA

Ty zaplavila tak nesnesitelná touha, že okamžik úplně ztratil dech.

Když došel až k ní, Asher k němu se naklonil a rozevřela mu ochotně svou náruč.

„•“7 t*<~– ilei

natáhla ru-č.

DESÁTÁ KAPITOLA

„Asher, jaký je to pocit, když vás dělí jen tři zápasy od Grand Slamu?“

„Snažím se na to nemyslet.“

„Hrajete ve čtvrtfinále se Stacií Kingstoneo-vou. Je zatím slabší než vy. Zvedne vám to sebevědomí?“

„Stacie je silná hráčka, a velmi tvrdá. Nikdy nejdu do zápasu s ní s přehnaným sebevědomím.“

Asher seděla s rukama volně složenýma na stole a před sebou měla dav novinářů. Přes mikrofon se její vyrovnaný, klidný hlas nesl celým sálem.

Vlasy měla ještě vlhké, protože jí po vítězné hře ve Forest Hills sotva dopřáli čas, aby se osprchovala, než s ní uspořádali improvizovanou tiskovou konferenci.

Fotoaparáty vytrvale cvakaly a zachycovaly každý její pohyb i výraz. Jeden z novinářů si rychle poznamenal, že nemá žádné šperky ani nepoužívá rtěnku.

„Čekala jste, že bude váš návrat tak úspěšný?“

Asher udělala něco, co by si ještě před dvěma měsíci před tiskem vůbec nedovolila – nepatrně se usmála. „Tvrdě jsem trénovala,“ řekla prostě.

„Ještě pořád zvedáte činky?“

„Každý den.“

„Změnila jste nějak svůj styl?“

„Myslím, že jsem některé věci zlepšila.“

Ze všech lidí v sále si jen Asher uvědomovala, jak se změnil její postoj k novinářům. Při mluvení neměla už sevřené hrdlo úzkostí, ani její mozek nevysílal v jednom kuse varovné signály.

„Zdokonalila jsem hlavně podání,“ pokračovala. „Moje procento úspěšnosti je mnohem vyšší než před třemi nebo čtyřmi roky.“

„Jak často jste hrála během vaší přestávky v profesionální dráze?“

„Moc často ne.“

„Bude vás váš otec zase trénovat?“

Zaváhala tak krátce, že si toho nikdo ani nemohl všimnout. „Oficiálně ne,“ odpověděla vyhybavě.

„Rozhodla jste se přijmout nabídku na vaši reklamu v časopisu *Elegance*?“

Asher si odhrnula pramínek vlasů z čela. „Vidím, že se podobné zprávy šíří neuvěřitelně rychle.“ Sálem se rozlehl tichý smích. „Vlastně jsem se zatím nerozhodla,“ pokračovala. „Momentálně se snažím soustředit jen na U. S. Open.“

„Koho byste si vybrala za svoji soupeřku ve finále?“

„Ráda bych nejdřív zvítězila ve čtvrtfinále a semifinále.“

„Řekněme to tedy jinak. Koho považujete za svoji nejsilnější soupeřku?“

„Tiu Conwayovou,“ odpověděla Asher okamžitě. Měla ještě v čerstvé paměti jejich duel v Kooyongu, který trval skoro dvě hodiny. „Je to dnes nejlepší hráčka.“

„Co vás k tomu přesvědčení vede?“

„Tia má perfektní podání, sílu i rychlost.“

„Přesto jste ji v této sezóně zatím vždycky porazila.“

„Ale nebylo to snadné.“

„A co hráči? Dokázala byste odhadnout letošního vítěze?“

Asher odpověděla na otázku nejdřív úsměvem. „Myslím, že mají před sebou ještě tři zápasy, ale mám dojem, že pokud Starbuck bude dál hrát jako doposud, nikdo ho neporazí – rozhodně ne na trávě, která je jeho nejlepším povrchem.“

„Je váš názor ovlivněný osobními city?“

„Statistika nezná žádné city,“ odpověděla. „Osobní, ani jiné.“

Asher vstala, a účinně tak zabránila dalším otázkám. Naklonila se k mikrofonu a omluvila se, že bude muset tiskovou konferenci ukončit.

Než proklouzla ven dveřmi, zahlédla Chucka.

„Skvěle řečeno, Asher.“

„Díky. Co tady děláš?“

„Dohlížím na děvče mého nejlepšího přítele,“ řekl a položil jí ruku kolem ramen. „Ty se domníval, že bude lepší, když se bude držet během tvého důvěrného rozhovoru s novináři stranou.“

„Proboha,“ zamumlala Asher, „já přece nepotřebuju žádného ochránce.“

„Mně to neříkej.“ Chuck se na ni kamarádsky usmál. „Ty si vzal do hlavy, že by na tebe tisk mohl začít dotírat.“

Asher zvedla hlavu a zkoumavě se na něj zadívala. „Co bys udělal, kdyby k tomu bývalo došlo?“

„Rozdal bych si to s nimi,“ prohlásil a ukázal jí svaly na paži. „Ale možná, že bych jim dovolil, aby tě chvíli trápili, když si vzpomenu na tu tvou poznámku, že Tye nikdo neporazí. Neslyšela jsi, že po mně pojmenovali dokonce i raketu?“

Asher ho objala rukou kolem pasu. „Promiň, kamaráde.“

Chuck se zastavil, položil obě ruce Asher na ramena a upřeně na ni pohlédl. V jeho obličejí zůstal vážný výraz, i když se na něj tázavě usmála.

„Víš, Asher, že vypadáš vážně dobře?“

Rozesmála se. „Díky. Předtím jsem snad vypadala špatně?“

„Nemyslím tím, že jsi hezčí. To se nikdy nezmění. Ale vypadáš šťastně.“

Asher mu stiskla ruku. „Já jsem šťastná.“

„Je to vidět. A na Tyovi taky.“ Na chvílku zaváhal a pak pokračoval. „Poslechni, nevím, co se mezi vámi dvěma předtím stalo, ale –“

„Chucku...“ Asher zavrtěla hlavou, aby jeho otázky umlčela.

„Ale,“ pokračoval, „chci, abys věděla, že bych byl rád, kdyby vám to tentokrát vyšlo.“

„Chucku.“ Asher ho láskyplně objala. „Já v to pevně doufám.“

„Požádal jsem tě, abys na ni dohlédl,“ ozval se Ty za jejich zády. „Nemluvil jsem o žádném objímání.“

„Zatraceně.“ Chuck si ji k sobě víc přitiskl. „Nebud' tak sobecký. I druhořadí hráči potřebují lásku.“ S úsměvem se zadíval na Asher. „Smím tě pozvat na humrový salát se šampaňským?“

„Promiň.“ Dala mu pusku na nos. „Někdo mi už nabídl pizzu a laciné víno.“

„Zase o třídu lepší.“ Chuck ji s povzdechem pustil. „Potřebuju někoho, kdo by si to se mnou zítra rozděl,“ řekl Tyovi.

„Dobře.“

„V šest hodin, na kurtu tři.“

„Pití koupíš ty.“

„Hodíme si mincí,“ odpověděl Chuck a odešel.

Když osaměli, zůstali Asher s Tyem chvíli stát vedle sebe v rozpačitém tichu. Tohle zvláštní napětí se občas objevovalo po jejich návratu do Států. Nikdy o tom spolu nemluvili, ale i beze slov bylo jasné, že už brzy přijde hodina pravdy. A ani jeden z nich nevěděl, jak si s tím poradí.

„Jak to šlo?“ prolomil Ty konečně ticho.

„Snadno,“ odpověděla Asher, s úsměvem si stoupla na špičky a políbila ho. „Nepotřebovala jsem žádného osobního strážce.“

„Vím, jak se cítíš na tiskových konferencích.“

„Jak?“

Pohládl ji po vlasech.

„Vyděšeně je slabé slovo.“

Se smíchem mu podala ruku a začali spolu odcházet. „To už je minulost,“ přiznala se mu. „Samotná teď žasnu nad tím, jak jsem se mohla dřív nechat novináři tak ovlivnit. Ale jeden problém se přece jen vyskytl.“

„Jaký?“

„Měla jsem strach, abych neomdlela hladu.“ Vrhla na něj šibalský pohled. „Nemluvil tu někdo o pizze?“

„Hm.“ Se smíchem si ji k sobě přitáhl blíž. „A o laciném víně.“

„Ty vážně víš, jak nalákat děvče na schůzku, Starbucku,“ zašeptala Asher skoro bez dechu.

„Půjdeme k *Holand'anovi*“ upřesnil a dovedl ji k autu.

Za dvacet minut už spolu seděli u malého kulatého stolu. Vonělo to tu kořením, omáčkou a voskem ze svíček. Z hracího automatu v rohu se linul nepřetržitý tok hlasitých rockových melodií. „Servírky měly horní díl zástěry ozdobený velkým obrázkem smějící se pizzy.

Asher si opřela lokty o odřený dřevěný stůl a zadívala se Tyovi do očí.

„Ty vždycky přesně víš, jak vybrat to správné místo, vid’?“

„Drž se mě, miláčku,“ poradil jí. „Na zítřek mám už vyhlédnutý jeden malý bar, kde dělají perfektní hamburgery.“ Když pobaveně sešpulila rty, měl sto chutí je ochutnat. Nahnul se k ní a udělal to. Stůl se nebezpečně naklonil.

„Máte vybráno?“ zeptala se servírka se žvýkačkou v puse a zhoupla se před nimi v bocích.

„Pizzu a láhev chianti,“ řekl jí Ty a znovu políbil Asher.

„Malou, střední nebo velkou?“

„Prosím?“

„Chcete tu pizzu malou, střední nebo velkou?“ upřesnila servírka s přehnanou trpělivostí.

„Střední bude stačit.“ Ty konečně zvedl hlavu a obdařil servírku přátelským úsměvem. „Díky.“

„To by mělo určitě zlepšit služby,“ podotkla Asher pobaveně a dívala se za servírkou, jak odchází.

„Jak to myslíš?“

Asher se upřeně zadívala do jeho smějících se očí. „To nic,“ odpověděla vyhýbavě. „Tvoje ego rozhodně už nepotřebuje žádné další povzbuzení.“

Ty se k ní naklonil blíž, aby lépe slyšel. Hudba totiž hrála čím dál hlasitěji.

„Tak jaké otázky na tebe novináři vysypali?“

„Jako obvykle. Zmínili se i o té nabídce z *Elegance*.“

„Vezmeš ji?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Možná. Nemyslím, že by ublížilo ženskému tenisu, kdyby se jedna z hráček objevila v národním módním časopise.“

„Nebyla bys první.“

Asher zvedla obočí. „Ty čteš módní časopisy, Starbucku?“

„Samozřejmě. Rád se dívám na hezké ženy.“

„Vždycky jsem si myslela, že muži hledají ženy v jinýchruzích časopisů.“

Vrhl na ni nevinný pohled. „V jakých?“

Asher ho ignorovala a vrátila se zpátky k jeho původní otázce. „Mám pocit, že novináři důležitost tohoto Grand Slamu hrozně zveličují.“

„Vadí ti to?“

Uchopil její ruku do své a upřeně se na ni zadíval. Byl mezi nimi neuvěřitelný rozdíl. Často v duchu uvažoval, jak vůbec dokáže tak elegantní malá ruka vyvinout takovou obrovskou sílu... a proč by se měla tak dokonale hodit k té jeho.

„Trochu,“ připustila Asher. „Je pak těžké jít do jednoho zápasu, a nemyslet na další. A co ty? Víš, že na tebe vyvíjejí stejný nátlak.“

Servírka přinesla víno, a když postavila na stůl skleničky, usmála se na Tye. Ten k Asheřinu pobavení její úsměv opětoval.

Je to ďábel, pomyslela si v duchu. A ví to o sobě.

„Já mám v hlavě vždycky jen zápas, který právě hraju. Řeším jednoduše jednu věc po druhé.“ Nalil do obou skleniček víno. „Tři hry, které mám ještě před sebou, jsou až dost.“

„Ale rád bys vyhrál Grand Slam, ne?“

Vzal do ruky svou skleničku. „To si piš.“ Usmál se jí do očí a pak se napil. „Martin už o tom píše knihu.“

„Divím se, že tu není,“ podotkla Asher, „a nezkoumá důkladně každý tvůj volej.“

„Přijede zítra se zbytkem rodiny.“

Asher ztuhla. „Se zbytkem rodiny?“

„Ano. S mámou a Jess. Mac a Pete slíbili, že si to taky zkusí zařídít.“

Chianti bylo silné a lahodné. Ty se cítil čím dál uvolněněji. „Pete se ti bude určitě líbit. Je to roztomilé dítě.“

Zamumlala něco nesrozumitelného do skleničky s vínem.

Martin tady byl před třemi roky taky, spolu s Tyovou matkou a sestrou. Ona i Ty šli na U. S. Open jako žhaví favorité. Oba pronásledoval tisk doslova na každém kroku. Jedli spolu u jednoho

stolu a spali v jedné posteli. Bylo to až děsivě stejné jako teď. Ale tolik se toho událo mezitím...

Tenkrát neexistoval žádný chlapec s Tyovou podobou. Žádné malé dítě, plné ustavičné energie, které by Asher připomnělo, co ztratila. Cítila ve svém nitru najednou neuvěřitelnou prázdnotu a bolest.

Ty si její mlčení vyložil po svém a vzal ji konejšivě za ruku. „Asher, ještě pořád nemluvíš se svým otcem?“

„Cože?“ Chvilí na něj roztržitě zírala. „Ne, od té doby... od té doby, kdy jsem odešla z tenisu.“

„Proč mu nezavoláš?“

„Nemůžu.“

„To je směšné. Je to přece tvůj otec.“ Zhluboka si povzdychla. Kéž by to bylo tak jednoduché.

„Tyi, vždyť ho znáš. Je to velmi přísný člověk, který si je absolutně jistý tím, co je správné a špatné. Když jsem opustila tenis, hrozně jsem ho zklamala. Já... promarnila jsem všechno, co mi dal.“

Ty jí odpověděl jediným stručným slovem, nad kterým se musela usmát. „Z jeho pohledu tomu tak opravdu bylo,“ pokračovala. „Jako dcera Ji-ma Wolfea jsem měla jistou zodpovědnost. A když jsem se provdala za Erica a vzdala se své kariéry, téhle zodpovědnosti jsem se vyhnula. Nikdy mi to neodpustil.“

„Jak to víš?“ zeptal se rozčileně. „Když jsi s ním vůbec nemluvila, jak si můžeš být jistá tím, co teď cítí?“

„Tyi, kdyby se jeho city vůči mně změnily, určitě bý tady teď byl, nemyslíš?“ Zoufale si přála, aby už začali mluvit o něčem jiném. „Nejdřív jsem se domnívala, že když začnu znovu hrát, třeba se všechno změní. Nestalo se to.“

„Ale chybí ti.“

Ani tohle nebylo tak jednoduché. Pro Tye znamenala rodina všechno. Nikdy by nepochopil, že Asher teď netouží po otcově přítomnosti tady, ani po jeho lásce, ale jen po jeho odpuštění.

„Byla bych ráda, kdyby tu byl,“ řekla nakonec. „Ale chápu jeho důvody, proč to neudělá.“ Na okamžik svraščila obočí. „Dřív jsem hrála pro něj, abych ho potěšila a ospravedlnila všechen čas a úsilí, které do mé kariéry vložil. Teď hraju sama pro sebe.“

„A hraješ lépe,“ dodal Ty. „Možná, že právě proto.“

S úsměvem zvedla jeho ruku ke rtům. „Třeba.“

„Tady je vaše pizza.“ Servírka mezi ně položila velký talíř, ze kterého se ještě kouřilo.

Jedli uprostřed hlučné hudby a celou dobu si spolu přitom povídali.

Ani tlak z blížících se zápasů neměl žádný vliv na Asheřinu náladu. Sýr byl horký a tahavý, a když si ho soukala do pusy, Ty se pobaveně smál. Obsah láhve s chianti povážlivě rychle ubýval. Mluvili o všem možném a na tenis úplně zapomněli.

Za chvíli vešla dovnitř skupinka osmnáctiletých a nasypali do hracího automatu další zásobu mincí.

Proč jsem tak šťastná v téhle hlučné, přeplněné místnosti? přemítala Asher v duchu. Chladnoucí pizza a vlažné víno jí připadaly stejně lahodné, jako šampaňské a kaviár, na kterém si spolu pochutnávali v Paříži.

Měl to na svědomí Ty. Když byla s ním, na místě vůbec nezáleželo. Asher najednou napadlo, že je konečně zase sama sebou. Nemusela si už dávat pozor na každý krok, na každé slovo. Ty byl jediným mužem, který od ní nic takového nevyžadoval.

Její otec chtěl, aby byla dokonalá – jako princezna ze skleněného zámku. Celé mládí dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby ho uspokojila.

Eric od ní očekával, že se stane chladnou, způsobnou lady Wickertonovou, ženou, která umí diskutovat o umění a politice.

Ty si vždycky jen přál, aby byla sama sebou. Smířil se s jejími chybami a nedostatky, dokonce je obdivoval. Protože chtěl, aby byla zase znovu sama sebou, pokusila se o to – a podařilo se jí to. Za celou dobu, co se znali, na ni ani jednou neměl žádné požadavky.

Impulzivně ho vzala za ruku a vtiskla mu do dlaně polibek.

„Za co to je?“ zeptal se.

„Za to, že nechceš žádnou princeznu ze skleněného zámku.“

Zmateně sraštil obočí. „Moc ti nerozumím. Měl bych?“

„Ne.“ Asher se k němu se smíchem naklonila blíž. „Vypil jsi už dost vína, abys přestal klást odpor a nechal ses ode mě svést?“

Usmál se.

„Víc než dost.“

„Tak pojď se mnou,“ vybídla ho Asher.

Bylo už pozdě, ale Ty ležel vedle spící Asher a nemohl usnout.

Tiskla se k němu a jednu ruku měla volně vloženou v té jeho. Celý pokoj byl plný její vůně, takže si ji i ve tmě Ty dovedl snadno představit. Na nočním stolku monotónně tikal malý budík a čísla na jeho ciferníku zářila do tmy. Dvanáct dvacet sedm.

Hlavou se mu toho honilo tolik, že neměl na spánek ani pomyšlení. Cítil – stejně jako Asher – že jejich idylka už brzy skončí. Byli zpátky tam, kde kdysi skončili, a otázky se už nedaly dál odkládat. Ty začínal být čím dál netrpělivější.

Na rozdíl od Asher už se nemohl dočkat konce sezóny. Věděl, že teprve pak přijde ten správný čas na všechny odpovědi a vysvětlení. Neměl nikdy ve zvyku čekat na vhodnou příležitost, a nemohl se proto zbavit napětí. Přesto i dneska večer za jejím smíchem vycítil, že ho v duchu prosí, aby se jí na nic neptal. Trápí se kvůli otci, uvažoval Ty v duchu. Byla z jejich vzájemného odcizení nešťastnější, než si byla ochotná připustit. Vyčetl jí to z očí.

Nemohl pochopit, že se v rodině může jeden od druhého takhle odvrátit. Zalétl myšlenkami ke své matce, a pak k Jess. Neexistovalo nic, co by těm dvěma nedokázal odpustit. Nikdy by nesnesl pomyšlení, že je zodpovědný za jejich neštěstí. Mohl by otec cítit něco jiného ke své dceři? Ke své jediné, milované dceři? přemítal Ty v duchu.

Dobře si pamatoval, jak byl Jim Wolfe na As-her vždycky pyšný. Ty často sedával vedle něj, když začínala hrát jako profesionál, i později, během posledního roku její kariéry. Dokonce i na tak uzavřeném člověku bylo poznat, že svou dceru obdivuje. Ty nemohl uvěřit, že ten obdiv patřil jen sportovkyni, a ne ženě.

K Tyově údivu Jim jeho vztah s Asher přijal bez nejmenších námitek. Ne, opravil se Ty v duchu, on ho dokonce schvaloval. Zjevně ho těšilo, když je viděl spolu.

Ty si vzpomněl, že jednou dokonce zašel tak daleko, že Tyovi naznačil, že by nebyl proti jejich společné budoucnosti. Tye to tenkrát pobavilo i rozzlobilo zároveň. Trochu mu vadilo, že mezi ně Asheřin otec tak zasahuje. Sám ještě neměl úplně jasno, jaká

budoucnost ho s Asher čeká. A pak, když dostala jasné obrysy, bylo už na všechno příliš pozdě.

Ty se zamyšleně zadíval na Asher.

V bledém svitu měsíce vypadala její tvář neuvěřitelně křehce. Při pohledu na ni ho zaplavila najednou tak silná vášeň, že se musel hodně ovládnout, aby ji neprobudil a nevzal si, po čem toužil.

Jeho city k ní byly vždycky smíšené – divoká vášeň, neuvěřitelná něha, náznak strachu. Neexistovala žádná jiná žena, která by v jeho nitru dokázala vyvolat tolik protichůdných citů.

Když se na ni teď díval, jak spí, cítil v sobě neuvěřitelnou potřebu ji ochránit. Až otevře oči, neměl by v nich být ani sebemenší stín smutku.

Kolik překážek musíme překonat, než budeme skutečně spolu? přemítal. Ale jednu by mohl možná odstranit sám, uvědomil si najednou.

Třeba nadešel čas, aby udělal první krok.

Ty impulzivně vyklouzl z postele a zamířil do obývacího pokoje.

Trvalo jen chvíli, než dostal spojení. Sedl si na židli a poslouchal, jak telefon na druhém konci vyzvání.

„Rezidence Wolfeových.“

Ty podle těch dvou slov okamžitě poznal, že mluví se služebnou. „Prosím Jima Wolfea. U telefonu Ty Starbuck.“

„Okamžik, prosím.“

Ty se pohodlně opřel a jedním uchem poslouchal, jestli nezaslechne nějaký pohyb ve vedlejší ložnici.

Ve sluchátku se ozvalo dvojí klapnutí – jednu linku někdo zvedl, druhou jiný zavěsil. „Starbuck.“

Ten tichý, uvážlivý hlas okamžitě poznal. „Jíme. Jak se máte?“

„Dobře.“ Jim Wolfe se posadil za pracovní stůl, trochu překvapený tím pozdním telefonátem. „Zrovna jsem o tobě četl v novinách.“

„Je to dobrý rok. Ve Wimbledonu jste všem chyběl.“

„Ale vedeš si tam dobře.“

„Asher taky,“ odpověděl Ty pohotově.

Na okamžik mezi nimi zavládlo napjaté ticho. „Tvůj volej je mnohem čistší, než býval.“

„Jime, chtěl bych si s vámi promluvit o Asher.“

„V tom případě není o čem.“

Tyovi ta ledově chladná slova na okamžik úplně vzala dech. Pak ho zaplavil neuvěřitelný hněv. „Věnujte mi jen pár minut. Musím vám toho hodně říct. Vaše dcera si vybojovala cestu zpátky na vrchol. A dokázala to bez vás.“

„Jsem si toho vědom.“

„Nikdy jsem nikoho neviděl tolik dřít, jako ji v posledních několika měsících,“ pokračoval Ty. „A neměla to jednoduché. Byl to hrozný nápor, a navíc ji novináři pořád pronásledovali s otázkou, proč její otec není na tribuně, když vyhrává jeden šampionát za druhým.“

„Asher zná mé pocity,“ řekl Jim chladně. „Tvoje věc to není.“

„Cokoli se týká Asher, týká se i mě.“

„Tak...“ Jim zvedl ze stolu zlaté pero a pečlivě se na něj zadíval. „Takže jsme zase zpátky na začátku.“

„Ano, jsme.“

„Jestli ses rozhodl obnovit svůj vztah s Asher, je to tvoje věc, Tyi.“ Hodil pero zpátky na stůl. „A je jen a jen mojí věcí, jestli já nic takového neudělám.“

„Proboha, Jime,“ vybuchl Ty prudce, „je to vaše dcera. Nemůžete se obrátit zády k vlastnímu dítěti.“

„Jaká dcera, takový otec,“ zamumlal Jim.

„Co to má k čertu znamenat?“ Ty rozčileně vstal a začal přecházet sem tam. Telefonní šňůru táhl za sebou.

„Asher vymazala své dítě ze života. Já jsem udělal totéž.“

Celý svět jako kdyby se najednou zastavil. Ty měl pocit, jako kdyby v něm něco doslova zmrzlo v led a prsty, kterými držel sluchátko, mu úplně zbělely.

„Jaké dítě?“

„Obrátila se zády ke všemu, co jsem ji naučil,“ pokračoval Jim, a vůbec neslyšel Tyovu tichou otázku. „Ta dcera, kterou jsem dřív znal, by něco takového nedokázala.“

Celá léta tu lítost a hněv dusil ve svém nitru. Teď se bolest dostala konečně ven.

„Snažil jsem se pochopit, proč se provdala za tu karikaturu muže, dokonce jsem se pokoušel smířit s tím, že zahodila svoji kariéru. Ale některé věci jí neodpustím. To, že se kvůli životu, který si vybrala, zřekla i mého vlastního vnoučete, to je hanebnost.“

A pak Jim rychle zavěsil, rozzlobený sám na sebe, že dal tolik najevo vlastní city.

Tři tisíce mil odtud stál Ty uprostřed pokoje a zíral otupěle do prázdna. Pomalu položil telefon zpátky na stůl. Hlavou se mu honilo příliš mnoho myšlenek, otázek a nejasných odpovědí. Potřeboval získat čas, aby mohl přemýšlet.

Potichu se vrátil zpátky do ložnice a oblékl se.

Měl sto chutí s ní zatřást, probudit ji a vynutit si její vysvětlení. Ale chtěl počkat, dokud se sám trochu nevzpamatuje.

Sedl si na židli a díval se na její spící siluetu na posteli.

Dítě? Asheřino dítě? Ale žádné přece neexistuje, uvažoval Ty horečně. Kdyby měli lord a lady Wickertonovi potomka, určitě by o tom byla zmínka v tisku. Dědic se nikdy neutají.

Ty si nervózně prohrábl rukou vlasy. Kromě toho, přemýšlel v duchu, kdyby Asher měla dítě, kde je teď? Zoufale se v sobě snažil překonat žárlivost, která ho zaplavila při představě, že by Asher měla dítě s jiným mužem.

Pořád znovu a znovu si v duchu přehrával svůj rozhovor s Jimem Wolfem.

Asher vymazala své dítě ze života...

Upřeně se na ni zadíval a křečovitě sevřel opěradlo židle. Potrat? Ne, něco takového si prostě nedokázal představit. Mohla by žena, o které byl přesvědčený, že ji dobře zná, udělat takové rozhodnutí? A proč? Bylo by možné, že pro ni společenský život byl důležitější než...

Ne, toho by nikdy nebyla schopná. Asher nikdy nebyla vypočítavá.

Jim mluvil v hrozných hádankách, usoudil Ty. Žádné dítě nikdy neexistovalo. Nemohlo.

Všiml si, že se Asher nepatrně pohnula. S tichým povzdechem se posunula směrem k prázdnému místu vedle sebe, kde měl být Ty.

Zvedla ruku a odhrnula si vlasy z obličeje. Pak položila dlaň na jeho polštář, jako kdyby zkoušela, jestli je ještě teplý.

„Tyi?“ ,

Nevěřil si, a proto radši mlčel. V duchu se modlil, aby ještě na chvíli usnula a mohl si v hlavě všechno utřídit.

Ale Asher se ke spaní už neměla. A okamžitě vycítila napětí ve vzduchu.

Něco není v pořádku, hučelo jí v hlavě.

„Tyi?“ zavolala znovu, trochu vystrašeně. Ale neodpovídal. Musela si sednout, aby ho uviděla.

I ve světle měsíce si okamžitě všimla, že má oči úplně temné a upřeně se jí dívá do obličeje. Rozbušilo se jí srdce.

„Nemohl jsi usnout?“ zeptala se a snažila se samu sebe přesvědčit, že se jí všechno jen zdá.

„Ne.“

Asher nervózně polkla. „Měl jsi mě probudit.“

„Proč?“

„Mohli – mohli jsme si povídat.“

„Vážně?“ Jeho nitro zaplnil chladný hněv. „Můžeme si povídat, pokud ti nebudu klást žádné otázky, na které mi nechceš odpovědět.“

Čekala, že brzy dojde ke konfrontaci, ale takhle si ji nepředstavovala. Ty v sobě měl najednou tolik trpkosti a zášti. Ale měl právo všechno se dozvědět. Odbývala ho už příliš dlouho.

„Tyi, jestli chceš odpovědi, dám ti je.“

„Že by to bylo najednou tak snadné?“ vybuchl zlostně a vstal. „Mám se ptát a ty mi budeš odpovídat? A nic přede mnou už nebudeš skrývat, Asher?“

Upřeně na něj pohlédla, šokovaná tím jízlivým tónem. „Nic jsem před tebou neskrývala, Tyi. Potřebovala jsem jen čas – oba jsme ho potřebovali.“

„Proč, Asher?“ zeptal se ledovým hlasem. Zamrazilo ji v zádech. „Proč pro tebe byl čas tak důležitý?“

„Nebyla jsem si jistá, jestli některým věcem dobře porozumíš.“

„Jako třeba tvému dítěti?“

Kdyby ji v tu chvíli uhodil, nemohla by být Asher víc ohromená. Všiml si, že zbledla jako stěna a v jejích očích se objevil zoufalý výraz.

„Jak...“ Úplně ztratila řeč. Jak na to přišel? Kdo mu to řekl? Jak dlouho už to ví?

„Eric,“ vyhrkla nakonec. „Eric ti to pověděl.“

Zaplavilo ho neuvěřitelné zklamání. Nějak ve skrytu duše doufal, že to všechno není pravda.

Odvrátil se od ní pryč a zadíval se oknem ven do tmy. Zjistil, že nedokáže být nezaujatý. Pochopit svobodu volby byla jedna věc, ale když se všechno týkalo Asher, bylo to něco úplně jiného.

„Tyi, já...“

Nedokázala promluvit. Cítila, že se splnily její nejhorší obavy. Rozevřela se mezi nimi bezdná propast, která se každou vteřinou zvětšovala. A to všechno jen proto, že mu všechno neměla příležitost říct sama.

„Tyi, chtěla jsem ti všechno povědět. Nejdřív jsem měla jisté důvody, proč jsem to neudělala, a pak...“ Zavřela oči. „Pak jsem hledala výmluvy.“

„Asi sis myslela, že mi do toho nic není.“

Otevřela oči a zadívala se na něj. „Jak můžeš něco takového říct?“

„Když se provdáš za jednoho muže, tomu druhému není nic do toho, co uděláš dál se svým životem – i když tě miluje.“

Její srdce zaplavila radost i bolest zároveň. „Tak tomu nebylo,“ zašeptala.

„O čem to mluvíš?“

„Nemiloval jsi mě.“

Trpce se usmál, ale neotočil se k ní zády. „Ne, samozřejmě, že ne. Proto jsem to bez tebe nemohl vydržet. Proto jsem na tebe pořád myslel.“

Asher si na chvíli zakryla oči rukama. Proč teď? pomyslela si zoufale. Proč až teď? „Nikdy jsi mi to neřekl.“

Tentokrát se otočil. „Ano, řekl.“

Prudce zavrtěla hlavou. „Nikdy jsi to neřekl. Ani jednou. I jednou by bývalo stačilo.“

Zamračil se. Musel v duchu uznat, že má Asher pravdu. Ta slova nikdy nahlas nevyslovil. Ale dával jí svou lásku najevo všemi způsoby, které znal.

„Ty taky ne,“ vybuchl.

„Bála jsem se,“ zašeptala zoufale.

„Zatraceně, Asher, já taky.“

Dlouho se beze slova dívali jeden druhému do očí.

Copak byla tak slepá? Potřebovala tolik slyšet ta slova?

Asher několikrát polkla, aby se zbavila aspoň trochu strachu. „Miluju tě, Tyi,“ řekla co nejpevnějším hlasem. „Vždycky jsem tě milovala. A přesto mám pořád strach.“

Když k němu natáhla ruku, zadíval se na ni, ale nepřijal ji.

„Neodvracej se teď ode mě.“ Pomyslela v duchu na dítě, které ztratila. „Prosím. Nesmíš ke mně cítit nenávist za to, co jsem udělala.“

Nemohl ji sice pochopit, ale hluboký cit, který ho k ní poutal, v něm neodumřel. A připadalo mu, že láska k ní dokáže ospravedlnit cokoli.

Uchopil ruku, kterou mu podávala, do své, a přitiskl si ji ke rtům. „Bude lepší, když si o tom všem promluvíme. Potřebujeme začít s čistým štítem, Asher.“

„Ano. Taky si to tak přeju. Bože, Tyi, je mi toho dítěte tolik líto.“ Volnou rukou ho objala kolem pasu a položila si hlavu na jeho hrudník. Ve svém nitru pocítila najednou obrovskou úlevu –že se s ním o všechno konečně může podělit. „Nemohla jsem ti to říct tenkrát, když se to stalo. Nevěděla jsem, co dělat. Neměla jsem ponětí, jak by ses zachoval.“

„Ani já to nevím,“ odpověděl.

„Cítila jsem se hrozně provinile.“ Pevně za-v vřela oči. „Když mi Jess ukázala fotografii tvého synovce, skoro jsem v duchu viděla před očima naše dítě. Vždycky jsem věděla, že by mělo tvoje vlasy a oči.“

„Moje?“ Na okamžik jako by se úplně zastavil čas. A spolu s ním i jeho srdce, plíce, mozek. Pak mu konečně všechno došlo. „Moje?“

Sevřel jí ruku tak křečovitě, že se až zajíkla bolestí. Než stačila promluvit, popadl ji za ramena a zabodl do ní ledový pohled. „To dítě bylo moje?“

Chtěla promluvit, ale nemohla. Přemohl ji strach a bolest. Ale vždyť už to věděl, přemýšlela v duchu zoufale. Ne, nevěděl. Myslel si, že to bylo Ericovo dítě.

„Zatraceně, tak už mi odpověz!“ Divoce s ní začal třást. Vůbec se nebránila – byla ochablá jako hadrová panenka. „Bylo to moje dítě? Bylo moje?“

Mlčky přikývla, příliš otupělá na to, aby cítila jakoukoli bolest.

Měl sto chutí ji uhodit. Když se podíval na její obličej, skoro cítil, jak ho svrbí dlaň. A chtěl ji bít a bít, dokud z něj nevyprchá všechen žal a hněv.

Asher mu všechno vyčetla z očí, ale nebránila se.

Zaryl jí na okamžik prsty do paže. A pak ji od sebe doslova odmrští pryč, na rozestlanou postel.

Zůstala tam bez dechu ležet a čekala.

„Ty děvko. Čekala jsi se mnou dítě, když ses za něj provdala,“ vybuhl hněvivě a zatnul obě ruce v pěst. „Přinutil tě, aby ses ho zbavila, když se to dbzvěděl? Nebo ses o to postarala sama, aby sis mohla hrát na dámu?“

Ani si neuvědomovala, jak se celá třese. Mysl měla tak otupělou, že vnímala sotva polovinu jeho slov.

„Nevěděla jsem to. Nevěděla jsem, že jsem těhotná, když jsem se provdala za Erica.“

„Neměla jsi právo to přede mnou tajit.“ Vzal ji za ruku a zvedl ji na kolena. „Neměla jsi právo udělat takové rozhodnutí, když to dítě bylo moje!“

„Tyi –“

„Mlč! K čertu s tebou!“

Odstrčil ji od sebe. Věděl, že kdyby zůstali spolu, ani jeden z nich by nebyl před tím druhým v bezpečí.

„Nestojíš mi už ani za jediný pohled. A ať řekneš nebo uděláš cokoli, nic se na tom nemůže změnit. Už nikdy, rozumíš?“

A pak odkráčel ven z pokoje, aniž by se ohlédl. Jeho bouchnutí dveří znělo Asher v uších pořád znovu a znovu jako ozvěna.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Ty zvítězil ve čtvrtfinále. Všichni říkali, že to zářijové odpoledne hrál nejlepší tenis za celou svoji dosavadní kariéru.

Ty ale věděl, že nehraje jen tenis. Sváděl svoji vlastní vnitřní bitvu. Šel na kurt plný pomstychtivosti a hněvu, který si pak vybíjel na protivníkovi. Jako by svého soupeře chtěl doslova ubít míčky.

V obličeji měl zachmuřený výraz a oči potemnělé citem. Nezáleželo mu na tom, jestli zvítězí, nebo prohraje, ale potřeboval prostě ventil pro svůj hněv.

Novináři ho často nazývali válečníkem kurtu, a tentokrát ten popis neuvěřitelně odpovídal pravdě. Pronásledoval svého protihráče, jako kdyby ucítil krev, a pak ho srazil k zemi.

Tyovým jediným zklamáním bylo, že zápas netrval déle. Měl málo času, aby ze sebe dostal všechnu zlost. V duchu ho napadlo, jestli se mu to vůbec někdy podaří.

Když odcházel z kurtu, diváci na tribuně reagovali různě.

„Bůh je mi svědkem, Ado, že jsem toho kluka nikdy neviděl hrát lépe.“ Martin Derick doslova zářil a hlas měl ochraptělý z povzbuzování a cigaret. Na zemi u jeho nohou ležela pěkná hromádka nedopalků. „Viděla jste, jak toho Itala zmasakroval?“

„Ano.“

„Ještě dva takové zápasy a náš hoch bude mít Grand Slam.“ Martin stiskl Adinu upracovanou ruku mezi své hladké dlaně. „Teď už ho nic nezastaví!“

Ada mlčky hleděla dolů na tenisový dvorec. Viděla víc, než jen Tyovo vítězství. Oči jejího syna sršely hněvem. Byly plné rozhořčení a bolesti. Znala ten pohled až příliš dobře. Vídala ho často U malého

chlapce, kterého si ostatní dobírali, protože ho opustil otec. Pak si to s nimi rozdál pěstmi.

Dneska použil místo pěstí raketu, uvažovala Ada v duchu. Zatímco Martin horlivě líčil každé jeho podání a smeč, Ada tiše přemýšlela, co vrátilo ten pohled do synových očí.

„Mami.“ Jess se k ní naklonila tak blízko, aby ji nikdo jiný neslyšel. „S Tyem něco není v pořádku, vid’?“

„Taky mám ten dojem.“

Jess si přitiskla tvář k Peteově hebké hlavičce, jako kdyby doufala, že se tím aspoň trochu uklidní. Chlapeček se zahihňal, ale pak se vrhl ke svému otci.

„Asher dneska nebyla na tribuně.“

Ada se na svou dceru upřeně zadívala.

Jess se mezi řečí zmínila o tom, že se Ty zase vídá s Asher Wolfeovou. Ada všechno pochopila i bez téhle informace. Jakmile se dozvěděla, že Asher znovu soutěží, věděla s absolutní jistotou, k jakému výsledku to povede.

Jen jedinkrát viděla Tye opravdu zničeného když se Asher provdala za toho uhlazeného britského lorda.

„Ano, všimla jsem si,“ odpověděla Ada. „Ale čeká ji vlastní zápas.“

„Na vedlejším kurtu, ani ne za půl hodiny.“ Jess vrhla znovu ustaraný pohled na všechny ty lidi, kteří zaplňovali tribuny. „Měla tady být.“

„Když nepřišla, musela k tomu mít důvod.“

„Mami, musím s tebou mluvit – o samotě,“ vyhrkla najednou Jess. „Co kdybychom si šly dát šálek kávy?“

Ada bez váhání vstala.

„Zabavte Petea,“ nařídila Macovi s Martinem. „Za pár minut se vrátíme.“

„Povíš jí to?“ zeptal se Mac tiše a dotkl se ruky své ženy.

„Ano, musím.“

Posadil si syna na klín a díval se za nimi, jak mizí v davu.

Když se usadily ke stolu, Ada trpělivě čekala, až její dcera začne. Poznala, že Jess tu chvíli záměrně oddaluje. Objednala pití, bavila se o počasí. Ada ji nechala povídat.

Konečně Jess přestala míchat kávu a zadívala se své matce do očí.

„Mami, vzpomínáš si, když jsme tu byli před třemi lety?“

Jak bych mohla zapomenout? povzdychla si Ada v duchu. Ten rok Ty vyhrál U. S. Open, ale sotva měl čas si své vítězství vychutnat, a zhroutil se mu celý svět.

„Ano, vzpomínám.“

„Asher opustila Tye a vdala se za Erica Wickertona.“ Když na to Ada nic neřekla, Jess znovu vzala do ruky šálek s kávou a pořádně si lokla, jako kdyby se potřebovala posílit. „Byla to moje vina,“ vyhrkla najednou.

Ada ochutnala svou kávu a usoudila, že vzhledem k podmínkám, v jakých ji tu připravují, není vůbec špatná. „Tvoje vina, Jess? Jak to?“

„Vyhledala jsem ji.“ Jess začala nervózně trhat na kousky svůj papírový ubrousek. Domnívala se, že to teď bude snazší, když už všechno pověděla Macovi, ale připadala si znovu jako malé dítě. „Šla jsem do jejího hotelového pokoje, když jsem věděla, že tam Ty nebude.“

Zhluboka se nadechla a všechno ze sebe vychrtila najednou. „Řekla jsem jí, že Tye vztah s ní už unavuje. Pověděla jsem jí – že ho to s ní nebaví.“

„Překvapuje mě, že se ti nevysmála do očí,“ podotkla Ada.

Jess rychle zavrtěla hlavou. „Byla jsem přesvědčivá,“ pokračovala. „Možná, že jsem si byla sama jistá, že je to pravda. A – měla jsem pro ni pochopení.“

Když si vybavila, jak dobře zahrála roli zdráhavého posla špatných zpráv, bylo jí skoro špatně.

„Bože, mami, když si vzpomenu, co všechno jsem jí řekla, a jak...“ Vrhla ztrápený pohled na matku. „Pověděla jsem jí, že si Ty myslí, že se k sobě s Ericem skvěle hodí. Byla to sice více méně pravda, ale podala jsem jí to tak, abych v ní vzbudila dojem, že Ty doufá, že ho Eric zbaví břemene, kterým se pro něho stala.“

A zastávala jsem se Tye. Řekla jsem Asher, že by jí nikdy nechtěl ublížit a je vážně znepokojený tím, že se do něj tak bláznivě zamilovala. Já naznačila jsem jí, že po mně Ty chtěl, abych mu poradila, jak by se nejlépe mohl vyvléknout ze vztahu, o který už nemá zájem.“

„Jess.“ Ada vzala dceru za ruku. „Proč jsi něco takového udělala?“

„Ty nebyl šťastný. Mluvila jsem s ním večer předtím, a byl úplně na dně, nejistý sám sebou. Nikdy předtím jsem ho takového neviděla. Připadalo mi, že mu Asher jen ubližuje a že pro něj není ta pravá. Byla jsem přesvědčená, že ho musím uchránit před další bolestí.“

Ada se opřela na židli a rozhlédla se zamyšleně kolem sebe. V duchu se snažila zformulovat ta správná slova. Napadlo ji, že člověk nikdy nepřestane být rodičem, ani když jsou jeho děti už dávno dospělé.

„Ty Asher miloval, Jess.“

„Já vím.“ Jess sklopila oči. „Myslela jsem si, že tomu tak není. Říkala jsem si, že kdyby ji miloval, byl by šťastný. A kdyby ona milovala jeho, byla by... chovala by se jako všechny ostatní ženy, které ho obletovaly.“

„Myslíš, že by ji Ty miloval, kdyby byla jako ty ostatní?“

Jess se začervenala – k vlastnímu úžasu a matčině pobavení. Byla trochu nesvá při pomýšlení, že ta drobná, bělovlasá Ada Starbucková, matka a babička, toho tolik ví o vášnivé lásce.

„Teprve když jsem potkala Maca, uvědomila jsem si, že láska člověku nepřináší pořád jen úsměv na rty,“ pokračovala Jess, ale nechala oči sklopené. „Ve chvílích, kdy jsem byla zmatená ze svých vlastních citů k Macovi, jsem si vzpomněla na ten poslední rozhovor, který jsem měla s Tyem, než jsem odešla vyhledat Asher. Uvědomila jsem si, jak jsme si s Tyem hrozně podobní. Čím silnější jsou naše city, tím jsme náladovější.“

Zhluboka se nadechla a zadívala se své matce zpříma do očí. „Snažila jsem se sama sobě zdůvodnit, že by Asher Tye neopustila a neprovdala by se za Erica, kdyby jí na něm opravdu záleželo. A Ty by ji nenechal odejít.“

„Hrdost může být stejně silná jako láska. To, co jsi Asher řekla, v ní vzbudilo dojem, že je nechtěná a podvedená.“

„Kdyby byla situace opačná, vyškrábala bych jí oči a poslala ji k čertu.“

Ada se rozesmála. „Ano, tomu věřím. A pak bys šla za mužem, kterého miluješ, a pověsila se mu na krk. Asher je jiná.“

„Ano.“ Jess sklíčeně odsunula svou nedotčenou kávu stranou. „Ty to taky vždycky říkal. Mami, když se k sobě vrátili, měla jsem hrozný strach. Ale pak se mi ulevilo. A teď se určitě zase něco děje.“ Vrhla na svou matku prosebný pohled – jako to dělávala, když byla malá. „Co mám dělat?“

Adu v duchu napadlo, jak je zvláštní, že ji její děti na jedné straně rozmazlují a zahrnují drahými dárky a šperky, a na druhé straně pořád ještě spoléhají na její rady.

„Budeš si muset s oběma promluvit,“ řekla Ada rozhodně. „A pak vycouvat a nechat je, aby si to mezi sebou sami vyřešili. Možná, že se ti podaří zahojit, co jsi udělala před třemi lety, ale s tím, co se mezi nimi děje teď, nemůžeš udělat vůbec nic.“

„Jestli se mají rádi –“

„Už jednou jsi rozhodovala za ně,“ podotkla Ada. „Neudělej stejnou chybu znovu.“

Nemohla spát. Nemohla jíst. Jen slib, který si dala – že se nikdy nevzdá bez boje – přinutil Asher vejít na kurt. Úmyslně zůstala v šatně až do poslední chvíle, aby se vyhnula fanouškům. Nedovedla by se na ně usmívat, ani se s nimi bavit.

Když vyšla ven, okamžitě na ni udeřilo nesnesitelné vlhko. Připadala si jako ve skleníku. Setřásla ze sebe slabost a zamířila přímo ke své židli.

Slyšela potlesk, ale nevěnovala mu pozornost. Nemohla si to dovolit. Ještě než vůbec začala, poznala, že jejím největším problémem teď bude soustředit se.

Bolelo ji celé tělo a cítila se k smrti vyčerpaná. Věděla, že až zápas začne, bolest přestane vnímat. Ale nebyla si jistá, jestli dokáže ignorovat vnitřní slabost.

Vzala do ruky raketu a udělala pár zkušebních rozmachů.

„Asher.“ Zamračeně se ohlédl. Hned za ní stál Chuck. Ustaraně udělal krok směrem k ní. „Hej, nevypadáš dobře. Je ti špatně?“

„Jsem v pořádku.“

Zkoumavě se zadíval na její tmavé kruhy pod očima a bledé tváře. „Nejsi.“

„Až začnu hrát, všechno se spraví,“ ujistila ho a vyměnila jednu raketu za jinou. „Potřebuju se zahřát.“

Chuck ji zaraženě sledoval, jak zaujímá pozici na tenisovém dvorci. Stačil jediný pohled a bylo mu okamžitě jasné, že není ani zdaleka ve své nejlepší formě. Rozhodl se jít vyhledat Tye.

Byl ve sprše, s očima zavřenýma pod proudem vody. K novinářům byl strohý a ke svým kolegům ještě stručnější. Neměl náladu na žádné gratulace.

Pořád to v něm vřelo hněvem, kterého se nezbavil ani vypětím a tělesnou námahou při hře. Potřeboval by se ještě mnohem víc unavit, aby ze sebe dostal všechn jeden, který mu teď koloval v žilách.

Ačkoli slyšel Chucka, že na něj volá, neozval se mu a nechal zavřené oči.

„Tyi, slyšíš mě? S Asher není něco v pořádku.“

Ty pomalu ustoupil o krok dozadu a nechal si proud vody ze sprchy bít do hrudníku. Pomalu otevřel oči. „A?“

Chuck na něj vrhl ohromený pohled.

„Říkal jsem, že s Asher není něco v pořádku,“ zopakoval.

„Slyšel jsem tě.“

„Vypadá nemocně,“ pokračoval Chuck, přesvědčený, že mu Ty nerozuměl. „Před chvílí jsem ji viděl. Neměla by dneska hrát. Vypadá hrozně.“

Ty musel hodně bojovat sám se sebou, aby potlačil instinktivní potřebu jít za ní. Ale měl ještě živě před očima scénu z předešlého večera. Zavřel vodu ve sprše. „Asher ví, co dělá. Rozhoduje se ve všem sama.“

Chuck na něj užasle zíral, příliš ohromený na to, aby na něj vybuchl zlostí. Ještě nikdy neviděl v Tyových očích ledovější pohled. A Asher zuřivější než dnes.

„Co se to s vámi zatraceně děje?“ vyhrkl zmateně. „Právě jsem ti řekl, že je tvému děvčeti zle.“

Ty cítil, jak se mu sevřel žaludek, ale snažil se to ignorovat. „Asher není moje děvče.“ Popadl ručník a upevnil si ho kolem pasu.

Chuck si nervózně prohrábl rukou vlasy a šel za Tyem do šatny. Tušil už od rána, když s Tyem společně trénovali, že něco není v pořádku. Byl ale na jeho vrtkavou náladu už zvyklý a pustil všechno z hlavy.

Domníval se, že se Ty s Asher kvůli něčemu nepohodli, ale večer se to zase v posteli spraví. Jenže žádná milenecká hádka by Tye nepřinutila, aby byl úplně lhostejný k Asheřině zdraví.

„Podívej, jestli jste se vy dva nepohodli, není to ještě důvod –“

„Řekl jsem, že to není moje děvče,“ zopakoval Ty nebezpečně klidným hlasem a natáhl si džínsy.

„Fajn,“ odsekl Chuck. „Jestli je čisté pole, můžu zkusit svoje štěstí já.“

Sotva to dořekl, Ty ho popadl oběma rukama za košili a přirazil ho zády k šatním skříňkám.

Chuck se chladně zadíval do jeho hněvivých očí, ze kterých sršely blesky. „Není to tvoje děvče, kamaráde?“ řekl tiše. „To povídej někomu, kdo tě nezná.“

Ty se několikrát zhluboka nadechl, aby se ovládl a Chucka neuhodil. Pak ho beze slova pustil.

„Půjdeš tam?“ zeptal se Chuck. „Někdo by ji měl zastavit, než jí bude ještě hůř. A víš moc dobře, že mě určitě neposlechne.“

„Netlač na mě.“ Ty si přetáhl košili přes hlavu a zabouchl dvířka šatní skříňky.

Chuck tentokrát zůstal mlčet. Slyšel, jak se Ty-ovi zachvěl hlas, a poznal, že to není zlostí. Jen jednou jedinkrát viděl předtím svého kamaráda takhle rozpolceného. A mohla za to Asher. Teď to zřejmě bylo znovu kvůli ní.

Položil Tyovi ruku na rameno.

„Chceš si promluvit?“

„Ne.“ Ty sevřel obě ruce v pěst. „Ne, jen tam jdi... a dej na ni pozor.“

Bojovala ze všech sil – a prohrávala.

Asher už během prvního setu vyčerpala veškerou zásobu energie, kterou v sobě našla. Bolest v jejím srdci z rozchodu s Tyem si teď

vybrala svou krutou daň. Kingstoneová byla natolik chytrá a rafinovaná hráčka, že okamžitě vycítila, že její soupeřka ztrácí výdrž, a vytěžila z toho maximum.

Přesnost neznamenalala bez síly vůbec nic. A Asher sil rychle ubývalo.

Hrála špatně a vůbec se nemohla soustředit. Potřebovala slyšet údery míčku do rakety. Ale měla pocit, že je kolem ní hrozně hluku. Na trávníku míček poskočil, sklouzl a zastavil se. Tady bylo nutné vyvinout maximální rychlost, a Asher to nedokázala.

Ty se nedovedl ovládnout a šel se z povzdálí podívat na kurt. Okamžitě mu bylo jasné, že Chuck nepřeháněl. Byla hrozně bledá a pomalá. Instinktivně udělal krok směrem k ní. Ale pak se zastavil a v duchu proklel ji i sám sebe.

Vybrala si sama. Zbavila se možnosti, aby na ni měl jakýkoli vliv.

I z místa, kde stál, slyšel, jak těžce oddychuje, a viděl, že se stěží přemáhá, aby nedala najevo napětí. S bolestí v srdci se odvrátil pryč.

Se slepou odhodlaností bojovala Asher dál ve druhém setu. Obličej se jí leskl potem. Věděla, že musí najít co nejdřív ve hře Kingstoneové nějaké slabé místo a mít v sobě dost síly na to, aby ho využila. Odhodlanost je sice dobrá zbraň, ale ne dost silná.

Asher se znovu připravila k podání. Kdyby se vybičovala k větší rychlosti, měla by šanci.

Soustřed' se, soustřed' se, nařídila si v duchu a zkusmo několikrát odrazila míček. Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit.

Tyova zuřivá slova plná výčitek jí nepřestávala hučet v hlavě. Jeho rozhněvaný obličej se jí vznášel před očima.

Nahodila míček, rozmáchla se raketou –a vystřelila.

„Chybné podání.“

Zavřela oči a tiše zaklela. Musím se ovládnout, napomenula se v duchu. Kdyby nad sebou teď ztratila kontrolu, přišla by o všechno.

Zůstala ještě chvíli stát na místě a na tribuně to začalo mezi diváky šumět.

„No tak, Asher, ukaž, co je v tobě!“

Zatnula zuby a dala do dalšího podání všechnu sílu, která jí ještě zbývala. Její vydařené eso vzbudilo nadšený jásot. Ještě nebyla poražená.

Ale následující podání bylo příliš měkké. Kingstoneová ho vrátila a začala tvrdá, ostrá výměna.

Asher odhodlaně bojovala, i když cítila, že je na dně svých sil. Očima i myšlenkami byla soustředěná jen a jen na bílý míček. Vrhla se po něm, uklouzla, sotva se ho dotkla raketou a zavrávala. Šla dolů do kolen a zhroutila se v bolestech na zem.

Něčí ruce ji zvedly, ale Asher je od sebe odstrčila a skoro poslepu se dovrávala k židli.

„No tak, Asher.“ Chuck jí setřel pot z čela a sledoval ji, jak namáhavě dýchá. „Holčičko, dneska tady nemáš co dělat. Vidím, jak je ti zle. Pomůžu ti dovnitř.“

„Ne.“ Vytrhla mu ruku. „Ne, nevzdám to.“ Vstala a upustila ručník na zem. „Půjdu ten zápas dohrát.“

Chuck ji bezmocně sledoval, jak pokračuje dál v předem prohrané bitvě.

Asher spala nepřetržitě skoro čtyřicet hodin. Zatímco ležela nehybně na posteli, ve které ještě nedávno byl vedle ní Ty, její tělo načerpalo nové síly.

Prohraný zápas pro ni nic neznamenal. Dokončila ho, a to bylo hlavní. Její hrdost neutpěla, protože se odmítla vzdát a dokázala zodpovědět všechny otázky novinářů, kteří uspořádali tiskovou konferenci těsně po zápase. Když začali spekulovat o jejím zdraví, ujistila je, že byla schopná hry. Z prohry mohla vlnit jen samu sebe.

Po návratu do svého pokoje se Asher jen svlékla do spodního prádla a pak se hned vyčerpaně zhroutila na postel.

Okamžitě usnula.

Neslyšela, když se o pár hodin později otevřely dveře a přišel se na ni podívat Ty.

Asher ležela na břiše napříč přes postel. Věděl, že tohle dělá, jen když je úplně vyčerpaná. Dýchala zhluboka a těžce, očividně z únavy.

Ty dal obě ruce do kapes a instinktivně je zatnul v pěst.

Jeho nitro se zmítalo neuvěřitelně protichůdnými pocity.

Neměla si dovolit tohle mi udělat, pomyslel si zuřivě. Neměla mě přimět chtít jí ublížit i ochránit zároveň.

Ty šel k oknu, skoro čtvrt hodiny tam stál a po slouchal její dech. Než odešel, zatahl závěsy, aby ji neprobudilo sluníčko.

Když Asher otevřela oči, zjistila, že už dávno začal nový den. A o slovo se hlásila bolest.

Napustila si do vany horkou vodu, vklouzla dovnitř a znovu tam napůl usnula.

Uslyšela klepání na dveře, ale nevnímala ho. Zazvonil telefon, ale ani neotevřela oči.

Jess po dvou minutách nervózně položila sluchátko. Kde Asher může být? uvažovala v duchu zoufale.

Věděla, že je ještě zapsaná v hotelu, ale nezvedala telefon, ani neotvírala dveře.

Snažila se to říct Tyovi, ale odmítl ji vyslechnout. Stejně jako vytrvale odrážel jakýkoli její pokus ke všemu se mu přiznat.

Mučily ji výčitky svědomí. Vyčítala si, že se dost nesnažila. Tolik se bála, že ztratí Tyovu lásku, že mu dovolila, aby ji odbyl mávnutím ruky, když si s ním chtěla promluvit. Ale teď už to nedopustím, rozhodla se v duchu.

Jess zkontrolovala na hodinkách čas a spočítala si, že se Ty bude teď zřejmě připravovat na svůj zápas.

Až skončí – vítězstvím, nebo prohrou – vyhledá ho a přinutí ho, aby ji poslouchal, dokud mu všechno nepoví.

Při zápase Jess seděla na tribuně a počítala minuty. Ty hrál se stejným záparem jako ve čtvrtfinále. A byl stejně úspěšný.

Jess na něj byla hrozně pyšná, ale zároveň se bála, že se od ní její bratr odvrátí, až ji vyslechne. Přesto trpělivě čekala na konec zápasu a závěr tiskové konference.

Nechala na své matce, aby přesvědčila Martina, aby se vrátil do hotelu a nesnažil se zabrat si Tye pro sebe.

Jess počkala, až Ty vyjde ze šatny, a pak na něj hned udeřila.

„Potřebuju s tebou mluvit.“

„Jsem dneska už umluvený, Jess. Chci odsud vypadnout dřív, než se mi pověsí na krk další novinář.“

„Fajn, já budu řídit a ty poslouchat.“

„Podívej, Jess –“

„Ted', Tyi.“

Ty zamračeně vykročil směrem k autu. Poprvé v životě si přál, aby sem za ním rodina nejezdila. Většinou se mu podařilo se jim vyhnout – buď se vymluvil na únavu nebo trénink. Jeho sestra ho ale znala příliš dobře a věděla své.

Martin byl doslova u vytržení a chtěl s ním rozebírat každý volej.

Ale nejtěžší ze všeho bylo dívat se na malého Petea, který Tyovi připomínal něco, co mohl mít a o co nedobrovolně přišel.

„Podívej, Jess, jsem utahaný a –“

„Jen nasedni,“ přerušila ho rázně. „Už jsem ten rozhovor odkládala příliš dlouho.“

Oba zároveň zabouchli dveře auta. To není zrovna nejslibnější začátek, pomyslela si Jess sklíčeně.

„Musím ti povědět pár věcí a byla bych ráda, kdybys mě nejdřív vyslechl, než na to cokoli řekneš.“

„Pokud nechci jet zpátky stopem, nemám asi na vybranou, vid'?“

Vrhla na něj ustaraný pohled. „Nesmíš mě za to nenávidět, Tyi.“

„Ale no tak, Jess.“ Pohládl ji roztržitě po vlasech. „To by mě nikdy ani ve snu nenapadlo.“

„Tak poslouvej,“ začala. Zadívala se přímo před sebe a pustila se do vypravování.

Ty jí nejdřív nevěnoval skoro žádnou pozornost. Když se vrátila ve vzpomínkách zpátky k létu, kdy byl poprvé s Asher, chtěl ji nejdřív přerušit, ale Jess se nenechala odbýt, a tak to vzdal.

Trpělivě seděl a sledoval oknem míjející krajinu.

Když mu Jess řekla, že šla vyhledat Asher, svraštil obočí a začal ji poslouchat soustředěněji.

Vypadalo to, jako kdyby se snažila vychrlit všechno najednou – aby to měla co nejrychleji za sebou.

Nemusela se na Tye ani podívat, aby vycítila, že to v něm začíná vřít hněvem. Ale jen se nadechla a pokračovala dál.

„Připadalo mi, že na nic z toho, co jsem jí řekla, vůbec nereagovala. Zůstala celou dobu neuvěřitelně chladná. A to mě jen utvrdilo v tom, co jsem si o ní myslela.“

Jess zastavila na křižovatce před semaforem a ztěžka polkla.

„Nechápala jsem, jak v sobě může někdo mít tak silný cit a nedat ho najevo. Teprve když jsem potkala Maca, uvědomila jsem si...“

Rozsvítla se zelená a Jess znovu šlápla na plyn.

Ty pořád mlčel.

„Když si to všechno teď vybavím,“ pokračovala Jess rozechvěle, „vím už, proč byla tak bledá a nepromluvila ani slovo. Nebyla k tomu, co jsem jí řekla, lhostejná. Byla z toho v šoku. Vyslechla trpělivě všechno, co jsem jí řekla, a ani jednou nezvedla hlas. Neuronila jedinou slzu. Musela jsem jí hrozně ublížit.“

Jess se zlomil hlas a čekala, až Ty promluví. Ale marně. Zavládlo mezi nimi napjaté ticho.

„Neměla jsem na to žádné právo, Tyi,“ pokračovala Jess rychle. „Vím to. Chtěla jsem – chtěla jsem ti pomoci. Oplatit ti nějak všechno, co jsi pro mě udělal. Tenkrát jsem si myslela, že jí říkám jen věci, které se ty nedokážeš přimět vyslovit. Přesvědčovala jsem samu sebe... Bože, já nevím.“ Jess udělala rychlé gesto rukou a pak zase křečovitě sevřela volant. „Možná, že jsem dokonce žárlila, ale myslela jsem si, že ji nemiluješ. A byla jsem si naprosto jistá, že ona nemá ráda tebe. Obzvlášť když se tak rychle vdala.“

Protože se jí do očí draly slzy, zabočila autem ke krajnici. „Tyi, vím, že nestačí, když ti řeknu, že mě to všechno moc mrzí, ale nevím, co jiného bych mohla udělat.“

Chvilí mezi nimi bylo hrobové ticho.

„Jak sis mohla myslet, že si můžeš takhle zahrávat s mým životem?“ vybuchl Ty najednou tak hněvivě, až sebou Jess polekaně trhla. „Kdo ti k tomu dal právo?“

Jess se přinutila podívat se mu do očí a řekla tiše: „Nemůžeš mi říct nic, co už jsem si sama neříkala snad stokrát.“

„Máš ponětí, co jsi provedla s mým životem?“

Zachvěla se. „Ano.“

„Chtěl jsem ten večer Asher požádat, aby se za mě provdala. Ten večer, když jsem se vrátil a našel tě v našem pokoji. Ten večer, kdy jsi mi řekla, že odjela pryč s Wickertonem.“

„Můj bože, Tyi.“ Jess si položila hlavu na volant. „Nikdy mě nenapadlo... Nikdy jsem si neuvědomila, jak moc pro tebe znamená.“

„Byla vším, co jsem si kdy přál, rozumíš? Vším! Byl jsem napůl šílený, protože jsem si nebyl jistý, jestli řekne ano.“ Bubnoval hněvivě pěstí do palubní desky. „A bůh je mi svědkem, že si tím nejsem jistý ani teď. A nikdy nebudu.“ Jeho ztrápený hlas Jess přiměl zvednout hlavu.

„Tyi, kdybys za ní šel a –“

„Ne.“ Vzpomněl si znovu na dítě. Jeho dítě. „Teď k tomu jsou jiné důvody.“

„Tak půjdu já,“ začala Jess. „Můžu –“

„Ne!“ vykřikl. „Nech ji na pokoji.“

„Dobře,“ přikývla tiše. „Když to tak chceš...“

„Chci.“

„Ještě pořád ji miluješ?“ zeptala se Jess. Ty otočil hlavu a zadíval se upřeně na svou sestru.

„Ano, miluju ji. Ale to někdy nestačí, Jess. Myslím, že nedokážu nikdy zapomenout...“

„Zapomenout?“ zopakovala, když se zarazil. „Na co?“

„Na něco, co mi vzala...“ V jeho nitru se znovu probudil hněv. „Musím se projít.“

„Tyi.“ Jess ho nejistě zarazila, ještě než otevřel dveře auta. „Chceš, abych odjela – zpátky do Kalifornie? Můžu si vymyslet nějakou výmluvu a nechat tady Petea s Macem. Nezůstanu tu, kdyby tě to mělo znervózňovat.“

„Dělej si, co chceš,“ odpověděl příkře a chtěl za sebou zabouchnout dveře. Ale pak zachytil pohled v jejích očích. Celý život nad ní držel ochrannou ruku, a to byla příliš dlouhá doba, než aby se na tom teď mohlo něco změnit. Láska v něm byla hluboce zakořeněná.

„Už je to za námi, Jess,“ řekl o poznání mírně-jí. „Je to dávná minulost. Zapomeň na to.“

A pak se Ty otočil a odešel. V duchu pevně doufal, že dokáže i on sám těm slovům uvěřit.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Asher seděla na posteli a sledovala tenisový šampionát mužů. Komentář v televizi skoro nevnímala, protože sama posuzovala a pitvala každý úder a smeč.

Nemohla jít na stadion, ale nic by jí nezabránilo, aby se na Tye aspoň nepodívala.

Při detailním záběru si pečlivě prohlédla jeho tvář. Ano, všimla si, že se v ní odráží napětí, ale taky maximální soustředěnost. V duchu si oddychla.

Pokaždé, když vysílali v televizi zpomalený záběr, Asher mohla plně ocenit krásu jeho těla. Když se rozmáchl rukou, napjaly se mu všechny svaly. Raketa jako by byla pouhým prodloužením jeho vlastní paže. A Tyovy údery do míčku byly čím dál tvrdší a tvrdší. Vlasy, zvlhlé potem, mu vlály kolem obličeje – ostatně jako vždycky.

Byla to jen nepřekonatelná touha po vítězství, co ho hnalo vpřed? Nebo ho ovlivnily i jiné city?

I kdyby tomu tak bylo, v každém případě mu to jen pomohlo k většímu výkonu.

Ásher ho znala příliš dobře na to, aby poznala, že jen stěží ovládá vlastní emoce – ale tím víc byla celá hra pro diváky vzrušující.

Chuck všechny Tyovy útoky oplácel stejnou mincí. Byli to silní soupeři. Ale Ty byl přece jen tentokrát o něco lepší.

Ted' měl Ty podání, ale Chuck se otočil špatným směrem. Rozběhl se, jak nejrychleji mohl, ale neměl šanci podání vrátit.

Ty obrátil hlavu směrem k rozhodčímu, s vražedným výrazem v očích. Asher se v duchu zachvěla, když na něj kamera zaostřila. Měla pocit, jako kdyby všechen ten neskrývaný hněv byl namířený přímo na ni. Vypadalo to, jako kdyby se chvíli dívali jeden druhému do očí.

Ale pak se otočil a zaujal znovu své postavení. Přikrčil se jako kočka a s očima upřenýma před sebe čekal. Asher nervózně vydechla.

Tyův míček byl zlověstně přesný.

Začala rychlá, tvrdá výměna, při které Ty Chucka znovu a znovu porážel. Jeho hra byla plná agrese a neuvěřitelné síly. Starbuck je ve vrcholné formě, pomyslela si s hrdostí. Dokázal si poradit i s tak ostříleným a zkušeným profesionálem, jakým byl Chuck. S každým rozmachem jeho rakety v duchu slyšela, jak míček sviští vzduchem.

Bylo jí líto, že tam nemůže být s ním.

Ale nestál by o ni. Asher jen tak brzy nezapomene na výraz plný hněvu a opovržení, který viděla v jeho obličeji těsně předtím, než od ní odešel.

U člověka, jakým byl Starbuck, měly všechny city jasně vytyčené hranice. Vždycky buď miloval, nebo nenáviděl. Asher poznala obojí.

Vymazal ji ze svého života. Bude se s tím muset smířit.

Budu se muset... vzdát? ptala se Asher sama sebe.

Najednou hrdě zvedla bradu. To rozhodně ne. Zadívala se znovu na obrazovku, kde kamera právě snímala detailní záběr Tyova obličeje. A v tom okamžiku si všechno znovu uvědomila.

Miluje ho. Chce ho. A potřebuje ho.

Zatraceně, ne! Asher vstala z postele a hlasitě zaklela. Ne, bude bojovat až do konce, i kdyby měla prohrát – stejně, jako to udělala předtím na kurtu.

Nedovolí mu, aby ji tak snadno vymazal ze svého života. Tentokrát ne.

Možná, že se s ní už nechtěl vidět. Ale na tom nezáleží. Půjde za ním a přinutí ho, aby ji vyslechl.

Z úvah ji najednou vyrušilo hlasité zaklepání na dveře. Asher šla netrpělivě otevřít. Její zachmuřený pohled se změnil v úžas.

„Tati!“

„Asher.“ Jim zareagoval na její překvapený výraz jen mírným pokynutím hlavy, bez sebemenšího náznaku úsměvu. „Můžu jít dál?“

Nezměnil se, napadlo ji okamžitě. Vůbec se nezměnil. Byl pořád stejně vysoký a opálený, jen vlasy měl trochu postříbřené. Byl to pořád její otec. Oči se jí zalily slzami.

„Tati, jsem tak ráda, že tě zase vidím.“ Vzala ho za ruku a odvedla ho do pokoje. Ale pak trochu znejistěla. „Posaď se, prosím. Mám sem nahoru objednat něco k pití? Kávu?“ Horečně přemýšlela, čím by zaplnila napjaté ticho. „Ne.-Posadil se, kam mu ukázala, a zadíval se na svou dceru. Všiml si, že je hubenější. A stejně nervózní jako on. Od telefonického rozhovoru s Tyem na ni nepřestal myslet.

„Asher,“ začal a pak si zhluboka povzdychl. „Prosím tě, posaď se.“ Počkal, dokud se neusadila naproti němu. „Chci ti říct, že jsem hrdý na to, jak jsi tuhle sezónu hrála.“

Hlas měl hrozně upjatý, ale nečekala ani nic jiného.

„Děkuji ti.“

„A nejvíc pyšný jsem na tvůj poslední zápas.“

Asher se nepatrně usmála. Bylo pro něj typické, že začal nejdřív mluvit o tenisu. Ani v tom se nezměnil. „Prohrála jsem.“

„Ale hrála jsi,“ odpověděl. „Až do poslední vteřiny. Zajímalo by mě, kolik lidí z těch, kteří tě sledovali, ví, že ti nebylo dobře.“

„Nebyla jsem nemocná,“ opravila ho **Asher** automaticky. „Když jsem vešla na kurt –“

„Byla jsi v pořádku,“ dokončil za ni: a pak potřásl hlavou. „Vštípil jsem ti to důkladné do hlavy, vid’? Pravidlo hry číslo jedna – za prohru si dávej vinu vždycky jen sama sobě.“

„Je to otázka vlastní hrdosti a sportovního ducha,“ řekla tiše. Použila tak jeho vlastní slova, která od něj dřív tak často slýchala, když ji trénoval.

Jim mlčel a zachmuřeně se díval na Asheřiny elegantní ruce, složené v klíně.

Vždycky byla její princeznou, pomyslel si v duchu. Krásnou, zlatovlasou princeznou. Chtěl jí dát k nohám celý svět, a chtěl, aby si ho zasloužila.

„Neměl jsem v úmyslu sem za tebou přijet.“ Jestli ji ta slova ranila, nedala to nijak najevo. „Co změnilo tvoje rozhodnutí?“

„Pár věcí. Hlavně tvůj poslední zápas.“ Asher vstala a šla k oknu. „Takže jsem musela nejdřív prohrát, abys se mnou zase mluvil,“ řekla klidně, ale s trpkostí v hlase.

Láska k otci v jejím srdci zůstala, ale necítila už potřebu dávat mu najevo svůj nekritický obdiv. „Celé ty roky jsem tě tak zoufale potřebovala. Čekala jsem na tebe a doufala, že mi odpustíš.“

„Bylo těžké ti odpustit, Asher.“

Taky vstal. Uvědomil si, že je jeho dcera teď mnohem silnější než dřív. A nebyl si jistý, jak se má chovat k té ženě, která se z ní stala.

„Bylo těžké se s tím vyrovnat,“ odpověděla jeho vlastními slovy. „S tím, že ve mně můj otec vidí nejdřív sportovkyni, a teprve pak vlastní dítě.“

„To není pravda.“

„Ne?“ Asher se otočila a zpříma mu pohlédla do očí. „Obrátil ses ke mně zády, protože jsem se vzdala své kariéry. Když jsem trpěla, ani jednou jsi mi nepodal pomocnou ruku. Neměla jsem nikoho kromě tebe, a protože jsi mě od sebe odehnal, neměla jsem vůbec nikoho.“

„Snažil jsem se s tím vyrovnat. Pokusil jsem se smířit s tvým rozhodnutím provdat se za toho muže, ačkoli jsi věděla, co si o něm myslím. Snažil jsem se pochopit, že ses vzdala toho, čím jsi byla, aby ses mohla stát někým jiným.“

„Neměla jsem na vybranou,“ vyhrkla prudce.

„Ne?“ zeptal se jízlivě. „Vždyť bylo rozhodnutí jen na tobě, Asher. Vyměnila jsi svou kariéru za titul. A totéž jsi udělala i se svým dítětem. S mým vnoučetem.“

„Prosím.“ Přitiskla si obě ruce na spánky a odvrátila se od něj. „Prosím tě, mlč. Nemáš tušení, jak moc jsem zaplatila za ten okamžik nepozornosti.“

„Nepozornosti?“ Nevěřicně zíral na její záda. „Ty mluvíš o početí dítěte jako o chvilkové nepozornosti?“

„Ne, ne!“ vykřikla chvějícím hlasem. „Kdybych se nenechala vyvést z míry a tolik se nerozčílila, kdybych se dívala, kam jdu, nikdy bych neupadla. A nepřišla bych o Tyovo dítě.“

„Cože?“ Jim se zhroutil ohromeně na židli. „Ty jsi upadla? A bylo to Tyovo dítě? Tyovo?“ Najednou vypadal hrozně staře, zranitelně a vyděšeně. „Asher, snažíš se mi říct, že jsi potratila Tyovo dítě?“

„Ano.“ Unaveně se k němu obrátila zpátky. „Napsala jsem ti to.“

„Nikdy jsem od tebe žádný dopis nedostal.“ Jim k ní rozechvěle natáhl ruku a čekal, dokud mu nepodá svou. „Asher, Eric mi řekl, že jsi čekala dítě s ním a šla jsi na potrat.“

Ta slova chvíli vůbec nedávala smysl. Nerozuměla tomu, co říká. Ale najednou jí všechno došlo. Když zavravorala, uchopil ji pevně i za druhou ruku.

„Tvrdil mi, že jsi to udělala bez jeho vědomí a svolení. Vypadal zničeně. Já jsem mu uvěřil, Asher.“

„Bože,“ vydechla ohromeně.

„Telefonoval mi z Londýna,“ pokračoval otec třesoucím se hlasem. Vypadal, jako kdyby během pár vteřin o několik let zestárnul. „Jeho hlas zněl hrozně rozčileně – myslel jsem, že je bez sebe lítostí a žalem. Tvrdil, že jsi mu nic neřekla, dokud nebylo po všem. Pak jsi mu prý vysvětlila, že nechceš, aby se ti děti pletly do života, který máš v úmyslu vést jako lady Wickertonová.“

Asher byla příliš otupělá, než aby v sobě cítila nějaký hněv. Jen zavrtěla hlavou.

„Netušila jsem, že může být Eric tak hrozně krutý a pomstychtivý.“

Všechno to začalo dávat děsivý smysl. Její dopisy otci, na které nikdy nedostala odpověď. Eric se postaral o to, aby žádný z nich nebyl vůbec odesláný.

Když pak Jimovi telefonovala, choval se k ní chladně a odměřeně. Řekl jí, že se nikdy nedokáže smířit s jejím rozhodnutím. Asher se domnívala, že tím má na mysli její odchod z profesionálního tenisu.

„Chtěl, abych mu za to platila,“ vysvětlila otci a položila mu hlavu do klína. „Pořád.“

Jim vzal něžně její obličej do dlaní. „Pověz mi všechno. Budu tě poslouchat – jak jsem to měl udělat už dávno.“

Začala s Jess, a nevynechala nic, ani svůj bouřlivý rozchod s Tyem. Když mu vyprávěla o nehodě a scéně s Ericem v nemocnici, v jeho očích se objevil sklíčený výraz. V duchu se čím dál víc proklínal, že byl takový hlupák.

„A teď Ty...“ Když si všechno uvědomila, zbledla. „Ty si myslíš – Eric mu určitě řekl, že jsem šla na potrat.“

„Ne, pověděl jsem mu to já.“

„Ty?“ Asher si zmateně přitiskla prsty na spánek. Začala ji nesnesitelně bolet hlava. „Ale jak –“

„Před pár dny mi večer zatelefonoval. Chtěl mě přesvědčit, abych se na tebe přijel podívat. Řekl jsem mu toho dost, aby té lži uvěřil stejně, jako předtím já.“

„Volal ti těsně předtím, než jsem se probudila,“ vybavila si Asher. „Můj bože, když si uvědomil, že to bylo jeho dítě...“ Zavřela oči. „Nedivím se, že mě nenávidíš.“

Najednou se jí do tváří vrátila barva a do jejího hlasu odhodlanost. „Musím mu říct pravdu a přimět ho, aby mi uvěřil.“

Vstala a rozběhla se ke dveřím. „Půjdu do klubu. Musí mě vyslechnout. Musí mě pochopit.“

„Ten zápas už určitě končí.“ Jim taky vstal, ale nohy se mu třáslly. Jeho dcera prožila peklo, a on k tomu přispěl nemalým dílem. „Už ho tam nezastihneš.“

Asher se nervózně podívala na hodinky. „Nevím, kde teď bydlí.“ Pustila kliku dveří a šla k telefonu. „Pokusím se to zjistit.“

„Asher...“ Jim k ní rozpačití, nejisti natáhl ruku. „Odpusť mi.“

Asher položila sluchátko i nadívala n mu upřeně do obličeje. Nevšímal si ruky, kterou jí podával, a vrhla se mu do náruče.

Byla už skoro půlnoc, když Ty dosel ke dveřím svého pokoje. Poslední dvě hodiny vytrvali – pil Oslavoval.

Každý den člověk nevyhraje Grand Slam, připomněl si v duchu, když lovil v kapse klíč. A každý člověk nemá kolem sebe půl tuctu žen, které se mu ochotně nabízejí, že s ním půjdou do postele. A proč ztraceně jednu z nich nevzal za slovo?

Žádná z nich nebyla Asher.

Vypudil tu myšlenku z hlavy a snažil se odemknout zámek. Ne, prostě jsem žádnou ženskou nechtěl, ujišťoval se Ty. Byl unavený a moc toho vypil. Asher patřila minulosti.

Když se vpotácel do hotelového pokoje, uvnitř byla úplná tma.

Kdyby v ničem jiném, v jedné věci měl pravdu – že toho vypil příliš. Obracel do sebe jednu skleničku za druhou a celou dobu si přitom říkal, že pije na oslavu, a ne proto, aby zapomněl.

Kluk z chicagské chudinské čtvrti se vyšvihl až na vrchol. To je přece úžasné, ne?

K čertu s tím, usoudil nakonec a hodil klíče na zem. Z cinknutím přistály na koberci. Vrávoravě si svlékl košili a upustil ji vedle klíčů.

Jestli teď najde cestu do postele, aniž by musel rozsvítit, usne.

Byl si jistý, že dneska večer bude spát jako nemluvně – měl v sobě dost alkoholu na to, aby ho umrtvil.

Nebudou ho děsit žádné sny o sametově hebké kůži, ani tmavě modrých očích.

Když byl na cestě do ložnice, najednou se rozsvítilo světlo a úplně ho oslepilo. S hlasitým za-klením si zakryl na okamžik oči a pak se opřel jednou rukou o zeď.

„Zhasni to zatracené světlo,“ zamumlal.

„Tak tohle má být triumfální návrat vítěze?“

Ten tichý hlas ho přiměl sundat ruku z očí. As-her seděla na židli a vypadala klidně, křehce a neuvěřitelně svůdně. Ty cítil, jak se v něm probouzí touha.

„Co tady k čertu děláš?“

„Mám dojem, že jsi pěkně opilý,“ řekla, jako kdyby vůbec nepromluvil. Vstala a zamířila k němu. „Ale myslím, že sis zasloužil pořádnou oslavu po tom, jak jsi dneska hrál. Měla bych se taky připojit s gratulací?“

„Vypadni.“ Odlepil se ode zdi. „Nechci tě tu.“

„Objednám sem nahoru kávu,“ řekla klidně. „Promluvíme si.“

„Řekl jsem, abys vypadla!“ Chytil ji za zápěstí a otočil ji ke dveřím. „Dřív, než ztratím trpělivost a uhoďm tě.“

Zůstala nehnuté stát na místě. „Odejdu, až si promluvíme.“

„Víš, co bych ti hrozně rád udělal?“ zeptal se a strčil ji zády ke zdi. „Víš, že mám sto chutí tě zbít do němoty?“

„Ano.“ Nemrkla ani okem. „Tyi, kdybys mě vyslechnul –“

„Nechci nic slyšet.“ V duchu si na okamžik vybavil, jak ležela Asher vyčerpaná na posteli. „Zmiz odsud, dokud se dokážu ještě ovládnout.“

„Nemůžu.“ Zvedla ruku k jeho tváři „Tyi“

Přitiskl ji vši silou zády ke zdi, a tím ji rázně umlčel.

Na okamžik měla pocit, že ji uhodí, ale pak na jednou sklonil hlavu a zmocnil se drsně jejích úst. Přinutil ji otevřít rty a vnikl jazykem dovnitř.

Když se snažila před ním uhnout a odvrátil hlavu, uchopil její obličej do dlaně – a rozhodne ne tak něžně, jak na to předtím byla zvyklá. Držel ji jako ve svěráku.

Vrhla na něj prosebný pohled, a pak se mu přestala bránit. Zhluboka se nadechl a ucítil jemnou vůni jejího parfému. Aniž by si to uvědomil, jeho sevření polevilo a rty na jejích ústech zjihly. Zašeptal její jméno a pak jí dychtivě zlíbal celou tvář.

Bože, tak hrozně mu chyběla.

„Nemůžu bez tebe být,“ zašeptal. „Nemůžu.“ Zhroutil se na zem a stáhl ji s sebou.

Byl úplně ztracený. Nedokázal v její blízkosti vůbec rozumně uvažovat. Ovládlo ho neuvěřitelné vzrušení.

Začala ho hladit, jako kdyby ho chtěla utěšit, ale svými dotyky v něm vzbuzovala jen čím dál větší touhu.

Neuměl jí odolat, neměl sílu ubránit se jí. Jako v transu zasypával polibky celé její tělo, jako kdyby se jí nemohl nabažit. Její zrychlený dech zněl jeho uším jako rajská hudba.

A pak jeho ústa vystřídaly ruce a Asheřino tělo se rychle začalo probouzet k životu. Zabořila mu prsty do vlasů a vedla ho sama ke všem těm sladkým místům, na která ještě zapomněl.

Pak si dychtivě přitáhla jeho hlavu zpátky a jazykem si pohrávala s jeho horkými rty.

Zatočila se mu hlava vzrušením. Nejasně si uvědomoval, že není rozumné takhle po ní toužit, ale nemohl si pomoci.

Bez ní jeho nitro zaplňovala neuvěřitelná prázdnota, kterou nedokázal zaplnit ani hněv. Asher se stala už natolik jeho součástí, že si nedovedl bez ní vůbec představit svou existenci.

Začala se pod ním hýbat, vábit ho a lákat k sobě. Chtěl se jí ubránit, ale nemohl. Vnikl do ní dřív, než si to stačil pořádně uvědomit.

A bylo to její jméno, které pak vykřikl nahlas ve chvíli absolutního vyvrcholení – vzrušením i zoufalstvím zároveň.

Vyčerpaně se od ní odsunul stranou a zadíval se ke stropu. Jak jsem mohl něco takového dopustit? ptal se sám sebe. Jak jsem mohl cítit takovou lásku a najít takové vzrušení u ženy, kterou jsem měl v úmyslu vymazat ze svého života? Napadlo ho, jestli vůbec někdy najde sílu se jí vzdát.

Život s ní, a život bez ní – obojí by pro něj znamenalo peklo.

„Tyi.“ Asher mu položila ruku na rameno.

„Ne.“ Aniž by se na ni podíval, vstal. „Proboha, obleč se,“ zamumlal a natáhl si třesoucíma rukama džínsy.

Kdo koho využil? přemítal v duchu.

„Máš auto?“ zeptal se stroze.

Asher se posadila a odrhla si vlasy z obličeje. Vlasy, do kterých ji ještě před chvílí líhal „Ne.“

„Zavolám ti taxík.“

„To nebude nutné.“ Mlčky se začala oblékat „Chápu, že tě mrzí, že se **tohle stalo**

„Ale rozhodně nemám v **ámylu**..... n
omluvit,“ vybuchl.

„O to jsem tě ani nežádala **rok la mu klidu** „Chtěla jsem říct, **ie**
mí i<> ni mrzl i> U itillw|u a tohle byl jediný **způsob, jak ii i**
,i..... |i ••

Na třetí pokus **se |1 konci né podiiNIo.|..... 11**

knoflíčky u halenky. **Kdy/ /vedla l>l.i< u |l lila** že stojí u okna, otočený k m **zady li pflAltt** jsem sem, abych ti řekla pár věcí, které **mna \ i dět. Až skončím, odejdu a dám ti čas,** abyš o všem mohl přemýšlet.“

„Copak nemůžeš pochopit, že o ničem už přemýšlet nechci?“

„Je to to poslední, o co tě ještě žádám.“

„Dobře.“ Unaveně si přejel rukama přes obličej. Alkohol jako by mu úplně vypálil mozek. Nebo za to mohl ten vztek, který v sobě dusil? Nebo vášeň? Nebyl si jistý.

„Asi bych ti měl nejdřív říct, že to, co ti Jess před třemi lety pověděla, byl její vlastní výmysl. Neměl jsem o ničem tušení až do včerejšího dne,

kdy se mi přiznala, co provedla. Svým způsobem se mě tenkrát snažila ochránit.“

„Nechápu, o čem mluvíš.“

Otočil se a trpce se usmál. „Ty sis vážně myslela, že jsem sebou už znužený? Že hledám cestu, jak z toho ven? Že se snažím vymyslet způsob, jak tě pustit k vodě?“

Asher chtěla něco říct, ale nakonec si to rozmyslela. Bylo to zvláštní, ale ještě i po letech ta slova bolela.

„Zřejmě jsi tomu věřila.“

„A kdyby?“ odpověděla otázkou. „Všechno, co mi řekla, znělo věrohodně. Nikdy ses mi nevyznal ze svých citů. Nezmínil ses jediným slovem o budoucnosti.“

„Já, ani ty,“ připomněl jí.

Ale Asher jako by jeho poznámku vůbec nevnímala. „Kdybys mi jednou jedinkrát řekl –“

„Nebo sis možná nebyla dost jistá svými vlastními city, a když to na tebe Jess všechno vychrlila, rozběhla ses rovnou k Wickertonovi. Přestože jsi čekala moje dítě.“

„Netušila jsem, že jsem těhotná, když jsem se za Erica provdala.“ Ale viděla, že jí nevěří. Zlostně ho popadla za obě ruce. „Říkám ti, že jsem to nevěděla! Možná, že kdybych to zjistila dřív, asi bych utekla. Nevím, co bych udělala. Měla jsem strach, že tě nudím, ještě předtím, než mi to Jess potvrdila.“

„A jak jsi zatraceně na takovou hloupost přišla?“

„Byl jsi hrozně náladový a uzavřený do sebe. Všechno, co Jess říkala, dávalo smysl.“

„Jestli jsem byl náladový a uzavřený, bylo to proto, že jsem se snažil vymyslet nejlepší způsob, jak požádat Asher Wolfeovou, hvězdu tenisového klubu, aby se provdala za Starbucka, kluka z chudinské čtvrti.“

Asher k němu udělala nejistý krok. „Ty sis mě chtěl vzít?“

„Mám ještě schovaný prstýnek, který jsem ti tenkrát koupil,“ odpověděl.

„Prstýnek?“ zopakovala ohromeně. „Ty jsi mi koupil prstýnek?“

„Měl jsem v plánu zkusit to s úplně konvenční žádostí o ruku. A kdyby to nezabralo, **asi** bych tě býval unesl.“

Rozesmála se, ale do očí se jí **draly** lizy „Za bralo by to.“

„Kdybys mi řekla, že **Čekal** dítl

„Tyi, já jsem to **nevěděla**‘ Zatl ftceněl Uhodl la ho pěstí do hnu**l**
niku. „Myslíš, že bych si i i • > vdala za Erica, kdybych to věděla?
Zjistila |m< m to teprve několik týdnů po svatbě

„Proč jsi mi to k čertu pak **neřekla**?“

„Myslíš, že bych tě chtěla takhle zpátky? Zvedla hrdě bradu. „A
byla jsem už **provdaná** /a jiného muže. Dala jsem mu slib.“

„Slib, který znamenal mnohem víc, než život dítěte, které jsme
spolu počali,“ odsekl trpce. „Slib, na základě kterého jsi odešla do
jedné z těch sterilních klinik a zničila tam něco úplně nevinného a
krásného. Něco, co bylo i moje.“

Ta představa byla příliš ošklivá, a pravda příliš bolestná. Asher
mu znovu a znovu bušila pěstí do hrudníku, dokud ji nechtyl za ruce
a nedal jí je za záda.

„A moje!“ vykřikla na něj. „Na tom snad nezáleží?“

„Ty jsi ho nechtěla.“ Když se mu chtěla vytrhnout, sevřel jí pevně
zápěstí. „Ale neměla jsi v sobě ani tolik slušnosti, aby ses mě zeptala,
jestli ho chci já. Nesnesla bys pomyslení, že bys musela celých devět
měsíců v sobě mít něco, co by bylo mojím součástí?“

„Jak můžeš takhle mluvit?“ Zrudla zlostí. „Já jsem nešla na žádný
potrat,“ vykřikla na něj. „Já jsem o to dítě přišla. A málem jsem
přitom umřela. Cítil by ses lépe, kdyby se to stalo? Bůh ví, že jsem se
o to snažila.“

„Ty jsi potratila?“ Pustil její ruce a uchopil ji za ramena. „O čem
to mluvíš?“

„Eric mě příliš nenáviděl!“ vykřikla. „Když jsem se dozvěděla, že
jsem těhotná, a řekla mu to, osopil se na mě, že jsem ho podvedla.
Hrozně jsme se spolu tenkrát pohádali. Stáli jsme blízko schodů a on
pořád křičel a křičel. Zoufale jsem si přála dostat se od něj pryč,
abych ho už nemusela poslouchat.“

Zakryla si bezděčně rukama obličej, když si všechno v duchu
znovu vybavila. Viděla to pořád jasně před očima.

„Nedívala jsem se na cestu, jen jsem běžela. A pak jsem upadla.
Snažila jsem se zastavit, ale myslím, že jsem narazila hlavou do

zábradlí. Pak si už nevzpomínám na nic. Probudila jsem se až v nemocnici, a dítě bylo mrtvé.“

„Bože, Asher.“ Když ji chtěl obejmout, ucukla před ním stranou.

„Chtěla jsem tě, ale věděla jsem, že mi nikdy neodpustíš. A tak jsem udělala, co Eric chtěl.“ Přitiskla si prsty na oči, aby se ubránila slzám. „Nechtěla jsem, aby ses to dozvěděl. Nemohla bych to unést, kdybys to věděl, když jsi mě už nechtěl.“

Svěsila ruce a upřeně se na něj zadívala. „Já jsem za ztrátu tvého dítěte zaplatila, Tyi. Tři roky jsem žila jako tělo bez duše a byla jsem se svým trápením úplně sama. Už nemůžu dál umírat žalem.“

„Ne.“ Ty šel k oknu a otevřel ho dokořán, jako kdyby potřeboval čerstvý vzduch. Ale nic nemohlo ulevit palčivé bolesti, kterou cítil ve svém srdci. „Měla jsi celá léta na to, aby ses s tím vyrovnala. Já jen pár dní.“

Ale neměla nikoho, komu by se mohla vyplakat na rameni, pomyslel si sklíčeně. Několikrát se zhluboka nadechl. „Jak moc sis ublížila ,

Zavrtěla hlavou, zmatená jeho otázkou

„Cože?“

„Jak moc ses poranila?“ zopakoval io/< ll< n< Když mlčela, otočil se k ní, „Když ll upadla co se ti stalo?“

„Já – ztratila jsem dítě.“

„Ptal jsem se na tebe.“

Nechápavě na něj zírala. Na tohle se jí **nikdo** nezeptal, ani její vlastní otec. Zadívala se do iy-ova zmučeného obličeje a jen znovu zavrtěla hlavou.

„Zatraceně, Asher, měla jsi otřes mozku, zlomila sis nějakou kost? Řekla jsi, že jsi skoro umřela.“

„To dítě umřelo,“ zopakovala otupěle.

Šel k ní a uchopil ji za ramena. „Tyi!“ vykřikl. „Copak nevíš, že jsi pro mě nejdůležitější ty? Můžeme mít třeba tucet dětí, jestli budeš chtít. Potřebuju vědět, co se ti stalo.“

„Moc si toho nepamatuju. Dali mi prášky proti bolesti. A nějaké transfuze...“ Teprve teď jí to pomalu začalo všechno docházet. Ten ztrápený výraz v očích měl kvůli ní. „Tyi.“ Zabořila mu obličej do hrudníku a přitiskla se k němu. „To všechno je už pryč.“

„Měl jsem být s tebou.“ Přitáhl si ji blíž. „Měli jsme tohle všechno přečkat spolu.“

„Jen mi řekni, že mě miluješ. Chci slyšet ta slova.“

„Víš to přece sama.“ Uchopil ji za bradu a přinutil ji zaklonit hlavu. „Miluju tě.“ Když si všiml, že jí po tváři stéká slza, slíbal ji.

„Ne,“ prosil ji. „Už žádné slzy, Asher.“

„Už žádné slzy,“ zopakovala a zadívala se na něj.

Dotkl se něžně jejího obličeje. „Ublížil jsem ti.“

„Dovolili jsme ostatním, aby nám ublížili,“ opravila ho. „Už to nikdy znovu nedopustíme.“

„Jak jsme mohli být tak hloupí a málem to všechno ztratit podruhé?“ uvažoval nahlas. „Už žádná tajemství, Asher.“

Zavrtěla hlavou. „Už žádná tajemství. Máme třetí šanci, Tyi?“

Mlčky přikývl a vtiskl jí polibek na spánek. „A nezapomeň, že teď máš před sebou tenisového vítěze.“

„Měl bys oslavovat.“

„To už jsem udělal.“

„Ale ne se mnou.“ Láskyplně ho políbila. „Mohli bychom jet ke mně. Cestou někde koupíme láhev šampaňského.“

„Můžeme zůstat tady,“ navrhl. „A šampaňské obstarat zítra.“

„Už je zítřek,“ připomněla mu.

„V tom případě na to máme celý den.“ Začal ji odvádět směrem k ložnici.

„Počkej chvílku.“ Vytrhla mu ruku a ustoupila o krok dozadu.

„Ráda bych teď slyšela tu konvenční nabídku k sňatku.“

„Ale no tak, Asher.“ Chtěl ji chytit za ruku, ale uhnula před ním.

„Myslím to vážně.“

Nervózně si strčil ruce do kapes. „Víš přece, že si tě chci vzít.“

„To není žádná žádost o ruku.“ Zůstala trpělivě stát a čekala.

„Měla bych ti to napsat na nečisto?“ začala, když pořád mlčel.

„Řekneš něco jako, Asher –“

„Vím, co mám říct,“ zamumlal. „Radši bych zkusil ten únos.“

Se smíchem ho objala kolem krku. „Tak už se mě zeptej,“ zašeptala. Sklonila k němu hlavu, ale nepolíbila ho. Čekala.

„Vezmeš si mě, Asher?“ Když mlčela, upřeně se jí zadíval na rty.

„Tak co?“

„Musím si to rozmyslet,“ odpověděla. „Doufala jsem, že uslyším pár květnatých frází, třeba i pár veršů nebo –“

Když si ji přehodil přes rameno, úplně jí vzal vítr z plachet.

„Tohle taky není špatné,“ usoudila. „Mohla bych ti snad dát vědět za pár dní.“

Z výšky ji pustil na postel.

„Nebo dřív,“ řekla, když jí začal rozepínat halenku.

„Mlč.“

Zvedla tázavě obočí.

„Ty nechceš slyšet odpověď?“

„Povolení obstaráme zítra.“

„Neřekla jsem –“

„A krevní testy taky.“

„Nesouhlasila jsem –“ Umlčel ji vášnivým polibkem. „Možná, že se nechám přemluvit,“ povzdychla si Asher se spokojeným úsměvem.